

Mục lục

Mười một.....	2
Mười hai.....	17
Mười ba	29
Mười bốn.....	46
Mười lăm.....	62
Mười sáu	78
Mười bảy	94
Mười tám	102
Mười chín.....	112
Hai mươi	130
Hai mốt.....	148

Mười một

Juliet trân trân nhìn thẳng vào đôi mắt màu hổ phách, đầu óc phân tán như những cánh hoa tả tơi. Lạy Chúa, nàng phải suy nghĩ, phải cân nhắc kỹ và trả lời bà Gabriella. Nhưng trả lời sao đây? Ngay từ đầu, nàng đã biết chuyện này tất nhiên phải đến. Cho dù là cha nàng có giàu có đi nữa, ông cũng chẳng thừa nhận nàng. Việc gì ông phải làm thế? Zanzibar hay New South Wales thì có khác gì nhau, miễn là nàng không có mặt ở Anh và không còn là mối đe dọa của ông.

Nàng cố kìm tình cảm của mình, thầm cầu nguyện về thắng thoát của nàng sẽ được coi là vì quá bất ngờ.

"Không có tin gì ư?", nàng thốt lên, giọng điềm tĩnh đến nỗi ngay nàng cũng ngạc nhiên. "Tôi chẳng hiểu tại sao nữa, thật tình là tôi sửng sốt. Bà có chắc ông thuyền trưởng Pháp hiểu rằng cần có thư trả lời không?".

"Có chứ. Việc này được tiến hành qua lãnh sự quán. Trong những việc như thế này, người Pháp thực tế hơn những đồng bào của bà".

Bà Gabriella mỉm cười nói tiếp: "Đây là công chuyện riêng giữa thân phụ bà với một nhà ngoại giao cấp thấp của Pháp".

"Vâng, tôi hiểu", Juliet chậm rãi nói. Họ làm việc này thật khôn ngoan, chính phủ Anh không hề hay biết. Nếu nàng là công nương Juliet Westover thuộc dòng dõi trâm anh thế phiệt thực, và các nhà ngoại giao Anh biết chuyện, họ sẽ phải đòi trao trả nàng. Có lẽ sự việc được giữ kín như thế lại tốt cho nàng. Họ vẫn chưa biết nàng có mặt trên tàu "Grace" là để đến nơi lưu đày biệt xứ.

Lúc này nàng cảm thấy bình tĩnh hơn, ngược nhìn bà Gabriella và điềm tĩnh nói: "Từ nhà tôi đến London cách xa hàng mấy trăm dặm, đường xá đi lại lúc này khó khăn". Nàng khẽ nhún vai. "Cũng phải có thời gian mới gom đủ số tiền chuộc lớn như thế. Két tiền của gia đình tôi đâu có đầy ắp như của quốc vương. Người quý tộc Anh tính của cải bằng đất đai, chứ không tính bằng vàng bạc".

Bà Gabriella nhíu mày. "Bà muốn nói cần phải bán đất mới có đủ số tiền chuộc?".

"Đúng như vậy". Juliet lại càng thêm tự tin, mặc dù nàng biết mánh khỏe của nàng cũng chỉ tạm trì hoãn được cái kết cục không tránh khỏi. "Nhà quý tộc trân trọng đất đai của mình, bỏ tiền bạc ra để làm nó thêm màu mỡ, cho thu hoạch tốt hơn - tức là mùa màng tốt hơn, gia súc nhiều hơn".

Bà Gabriella gật đầu. "Tôi sẽ thừa lại việc này với quan tể tướng, nhưng ngài sẽ hỏi vậy tại sao ông thuyền trưởng Pháp lại không mang thư nói về việc ấy. Có thể ngày mai, khi có chiếc tàu Anh vào bến..." Bà ta quay lại theo dõi tiếp qua tấm rèm thưa.

Juliet nhìn xuống phòng tiệc, mắt gần như chẳng còn thấy gì. Tất cả như nhạt nhoà, hư ảo. Quốc vương của chất như núi, cung điện nguy nga, triều thần giàu sang, hậu cung đầy cung tần mỹ nữ thì cần gì món tiền chuộc? Ông ta giàu không kể xiết, nhưng ông ta có quyền lực, nên muốn giàu hơn nữa. Mặc dù trời nóng, Juliet vẫn thấy người lạnh toát. Nàng lấy làm mừng khi thấy bà Gabriella đứng dậy, ra hiệu cho nàng đi theo mình.

*

* *

Trở về phòng, Juliet cởi bỏ bộ đồ lụa màu hổ phách, tháo vòng, nhẫn để sang bên. Khoác chiếc áo lụa mỏng, nàng gieo mình xuống đệm. Quan tể tướng còn chịu chờ bao lâu nữa? Nàng có nên thú thật tất cả với bà

Gabriella, nói toạc ra rằng nàng không phải là công nương lệnh phụ và họ đừng chờ tiền chuộc nữa không? Rồi gì nữa? Rằng nàng không còn trinh trắng, và hứa hẹn sẽ là cô gái nô lệ ngoan ngoãn ư?

Nàng nhớ lại lời quan tể tướng nói lúc trên bờ biển và rùng mình. "Cái lưới, cái tay nào không nói đúng sự thật hay làm điều ngay sẽ bị cắt". Nàng đã nói dối, cả nàng và Ross đã nói và làm điều dối trá, vì chính tay nàng đã viết lá thư trên. Mũi sắt nhọn sẽ xuyên qua người, cái đau đớn kéo dài trước khi chết! Lạy Chúa, điều ấy sắp đến, nàng tự nhủ, rồi úp mặt xuống đệm. Quan tể tướng không phải là người dễ để cho mình mất mặt. Sự trả thù của ông ta sẽ rất khủng khiếp. Còn Ross, người đã đảm bảo cho nàng là gái đồng trinh, giờ này ở đâu? Anh đã trốn thoát phó mặc nàng cho số phận ư? Không, không thể có chuyện đó. Nếu anh đã trốn khỏi đảo, hẳn là nàng đã nghe thấy nói đến. Nàng ngồi dậy, cố suy nghĩ mạch lạc. Anh vẫn còn bị cầm tù ở Zanzibar, nhưng có lẽ được tự do hơn nàng.

Không có cách nào thoát khỏi hậu cung được, làm sao anh lại nghĩ là có thể được khi đám hoạn quan luôn để mắt canh phòng, phía ngoài kia là cổng và lính ngự lâm?

Nàng thoáng mỉm cười - Tất cả đều do chúa trời, hoặc thánh Allah an bài, như Khurrem thường nói. Rồi cuối cùng đều như nhau cả. Định mệnh an bài mà! Điều gì phải đến sẽ đến. Lời an ủi ấy xem chừng không ổn khi ta nghĩ tới chiếc dùi sắt nhọn xuyên qua người!

Nàng ngẩng đầu khi Khurrem nhẹ bước vào phòng. Cặp mắt tròn mở to như người mộng du, chân lướt trên thảm tựa như đang bay trên mây. Trong đời nàng, Juliet chưa từng thấy vẻ mặt ai ngây ngất đến như vậy. Khurem đứng im lặng giữa phòng, rồi quỳ xuống, đầu gục trên hai cánh tay duỗi thẳng. "Thánh Allah đại từ bi".

Juliet nghe cô gái lầm rầm cầu nguyện bằng tiếng ARập và tim nàng đau xé vì niềm vui thay cho Khurrem và nỗi lo sợ cho bản thân mình. Song nàng không được để lộ nỗi lo âu - giờ chưa phải lúc. Nàng cố

nở nụ cười nhìn Khurrem vặn vẹo tấm thân thanh tú, ngồi xếp bằng tròn trên đệm và ngược mắt nhìn nàng.

"Ra vậy đấy", Juliet nói. "Alalh mở lượng hải hà và ông hoàng Abdul Azis còn thương nhớ đến em, đúng không?"

Khurrem gật đầu. "Con nhìn thấy ông ấy ngay từ đầu và cứ phải dán mắt nhìn vào ông ấy, vì nếu con bắt gặp ánh mắt người nào vẫy con lại, con có nhiệm vụ phải tuân theo. Bà giám quản có nói gì không ạ?" Cô ta nhìn Juliet, ánh mắt đầy lo lắng.

"Bà chỉ bảo ông khách quý có vẻ rất hài lòng với cung cách của em".

Khurrem sung sướng thở nhẹ. "Ông ấy sẽ nói với quốc vương xin con. Ông ấy hứa như vậy".

"Khi ông ta đi, em sẽ theo cùng chứ?"

"Nếu quốc vương cho phép thì con sẽ đi". Cô ta có vẻ ngần ngại. "Nhưng còn bà? Bà cũng sẽ đồng ý cho con đi chứ ạ? Con có mặt ở đây là theo ý muốn của bà và được quan tể tướng cho phép". Hai bờ vai trần của cô gái rung lên. "Nếu bà không cho con vinh dự ấy, chắc con đã thuộc về một thương gia nào đó rồi, con nỡ lòng nào bỏ bà mà đi được".

Juliet chạnh nghĩ đến tương lai của mình. Có lẽ cũng chẳng có gì phải suy tính. Nàng dịu dàng bảo: "Tôi đồng ý để em đi ngay sau khi ông hoàng được quốc vương cho phép. Số phận đã run rủi cho em gặp lại Abdul Azis tôi sẽ không cản đường em. Tôi cầu cho em mọi sự tốt lành".

Khurrem nâng tay nàng áp vào trán mình tỏ lòng cung kính. "Allah sẽ phù hộ cho bà. Ngài giàu lòng từ bi và thấu hiểu mọi chuyện. Làm sao có thể khác được? Cuộc đời chúng ta đã được an bài".

Juliet mỉm cười nhưng không nói gì. Allah an bài, nhưng tể tướng và quốc vương sắp đặt. Liệu nô lệ và hoạn quan có được phần nào an ủi khi biết họ đã được Allah an bài không? Họ có chấp nhận sự đau đớn vì bị cắt đi một số bộ phận của cơ thể như là một việc thiên định không? Liệu phường đao phủ, những kẻ cầm đao vì mạng nhĩ bị chọc thủng, lưỡi

bị xẻ đôi ấy có hài lòng tin rằng Allah đã định sẵn cho họ vai trò ấy không? Nàng gạt những ý nghĩ đáng sợ ấy qua bên. Vẫn hãy còn thời gian và cầu chúa hãy để Khurrem đi cùng với ông hoàng của cô ta trước khi bà chủ của cô chịu lời phán quyết cuối cùng.

*

* *

Các cô gái thường ngày vẫn tụ tập ở sân thứ tư chờ các bà lái lựa không còn nhỡn nhơ, tỷ tê mọi chuyện như trước ngày khách đến nữa. Vị tiểu vương và bầu đoàn của ông đã mang đến cho họ sức sống mới. Họ vẫn chuyện trò dây cà ra dây muống, song không còn cãi nhau chí chóe. Cô nào cũng muốn chia sẻ chuyện mình với người khác, bàn tán về các ông hoàng và khoe nhau những lời khen hoa mỹ. Họ hy vọng không lâu nữa, sau khi đã tỏ mặt các cô gái yêu kiều diễm lệ, mỗi vị thượng khách sẽ chọn cho mình một cô. Được đi cùng các ông hoàng cũng hay, song đó chỉ là kế sách tạm thời, bởi vì, Juliet nghĩ, họ đều đã nắm thê bảy thiếp cả.

Những người trẻ hơn, như ông hoàng Abdul Azis, người tình yêu quý của Khurrem, có thể mua lại cô gái mà họ thích, những cô đã được bước trên con đường vàng, nhưng không sinh hạ được cho quốc vương một hoàng tử.

Đã qua ba ngày khách chuyện trò, chè chén say sưa. Bà Gabriella bận túi bụi vì phải coi các cô gái đã được chọn tắm rửa, bôi dầu, xức hương thơm và sẵn sàng khi được gọi đến, nên không còn mời Juliet đến ngồi trong căn phòng bí mật nữa. Nàng thấy nhẹ người, nhớ lại cảm giác ớn lạnh chạy khắp người khi nghe nói đến quan tể tướng. Nàng bằng lòng với việc ngồi ở nhà hóng mát trong vườn tập thêm đàn lýt. Fleurette quá bận rộn với công việc nên không có thời gian chỉ cho nàng thế tay cho đúng. Juliet nghĩ tới nét mặt quàu quàu của người đàn ông mà nàng thấy Fleurette phục dịch. Cô ta có được phép theo nếu ông ta yêu cầu không? Nàng liếc nhìn cô gái, khuôn mặt cô ta xinh đẹp một

cách đôn hậu. Họ đầy lòng biết ơn vì được chọn, thân xác họ được vẻ vang hơn trong tay các ông hoàng đang ở thăm này sao? Vì họ được dạy dỗ luôn phải phục tùng, làm vừa lòng hoặc phục dịch đàn ông, nài cho rằng trong đầu họ không còn ý nghĩ nào khác hơn là làm sao cho thật khéo gọi. Đàn ông là chủ, chỉ cần là đàn ông thì lập tức đã là kẻ bề trên rồi.

Juliet thần thờ bật dây đàn, đắm chìm trong bao ý nghĩ, đến nỗi chỉ khi ngửi thấy mùi hương thơm dịu, nàng mới biết là bà giám quản hậu cung đang có mặt ở đây. Bà Gabriella ngồi xuống đồng đệm cạnh nàng thật nhẹ nhàng, uyển chuyển, làm nàng nghĩ đến hình ảnh con bướm đáp xuống cành hoa.

Đầu óc nàng căng thẳng, nhưng nàng mỉm cười nhìn bà giám quản. "Bà Gabriella, tôi xin có lời chúc mừng bà, các cô gái thực đã làm sáng danh bà. Đoàn tùy tùng của tiểu vương hân là hiếm khi được thấy nhiều thiếu nữ kiêu diễm đến thế. Quốc vương chắc rất vui lòng". Nàng nói dịu dàng pha chút khâm phục. Làm đẹp lòng người phụ nữ quyền thế này có làm thái độ của bà ta dịu bớt khi điều xấu nhất đến hay không?

Bà Gabriella mỉm cười. "Cho tới lúc này mọi cái đều suôn sẻ. Quan tể tướng cho biết quốc vương rất hài lòng. Ngài cũng cho biết đã hỏi thuyền trưởng chiếc tàu Anh vừa cập bến sáng nay, nhưng không có tin tức gì". Bà ta dừng lại. "Tuy nhiên quốc vương cũng rất độ lượng, ngài chưa quyết định gì trong khi các vị khách quan trọng còn đang ở đây". Bà ta đứng dậy nhìn Juliet. "Người ta đã biết quốc vương có một nữ con tin người Anh, vị tiểu vương và cận thần của ngài tỏ ý quan tâm, vì nhiều người chưa từng được biết cô gái nào thuộc chủng tộc của bà".

Nụ cười của bà ta chỉ thoáng qua như một cái nhếch mép, song với Juliet đang ngược mắt nhìn lên, nó như một lưỡi dao sắc của ngang dây thần kinh căng thẳng. Đầu nàng trống rỗng, trừ linh cảm thấy điều không hay. Vì vậy nàng không ngạc nhiên khi bà Gabriella nói tiếp.

"Vì quốc vương chưa bao giờ cho bà triều kiến, nên quan tể tướng cũng thấy: nên để tôi đưa bà ra mắt mọi người sau tiệc tối mai".

Juliet ngồi ngẩn người sau khi bà giám quản đi ra. Mai là ngày thứ tư kể từ hôm tiểu vương đến thăm. Nàng sẽ được ra mắt các ông hoàng ARập. Để làm gì? Nàng mới chỉ nghĩ ra được một lý do. Quan tể tướng cho rằng câu chuyện của nàng không đúng sự thật, sẽ không làm gì có tiền chuộc nàng. Quốc vương sẽ khôn khéo cho nàng xuất hiện trước những người sẵn tiền muốn mua lại. Tuy đã được quan tể tướng cho biết nàng là đồ vô dụng, ông ta vẫn cứ ra vẻ tin rằng nàng vẫn còn giá trị, và do đó sẽ đặt giá cao nếu có ai đó quan tâm. Ông ta sẽ làm vẻ miễn cưỡng một cách lịch sự, tỏ vẻ đắn đo để khuyến khích người ta đặt giá cao, rồi khẽ nhún vai và chấp nhận cái giá ấy. Làm thế có lợi hơn là chờ đợi tiền chuộc sẽ không bao giờ đến.

Juliet cúi nhìn hai tay mình nắm chặt để trên lòng. Lạy Chúa, còn lý do nào khác nữa? Chỉ có phỏng đoán trên là nghe có lý, nàng cũng không nghĩ được lý do nào khác về việc nàng được gọi vào phòng tiệc.

Juliet cảm thấy người thư giãn trong tay những người phục vụ trong nhà tắm. Nằm dài trên giường đá, nàng nhắm mắt trong khi họ xoa bóp và kỳ cọ người nàng. Các loại dầu thơm mùi hoa làm da nàng dịu lại, và bà coi bồn tắm khéo léo nhỏ đi những sợi lông rất nhỏ. Hơi nước thơm nức phủ kín căn phòng, những bàn tay rất khỏe gội đầu và chải tóc cho nàng cho đến khi nó đen mượt như da rái cá. Luồng nước lạnh thơm mùi hoa hồng đưa nàng trở về với thực tại, lại làm máu nàng cuộn chảy trong huyết quản. Sau đó, cuốn người trong khăn tắm to mềm mại, nàng nằm nghỉ trên một giường khác, lần này nàng không thể thiếp đi như lần trước, vì bà giám quản hậu cung đang ở phòng đợi để giúp nàng chuẩn bị cho thử thách sắp tới.

"Hãy mặc chiếc áo lụa màu hổ phách", bà Gabriella bảo. "Chưa ai thấy bà mặc áo đó bao giờ, còn tôi sẽ buộc tóc cho bà bằng sợi dây vàng". Bà ta ngắm nghía Juliet. "Tôi nghĩ là bà hãy đeo toàn vàng. Hãy dùng vòng tay, vòng cổ bằng vàng có chạm nổi. Một trình nữ vàng để mọi người chiêm ngưỡng". Bà khẽ cười. "Để các ông hoàng giàu sang ấy thấy rằng quốc vương đặt giá bà rất cao".

Tại sao lại không, Juliet nghĩ thầm. Một cô gái của quốc vương với cả đồng vàng vòng đeo trên người đâu phải là thứ dễ gì mua ngay được. Đó là lời báo trước, tuy nhiên chẳng tế nhị lắm, rằng chỉ có ai trả giá cao hơn giá trị của những thứ mà cô gái đeo mới được xem xét một cách nghiêm túc. Nàng đang nghĩ giống như quan tể tướng, hay đó chỉ là nàng tưởng tượng ra thôi? Nàng tin mình đoán đúng, đây chính là cách họ trừng phạt nàng. Giết nàng thì chẳng có lợi gì. Nhưng còn Ross - à, phải rồi, ngài tể tướng hẳn sẽ khoái trá huỷ hoại từ từ cơ thể cường tráng của anh. Nàng vội nhắm mắt lại. Cái kết cục ấy vẫn chưa tới lúc.

Nàng đi theo bà Gabriella qua một hành lang đầy cột bằng đá, không phải tới căn phòng bí mật, mà theo lối các cô gái khác đã đi. Lát nữa thôi, nàng sẽ được diễu qua trước mặt quốc vương, trước đám cận thần mặt mũi đen xì, trước những gã ARập tóc đen trong bộ sậu của tiểu vương. Họ sẽ được tận mắt thấy một cô gái da trắng, áo màu hổ phách, người đeo đầy đồ trang sức lóng lánh trông như một pho tượng vàng. Những vòng cổ, vòng đeo tay trĩu nặng là những vật vô giá, nhưng chúng cũng chỉ là đồ lật vạt trong kho báu của quốc vương.

Bà Gabriella nắm cánh tay nàng khi họ dừng lại ngoài tiền sảnh. Người nàng phảng phất mùi thơm của các loại dầu xoa, trong khi sự căng thẳng làm người nàng nóng bừng, song nàng vẫn nhận ra được một thứ mùi thơm làm đầu óc nàng quay cuồng. Nàng chợt nhớ đến những bàn đèn hút thuốc. Vậy là đã họ chè chén xong xuôi. Những quan khách nào thích những khoái cảm tâm linh hơn là thú vui xác thịt thì hiện đang được toại nguyện bên bàn đèn.

Bà Gabriella bảo: “Nhớ rằng cần tỏ lòng cung kính trước quốc vương hơn cả những gì tôi đã dạy bà khi vào tiếp kiến Thái hậu, bởi vì ngài nắm mạng sống mỏng manh của bà trong tay. Dù không phải là hầu thiếp của ngài, bà nên khôn ngoan giữ đúng lễ như với đức vua của bà”.

“Tôi hiểu”, Juliet đáp, môi cứng đờ. “Tôi phải làm gì sau khi tôn kính cúi chào quốc vương? Trở lại đây ư?”

Bà Gabriella suy nghĩ trước câu nàng hỏi. “Nếu họ chào bằng thứ tiếng của bà, vì một số quan khách này đã từng đi nhiều, thì theo phép lịch sự bà có thể nói vài lời. Bà thấy thế được chứ?”

Juliet khẽ gật đầu. “Vâng. Nhưng họ đều hiểu rằng tôi không phải người để họ tìm lạc thú chứ?”

“Họ đều biết địa vị của bà”, bà giám quản nhẹ nhàng nói lại. “Cái đó chỉ có quốc vương với trí tuệ vô biên của ngài mới có thể thay đổi được. Bây giờ hãy theo tôi”.

Hai cánh cửa khảm ngà và ngọc trai mở ra êm ru trong khi bà giám quản gật đầu chào những người đứng gác đứng ngay như tượng. Hai người bước qua cửa vào phòng tiệc dài. Hơi nóng hầm hập mang theo mùi thơm ngòn ngọt của bàn đèn xộc thẳng đến chỗ họ. Những ngọn đèn hắt sáng lên những người hầu áo trắng, chân trần đang hối hả đi lại giữa những chiếc bàn bằng bạc và những người đàn ông đang nằm trên đồng đệm lốm đốm các màu. Ánh đèn nhấp nháy quá nhanh, Juliet không phân biệt được các cô ấy là ai. Nàng đứng chớp chớp mắt một lát thì thấy một bóng vàng vàng ở phía xa.

“Lên đi”, bà Gabriella đẩy nhẹ nàng một cái và giục. “Quốc vương đã nhìn thấy bà”.

Juliet tiến về phía trước, uyển chuyển và chậm rãi đứng như nàng được dạy. Căn phòng như dài ra, những tấm rèm trước ngai vàng cứ như lùi mãi ra xa. Sau mỗi bước đi của nàng, tiếng ồn ào như lặng đi, những cái đầu ngóc lên nhìn. Phòng lặng như tờ khi nàng đến trước bệ rồng, nhìn thẳng khuôn mặt của người đang nắm giữ trong tay tương lai của nàng. Rồi nàng nhớ ra là người phụ nữ không được nhìn trực diện người đàn ông, nên nàng nhìn xuống, cúi gập người chào, hai tay chắp trên ngực. Người nàng vừa thoáng thấy mặt trạc trung niên to béo, song cặp mắt như hai đốm lửa rừng rực, ánh mắt tinh nhanh phản ánh một trí tuệ sắc sảo như nhìn suốt trò giả dối của nàng.

Nàng đứng dậy, đôi mắt phía sau mạng che mặt nhìn xuống với vẻ khiêm nhường. Nàng có nên xoay người bước đi không? Liếc xéo lên,

nàng thấy quốc vương xoay đầu ra hiệu, rồi một người từ đám cận thần tách ra và bước đến gần nàng. Người nàng cứng đờ khi nghe cái giọng quen thuộc đáng sợ ấy. “Bà Juliet Westover. Thế là bà vẫn còn là khách của chúng tôi”.

Đôi mắt quan tể tướng cũng lạnh lùng như giọng nói của ông ta. “Thân phụ của bà vẫn không thấy cần thay mặt bà đáp ứng nhanh chóng. Quốc vương tôi lấy làm lạ, vì ngài là một người cha vô cùng thương yêu con cái”.

Juliet hít một hơi thật sâu rồi nhìn thẳng mắt quan tể tướng. “Thưa ngài, chính tôi cũng chẳng hiểu tại sao. Tôi chỉ đoán cha tôi gặp chuyện rủi ro nào đó nên chưa trả lời ngay được”.

“Ồ nước bà người ta không biết viết chẳng?”

Juliet hiểu được ý giễu cợt trong giọng nói của ông ta, nên mặc dù vẫn sợ, nàng cất giọng lạnh lùng.

“Tất nhiên người ta có thể thuê cố vấn pháp luật viết giùm, nhưng không phải cứ đòi hỏi một cái là họ có thể làm ngay như những kẻ nô lệ”.

Quan tể tướng sống người và Juliet những mong có thể lấy lại được những lời không khôn ngoan vừa rồi. Ông ta đã là kẻ thù của nàng. Việc gì nàng phải làm cho tình thế xấu thêm bằng cách trả miếng ngu xuẩn ấy?

Ông ta nheo mắt nhìn nàng. “Thưa bà, chỉ có những kẻ hạ lưu mới thường nói những lời xác xược, mà tôi lại chỉ nghe ông thuyền trưởng nói về gia thế của bà”. Ông ta chậm rãi vuốt râu, đôi mắt đen mở to nhìn không hề chớp, giống như cặp mắt chim cắt đang theo dõi con chuột đồng. “Đúng là ông thuyền trưởng hình như chẳng ưa gì bà, nếu xét theo giọng điệu mà ông ta nói. Thế nhưng chính ông ta lại lưu ý tôi đến trường hợp của bà, khi bà đã được người lái lạc đà mua xong. Ông ta làm vậy chỉ vì tình cảm hay vì trách nhiệm? Thưa bà, đó là một câu hỏi lý thú. Người ta không hiểu tại sao”.

“Để tự cứu mình chẳng?” Juliet cố giữ vẻ thản nhiên. “Vì người ta biết tôi đi trên tàu ông ta, nên thiếu gì vấn đề người ta muốn hỏi”.

“Song hình như thân phụ bà thì không. Ngài đã được thông báo rõ tình hình, cùng điều kiện để bà được thả, nhưng vẫn chưa thấy hồi âm. Đó lại là một vấn đề khó hiểu khác”.

“Tôi không thể trả lời vấn đề đó, trừ phi ngài cho phép tôi viết một lá thư nữa”.

Quan tể tướng mỉm cười, hơi cúi người. “Những vấn đề này chúng ta sẽ xem xét sau. Ta không nên thất lễ với quan khách đây. Bà Gabriella chắc đã nói rõ với bà rồi chứ?” Không đợi trả lời, ông ta quay người bước lên mấy bậc tới cạnh ngài vàng quốc vương đang ngồi.

Juliet chậm rãi cất bước. Tất nhiên bà giám quản hậu cung nhận lệnh của quan tể tướng nhưng nói lại với nàng bằng lời lẽ nhẹ nhàng. Bà ta là con người tuyệt đối trung thành với bề trên, nên Juliet chẳng trông mong gì được bà ta giúp đỡ. Còn Thái hậu thì sao? Dưới quyền lực tuyệt đối của người con, lời nói của bà mẹ có giá trị gì không? Có khả năng là không. Bất giác nàng lắc đầu trên đường đi tới cuối phòng.

“Cô gái vàng xinh đẹp lắc đầu”, ai đó nói nhỏ. “Nàng sẽ sờ trước vẻ giàu sang của quốc vương và hoảng hốt khi chỉ có một mình ư? Hãy bay tới đây, cánh chim thiên sứ! Ta sẽ đưa em lên địa vị cao sang!”

Juliet nhìn người vừa nói. Ông ta đang nằm trên đống đệm, béo núc ních và nhể nhại mồ hôi. Ông ta cười nhếch nhếch, để lộ hàm răng trắng bóng; khuôn mặt còn trẻ nhưng đã tàn tạ qua những cuộc truy hoan phóng dăng. Bàn tay chuỗi mẩn vàng ệch vút cầm bàn đèn, tay kia vỗ vỗ xuống đống đệm bên cạnh. Đó là Hamid mà bà Gabriella coi là người kém lịch sự.

Fleurette đang quỳ bên cạnh ông ta. Juliet nhận thấy cổ tay và vai cô gái bầm tím. Nàng mỉm cười với cô gái, song không ngờ cô ta nhìn trả nàng với ánh mắt đầy thù hận. Chẳng lẽ người đàn ông này quan trọng đến nỗi để họ phải giành nhau ư? Fleurette dịu dàng đưa chiếc bánh

hạnh nhân lên miệng ông ta, nhưng ông ta lấy tay gạt đi, mắt chăm chăm nhìn Juliet. Nàng lơ đãng mỉm cười, tảng lờ bước qua, song ông ta hống hách ngoắc tay gọi nàng lại.

“Lại đây. Ta đã nghe những lời em nói. Ta sẽ rất vui lòng đứng ra đảm bảo cho em”. Ông ta phẩy tay bảo Fleurette lui. Cô ta đứng dậy; khi đi ngang qua Juliet, cô ta nhìn nàng, mắt long sòng sọc vì căm giận. Juliet tuyệt vọng nhìn quanh bước đến gần Hamid. Ông ta lại đập đập tay xuống đệm, và nàng đành nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh.

Hamid chăm chú ngắm khuôn mặt nàng. Hơi thở của ông ta ngòn ngọt và lờm lờm mùi thuốc, lưỡi ông ta như lú lại.

Juliet hơi xoay mặt qua bên, làm bộ nhìn đĩa hoa quả. Hamid ợ to, và Juliet lấy làm mừng đã quay mặt đi nên tránh được cái hơi chua nồng ấy. Nàng biết việc ợ to coi là tốt, chứng tỏ khách ăn ngon miệng, song với người ngồi cạnh thì không dễ chịu chút nào. Nàng đợi xem ông ta nói gì.

“Ta là người đi nhiều, hiểu rộng”, ông ta bảo. “Từ Constantinople đến Hồng Hải. Ta đã tới Alexandria, nơi dòng sông Nile đổ ra biển. Ta đã được nói chuyện với những con người vĩ đại, nên đầu óc ta hiểu biết nhiều”.

Ông ta dừng lại, ý chừng xem nàng có nói gì không. Juliet liếc nhìn ông ta. “Thật... thật là tuyệt diệu. Những người vĩ đại ấy dạy ngài tiếng Anh phải không ạ?”

“Không phải bọn họ, mà là một nô lệ da trắng ta mua lại của bọn cướp biển. Một gã da trắng, nhưng ngu dốt”.

“Sao lại ngu dốt ạ?”

“Phải mất những năm năm để làm một việc có thể hoàn thành trong năm tuần chẳng phải là ngu dốt sao? Ta đã phải cho hắn ăn đòn hàng ngày vì sự lè mề ấy”.

Juliet chợt cảm thấy thương hại cho anh chàng “gia sư” bất đắc dĩ ấy. Hamid nói tiếng Anh khá, nhưng đó đâu phải là thứ tiếng có thể học

xong trong vòng năm tuần? Nàng nghĩ chính ông ta mới là kẻ chậm hiểu, còn chuyện đòn roi chẳng qua vì ông ta sốt ruột.

“Anh ta dạy ngài khá đấy”, nàng thận trọng nói, “anh ta vẫn còn là nô lệ của ngài chứ ạ?”

Hamid mỉm cười. “Khi ta đã nói giỏi rồi hẳn chẳng còn có ích gì nữa. Ta đã cho treo cổ hắn, để hắn không còn dạy ai được nữa. Một tên nô lệ đã hết tác dụng thì còn dùng làm gì nữa?”

Ông ta thò tay lấy miếng thạch nhét vào miệng. “Ăn đi. Ta cho phép”.

Juliet tuân lệnh, cắn một miếng thạch nhỏ. Nàng cảm thấy Hamid nhìn khắp người nàng, nên cố ngồi thẳng người lại, thầm mong giá chiếc áo lụa màu hổ phách đừng bó sát người nàng. Cái nóng trong phòng làm chiếc áo dán chặt lấy nàng, nổi rõ những đường cong trên người.

Hamid nâng tay kia của nàng lên, vuốt ve các ngón tay rồi vỗ nhẹ lên mu bàn tay của nàng. Lòng bàn tay ông ta nhom nhộp và nóng. Ông ta chỉ dừng khi vít cần bàn đèn bằng ngà voi đưa vào miệng hít.

Juliet thấy người như chơi vơi. Bóng Hamid lù lù cạnh nàng, mùi gia vị của đồ ăn, mùi mồ hôi nồng nồng từ người ông ta toát ra hòa trộn với mùi khói thuốc. Nàng vội chớp mắt, tập trung thị lực vào chỗ cửa vòm nơi bà Gabriella đang đứng. Fleurette đang đứng cạnh bà, và cả hai đang nhìn về phía nàng. Nàng cố đọc những ý nghĩ của họ thể hiện qua nét mặt. Fleurette vẫn có vẻ thù hận, còn bà Gabriella? Bà ta hài lòng hay bức tức trước việc Juliet chiếm chỗ Fleurette? Vì Hamid nói chuyện với nàng bằng tiếng Anh, và nàng được trả lời theo phép xã giao thông thường, thì nàng đâu có lỗi gì? Có lẽ nàng ngồi lại quá lâu. Tưởng gì, chứ việc đó sửa được ngay thôi. Nàng bắt đầu rút tay khỏi bàn tay của Hamid.

“Tôi đã được ở cạnh ngài quá lâu”, nàng mỉm cười nói. “Bà Gabriella đang cần tôi”.

Ông ta giữ chặt tay nàng, nàng cố rút lại. “Bà ta chỉ là đàn bà. Ta là người có quyền thế lớn, ta ra lệnh cho em ngồi lại. Người ta đã chẳng hứa chúng ta sẽ được tận hưởng mọi trò du hý ư? Tại sao em tìm cách lĩnh đi? Không người đàn bà nào được phép cưỡng lại thêm muốn của ta”.

“Tôi sẽ để Fleurette đến với ngài, vì cô ta mong ước được ở bên ngài...”

Giọng Hamid lú lại, song đôi mắt đen của ông ta hau háu nhìn nàng với vẻ dữ tợn. “Em là cô gái da trắng dòng dõi cao sang và trinh trắng. Em sẽ là nàng hầu được ta yêu thích, đêm nào ta cũng sẽ ngủ với em trước tiên”. Giọng ông ta không còn mạch lạc, song hai đồng tử dần to trông thật đáng sợ. Juliet rút được tay ra.

“Tôi không phải con hầu hay đầy tớ. Ngài không thể mua tôi được. Tôi nói chuyện với ngài theo phép lịch sự. Tôi không phải người được đem ra bán!” Nàng nói nhỏ, nhưng dứt khoát.

Ông ta cười nhạo báng. “Quan tể tướng đã ám chỉ việc ấy, và thế có thánh Allah, ta sẽ mua em!”. Ông ta rút một hơi thuốc dài, rồi phả khói vào mặt nàng. Sự ngang ngạnh của nàng hình như làm ông ta càng bị kích thích. “Ta sẽ mua em, sẽ đánh em, rồi sẽ ngủ với em cho tới khi trước mắt em chỉ còn thánh Allah và ta. Đôi tay búp măng trắng ngần này sẽ chuẩn bị bàn đèn cho ta khi ta ra lệnh. Em sẽ gọi ta là ông chủ, là tôn ông và sẽ van nài ta chia xẻ với em những giấc mơ ngọt ngào ở miền cực lạc”. Ông xoay cần bàn đèn về phía nàng. Khói từ bàn đèn tỏa ra phả vào mặt nàng.

Juliet không kịp biết có phải ông ta định bắt nàng phải rút thuốc hay không, song đột nhiên nàng thấy người rã rời vì khiếp đảm, mồ hôi toát ra đầm đìa. Chỉ cần nán thêm chút nữa là nàng sẽ ngất xỉu. Nàng cần phải thoát ra, hít thở không khí mát mẻ của buổi đêm, thoát khỏi con vật bản thủ đáng sợ này. Nàng hoảng loạn vùng dậy, rồi lại khụy xuống. Những ngón tay của nàng bám chặt vào chiếc cần bàn đèn bằng

ngà voi, làm nó bật mạnh khỏi tay Hamid. Chiếc bàn đèn đầy nước vỡ tan trên nền phòng lát đá.

Juliet đứng dậy, kinh hoàng nhìn dòng nước ngấm dần vào chiếc thảm Ba Tư. Nàng lơ mơ nhận thấy căn phòng không còn một tiếng động. Mọi con mắt đang đổ dồn nhìn nàng.

Mười hai

Những bóng người xúm lại quanh Juliet. Nàng quay người, chân đá phải chiếc bàn bằng bạc, làm nó đổ ầm xuống, hoa quả và đồ ngọt rơi đầy người Hamid. Tiếng ông ta gầm lên giận dữ bị át đi bởi những tiếng hò hét, cười cợt. Những cặp mắt đen nhìn chăm chú. Những bộ răng nhe ra trắng nhợt dưới ánh đèn. Không khí chờ đợi căng thẳng, tựa như sắp sửa bầy một con dã thú. Nàng hét lên hoảng loạn, đầu ngoẹo qua bên vì một cái tát rất mạnh vào mặt làm nàng tức thở.

Bộ mặt râu ria xồm xoàm của quan tể tướng hiện ra. Đôi mắt đen lạnh như đá, cặp môi mỏng như không thấy đâu vì mím chặt. Ông nói bằng tiếng ARập, giọng gay gắt và Juliet thấy bà Gabriella tái mặt, người run lập cập. Những ngón tay thon móng dài của bà ta túm chặt cánh tay nàng làm nàng đau nhói. Fleurette đã có mặt ở đó, đang quỳ cạnh Hamid và lau mặt cho ông ta bằng chiếc khăn tắm nước hoa hồng.

Bà Gabriella vội vã lôi tuột Juliet đến chỗ cửa vòm cuốn. Nàng sẵn sàng để bà lôi đi bất cứ đâu, miễn là thoát khỏi những cặp mắt đang nhìn nàng với vẻ xét nét khinh bỉ. Nàng khiếp đảm ra mặt, nhưng đám đàn ông đứng cười tinh quái, thì thầm với nhau những lời thô bỉ mà chỉ có Chúa mới biết là gì. Bước ra tới hành lang mát mẻ, đầu óc nàng tỉnh táo và nàng hiểu nàng đã trở thành món hàng kém giá trị. Không một cô gái gia phong nền nếp nào lại có thể có hành động vụng về và khiếm nhã như thế. Cho dù trước đó người ta vẫn còn hồ nghi đi nữa, hành động của nàng càng khẳng định nghi ngờ của quan tể tướng là nàng đã nói dối. Lạy Chúa, giờ sẽ ra sao đây? Ra chợ nô lệ hay rơi vào tay đao phủ?

Bà Gabriella vẫn im như thóc cho tới lúc họ về tới khu dành cho đàn bà, lúc ấy bà ta mới dừng lại và xoay mặt Juliet đối diện với mình. Mặt

bà ta vẫn tái xanh, nhưng người đã hết run. Bà ta hít một hơi thật sâu rồi nói.

“Tôi đã tốn bao công sức dạy bà nghệ thuật làm hài lòng đàn ông. Vậy mà bà đã làm nhục tôi bằng hành động tồi tệ nhất. Bà đã làm tôi mất mặt với quan tể tướng và quốc vương. Bà giải thích việc này sao đây?”

“Cái ông Hamid ấy...”, nàng mở miệng nói nhưng bà Gabriella cắt ngang:

“Người mà bà gọi là ông Hamid ấy là ngài Hamid cao quý, một ông hoàng, con trai duy nhất của tiểu vương”.

Juliet thấy tim mình đau thắt lại. “Tôi không biết điều đó”, nàng thì thầm đáp. Lạy Chúa, con trai của tiểu vương! Làm nhục một nhân vật như thế còn gì tệ hại hơn? Nàng cố trấn tĩnh nhìn thẳng bà giám quản hậu cung và nói: “Tôi cũng không được biết việc bà đưa tôi ra để họ thấy mà mua. Tôi chỉ biết điều đó khi ông Hamid cao quý của bà nói toạc ra những việc tôi sẽ phải làm khi tôi rơi vào tay ông ta. Tôi thấy phật lòng vì những lời lẽ thô bỉ của ông ta. Chẳng lẽ tôi có lỗi khi tìm cách đi khỏi chỗ ông ta ư?”

Bà Gabriella nhìn nàng chằm chằm. “Người đàn bà phải đợi cho đến khi được phép lui. Chỉ trích người đàn ông là điều tối kị, xét về mọi phương diện, ông ta là người trên và người đàn bà phải vâng lời”.

Juliet thở dài. “Ồ cái thế giới này của bà quả đúng là như vậy, tôi thực lòng xin bà thứ lỗi, nếu bà cho là tôi đã làm hổ danh bà. Tôi có thể làm gì để cứu vãn việc đó được không? Tôi sẽ ngỏ lời xin lỗi quan tể tướng và ngài Hamid, nếu bà muốn”.

Bà Gabriella thoáng mỉm cười. “Việc này không còn tùy thuộc ở tôi, hoặc bà nữa. Quyết định đã được ban, theo đúng tục lệ ở đây”.

Juliet ghen giọng. “Những tục lệ là thế nào?”

“Bà sẽ được trao cho ông hoàng Hamid khi ông rời khỏi đây. Quốc vương không thể làm điều gì khác hơn là trao bà cho người bị bà làm nhục. Còn việc trừng phạt bà thế nào sẽ do ông ta quyết định. Tiền chuộc như quan tể tướng hy vọng không còn là vấn đề nữa. Vì vậy ngài rất bức mình”.

“Thật là bất công!” Juliet hét lên.

“Trí tuệ và công lý đều ở quốc vương mà ra. Cái gì ngài đã quyết định thì không còn được bàn cãi. Ngài là người được Allah chọn nên không bao giờ có thể sai lầm”. Họ đã tới cửa phòng Juliet. “Bà sẽ không được vời vào phòng tiệc nữa. Bà hãy chuẩn bị để ba ngày nữa lên đường. Cho tới khi các vị khách ra về, Fleurette sẽ phục vụ ngài Hamid, vì cô ta biết cách làm dịu cơn giận dữ của người đàn ông. Đó là một nghệ thuật mà bà rất nên học”.

Bà ta mở cửa cho Juliet vào, rồi đóng chặt lại. Tiếng dép nhè nhẹ xa dần. Juliet gieo mình xuống đệm, nghĩ tới tương lai mờ mịt của mình. Nàng đoán Hamid thuộc loại người tìm khoái cảm trong việc trừng phạt nạn nhân, như việc ông ta treo cổ anh chàng gia sư tội nghiệp khi ông ta cho rằng mình đã nói thạo tiếng Anh. Ông ta đã kết liễu mạng người một cách thần nhiên đến vậy. Liệu nàng có chịu đựng nổi không? Ba ngày! Trong thời gian đó đủ để tìm cái chết dễ dàng và nhanh chóng - không phải kiểu dờ sống dờ chết như Hamid đã nói trước.

Một giờ sau Khurrem trở lại, mặt tái xanh đầy vẻ sợ hãi. Đôi mắt đen mở to buồn bã nhìn Juliet.

Juliet cố nở nụ cười. “Em có được phép giao du với kẻ đã bị mọi người ghét bỏ không đấy?”.

Khurrem mắt nhắm lại, quỳ sụp bên cạnh Juliet. “Ôi, thưa bà, con biết nói thế nào? Mọi người bàn tán rất nhiều sau khi bà đi. Con đã cầu xin ông hoàng của con can thiệp, nhưng ông ấy cũng bó tay vì ông ấy chỉ là cháu họ của tiểu vương”.

Juliet cảm động trước vẻ lo lắng của cô gái. “Khurrem thân yêu. Không ai còn có thể làm gì được nữa. Tôi bây giờ đã là tài sản của Hamid rồi”. Nàng cười, miệng méo xệch. “Tôi nghĩ mình khó mà được là nàng hầu yêu quý của ông ta”. Nàng rơm rớm nước mắt, vội quay mặt đi. “Hãy đi nằm đi, Khurrem, vì Allah đã mỉm cười với em. Hãy vì tôi mà vui lên em nhé”. Nàng nghẹn ngào úp mặt vào đồng đệm.

*

* *

Juliet thức dậy trước khi trời sáng, ngạc nhiên thấy mình vẫn còn có thể ngủ được. Khí trời mát rượi, nàng khoác vội chiếc áo và ra khỏi phòng. Nàng có thể hình dung hành vi điếm nhục của nàng đã loang khắp cung đình. Có lẽ chỉ trừ Khurrem, không cô gái nào muốn bị bắt gặp nói chuyện với nàng. Juliet thơ thẩn đi về phía nhà hóng mát. Chiếc đàn lứt nằm đó, nàng nhặt nó lên, ngồi xuống đồng đệm, chiếc đàn để trên lòng. Bây giờ nàng còn tập nhạc cụ này làm chi nữa?

Có tiếng ai nói nhỏ phía trên đầu nàng. Nàng nháy dựng lên, ngón tay bật mạnh làm dây đàn rung lên thành tiếng. Người làm vườn đưa mắt nhìn về phía nàng.

“Đừng ngừng đầu lên. Hãy giả vờ so lại dây chiếc đàn chết tiệt ấy và lắng nghe cho kỹ”.

Nàng cúi đầu để mái tóc xoa che kín mặt. Người nàng run rẩy, hơi thở hỗn hển. “Anh nằm đây cả mấy giờ rồi”, giọng nói lại tiếp tục đều đều. “Đáng tiếc là nho vẫn chưa chín để tế thần Bacchus⁽¹⁾; anh dám đánh đổi cả một năm lương lấy một bình nước quả pha với đá. Hình như em vẫn chưa hoàn hồn phải không?”

“Không sao đâu, Ross ạ. Em bình tĩnh lại rồi mà”. Nàng biết anh cố nói để cho nàng có thời gian qua khỏi cơn sốc. Giọng anh nói nhỏ, đều

⁽¹⁾ *Bacchus: Thần rượu vang, theo thần thoại Hy Lạp.*

đều, không có vẻ gì lo lắng, song cái giọng hài hước của anh lại làm nàng thấy vui vui và nàng cảm thấy sức mạnh của anh truyền xuống cho nàng.

Nàng ngồi thẳng người, hất ngược tóc ra sau, và bật mấy nốt nhạc du dương trầm bổng. Nàng để ý thấy người làm vườn đã quay về với công việc của mình trên luống hoa. Đây là giờ phút quyết định.

“Trước khi anh nói ra, câu trả lời là không, Ross ạ”.

Một thoáng im lặng. “Không ư? Thế nghĩa là sao? Anh đã nói cho em nghe kế hoạch của anh đâu”.

“Vậy thì đừng nói”.

“Hãy vì lòng kính Chúa, Juliet. Em định bảo em muốn ở lại đây ư?”

“Em định nói em muốn anh hứa với em sẽ trốn khỏi Zanzibar càng sớm càng tốt. Hãy lấy trộm thuyền mà trốn đi. Đừng bận tâm vì em. Có em chỉ thêm khó cho anh mà thôi. Đi một mình, anh có thể thoát được”.

“Để em lại đây mà chịu hậu quả những lời nói dối của anh ư?”

“Em không trách anh về chuyện đó, vì những lời nói dối của em cũng chẳng mang lại được gì. Nếu quan tể tướng không tin câu chuyện của anh, chắc giờ này em vẫn còn là tài sản của tay lái lạc đà. Ít ra em cũng thoát được số phận ấy, vì hấn thô bỉ và hôi không kém gì lạc đà của hấn”.

“Hãy nghe anh, Juliet...”.

“Đừng anh, hãy nghe em nói. Em chắc anh cũng biết tuần này quốc vương mở tiệc khoản đãi tiểu vương xứ Mogadishu cùng đoàn cận thân sang trọng của ông ta. So với một tay lái buôn lạc đà, họ còn hơn gấp vạn lần, và bất cứ cô gái nào cũng sẵn lòng được đổi phận để được sống trên nhung lụa với họ”.

“Em định nói cái quái gì thế?” Ross hỏi.

“Em được phép vào phòng tiệc tối qua, khi các cô gái đang phục dịch họ. Em định cho bà giám quản hậu cung thấy em cũng sẵn sàng không chịu lép. Người cháu họ tiểu vương muốn mua Khurrem, vì ông ta đã gặp cô ta một lần, và cô ta sướng run lên trước viễn cảnh được theo ông ta về. Nếu như em cũng làm ông hoàng trẻ nào đó chú ý, ông ta sẽ coi việc em không còn trinh tiết là do đã được quốc vương hạ cố. Em tin hoàn toàn có thể chấp nhận...”

Ross cắt ngang, giọng nhỏ nhưng bức bối. “Cô hãy dẹp cái chuyện vớ vẩn ấy đi! Ở cung điện này, người ta ngồi lê mách lẻo còn hơn mấy mẹ nhà quê ở làng. Tôi biết hết chuyện tối qua, chính vì thế hôm nay tôi mới ở đây. Lạy Chúa, chả lẽ cô nghĩ rằng tôi táng tận lương tâm đến mức để cô sống tiếp cuộc đời như vậy ư?”

“Vậy anh nghĩ em muốn anh bỏ mạng cùng em hay sao?”

Một dây nho gãy khi Ross tựa mình. Juliet đánh liều nhìn lên. Một khuôn mặt râu ria đen sì đang nhìn xuống nàng. Nếu không vì đôi mắt xanh kia, chắc nàng đã nghĩ đó là một người A Rập.

“Râu ria anh khiếp quá”, nàng run run nói. “Đỏ quạch, nhưng cũng chưa đến nổi”.

“Bằng chứng cho thấy anh đã từng hành hương tới Mecca”, anh đáp ngay. “Sau khi thăm nơi sinh của Mohammed về, họ nhuộm râu đỏ. Nào, giờ hãy nghe anh”.

“Không”.

“Anh sẽ còn phải nằm đây suốt cả một ngày dài”, Ross thở dài. “Anh cầu Chúa để họ tưới nước cho nho”.

Những chiếc lá lay động và run rẩy, một dây nho xổ ra, để lộ chùm nho xanh chưa chín.

“Em van anh hãy nằm im, Ross! Gã hoạn quan đang nhìn. Hắn sẽ gọi lính gác. Chúng ta sẽ bị lột da nhồi trấu! Xin anh hãy đi đi.”

“Chỉ sau khi em nghe anh nói”.

Juliet nhận ra cái giọng hách dịch không hề thay đổi ấy. “Thôi được, em nghe đây, nhưng thật là điên rồ”.

“Và sẽ làm đúng như anh dặn chứ? Hãy hứa với anh”.

Juliet thở dài thườn thượt. “Được rồi, em xin hứa. Em tin rằng cái kết cục sẽ là đầu bên trên mũi giáo trước cổng thành”.

“Khi đám thương gia bán vải vào đây hôm nay, em hãy để ý kiếm một bà áo choàng đen. Bà ta mang các tấm vải vào trên chiếc xe ngựa kéo. Em hãy làm vẽ rất thích tấm sa tanh màu tím. Bảo bà ta giở tấm sa tanh ấy trong nhà hóng mát. Bên trong tấm sa tanh em sẽ thấy một chiếc áo choàng đen giống như của bà ta. Em sẽ đóng giả người giúp việc cầm điếu của bà ta và ra khỏi cung điện”.

“Rồi phải làm ra vẻ đần độn nữa!” Juliet nói vẻ cam chịu. “Bà ta có đáng tin không?”

“Xét ra có thể tin được. Anh đã hứa cho bà ta tất cả số vàng bạc em đeo, vì vậy đừng quên đeo tất cả vào đấy”.

Juliet muốn nhìn lên nhưng cố cưỡng được. “Nhưng đó là số nữ trang bà Gabriella cho em mượn”.

“Với nhã ý của quốc vương. Đừng lo. Các kho vàng của ông ta đầy ắp. Anh phải đi ngay bây giờ, nếu không sẽ lộn cổ xuống mất”.

“Ra khỏi cổng em phải làm gì, nếu em thoát ra được thật?” nàng vội hỏi.

“Chui vào xe trên các tấm vải. Chiếc xe có che dù xanh. Anh sẽ ở đó”.

Có tiếng trườn nhẹ, rồi một bóng người leo vào đám lá cọ lòa xòa, dừng lại một lát trước khi lẩn vào bóng cây chuối lá và mất hút.

Sau khi Ross đi rồi, Juliet ngồi ngây như tượng trên đồng độm, nghĩ tới những việc nàng phải làm. Cách ấy thật mạo hiểm, song không còn cách nào khác mà Ross có thể chấp nhận. Bỏ cuộc vào lúc này sẽ đe dọa tính mạng anh. Mang theo số vàng bạc bà giám quản cho mượn xem ra có vẻ xấu xa, nhưng đi người không ra hẳn bà lái buôn không đời nào chịu giúp. Nếu phải lừa dối mà thoát được thì cũng đáng làm.

*

*

*

Trở về phòng, Juliet mặc chiếc áo chên đính ngọc trai, tay đeo đầy vòng vàng, buộc tóc bằng những chuỗi hạt trai. Nàng buồn rầu nhìn chiếc áo lụa màu xanh. Nó không có chỗ trong kế hoạch của họ.

Vào lúc nàng đến được chiếc sân thứ tư, các bà lái buôn đã có mặt ở đó. Nhung the, gấm vóc, sa tanh và voan mỏng đủ màu mà người ta có thể nghĩ ra được khoe sắc cùng muôn hoa và các cô gái đang lượn lờ trong những áo lụa rực rỡ. Các tấm vải được bày ngang trên những thảm cỏ cắt gọn, những thương gia mặc áo choàng rộng chỉ trở ra hiệu mời chào. Juliet đứng nhìn một lát, ánh mắt tìm kiếm người mặc áo choàng đen, sau đó nàng bước tới cạnh từng nhóm một, ngấm ngấm, mỉm cười, lấy tay sờ các tấm sa tanh và nhung the. Nàng nhìn khắp lượt mặt hàng của bà lái áo đen. Tim nàng thất vọng vì lo lắng. Không thấy tấm sa tanh tím dâu cả!

Bà lái buôn nhìn nàng, miệng nở nụ cười quen thuộc của người bán hàng và đưa cho nàng xem súc gấm màu ngà ngà xen lẫn những sợi bằng vàng. Juliet thấy Khurrem đứng ngay cạnh mình trong khi người đàn bà đưa ra một tấm lụa màu hổ phách và ngược nhìn ra ý mời mua.

Juliet lắc đầu. Nàng xót xa nhận thấy các cô gái tản sang hàng khác khi nàng tới gần, làm vẻ họ đột nhiên quan tâm đến các món hàng của người bên cạnh. Chỉ còn mình nàng ở lại hàng đó. Tay ôm đầy lụa màu vàng, Khurrem ngoái lại nhìn và nói với nàng.

“Thưa bà, Kislar Aga đang đứng ở cổng. Các thương gia sắp sửa phải ra về. Bà thích màu nào ạ? Con sẽ hỏi bà này xem có không?”

Juliet càng thêm lo lắng khi thấy các bà lái bắt đầu dùng vải bông thô gói các tấm hàng. Các cô cung nữ đứng túm tụm từng đám khoe nhau thứ mình đã chọn.

Juliet hít một hơi dài. “Tôi muốn mua sa tanh màu tím”, nàng nói nhỏ.

Khurrem nói lại với bà lái; bà này mỉm cười đứng dậy. Bà ta từ nãy đến giờ vẫn ngồi trên tấm vải nhỏ ấy. Juliet cảm thấy máu trong người nàng như sôi lên, trong khi người lạnh toát mà mồ hôi vã ra. Trong tấm vải là miếng sa tanh màu tím!

“Trông bà tái nhợt, thưa bà”, nàng nghe tiếng Khurrem lo lắng nói tựa như từ xa vọng tới.

Juliet giữ thẳng người. “Trời nắng quá. Nói bà ta mang vào nhà hóng mát cho tôi”. Nói xong nàng quay đi ngay về phía ngôi nhà mờ mờ đằng xa.

Bạc tam cấp mát lạnh dưới chân; người đàn bà đi sau mang vải che bớt nắng cho nàng. Và Khurrem cũng có mặt ở đó. Nàng vắt óc suy nghĩ.

“Khurrem. Về chuẩn bị sẵn một bình nước quả. Lúc này tôi thấy người khỏe rồi. Đợi tôi ở phòng, tôi sẽ về ngay bây giờ”.

Theo thói quen, Khurrem vâng lời ngay. Juliet nhìn người đàn bà. Bà ta rời mắt khỏi những vòng vàng trên cánh tay Juliet, quay lại lôi chiếc áo choàng đen ra khỏi cuộn vải. Trong bóng râm của giàn nho, Juliet chui đầu qua chiếc áo, xỏ tay vào hai ống tay áo rộng thùng thình. Bà lái đã cuộn vải và bọc lại, dúm nó vào tay Juliet, rồi họ vội vã ra sân cỏ lấy nốt chỗ hàng còn lại.

Bà lái chen lên đầu hàng, kéo Juliet theo sau. Ôm chặt cuộn vải vào ngực, mắt cúi nhìn đường, Juliet vụng về theo sát sau lưng người đàn bà

ấy. Khi đi ngang qua chỗ Kislar Aga, nàng nghe thấy tiếng ông ta đang đếm số người ra!

Một đoàn hoạn quan dẫn các bà bán vải ra. Các cổng, các sân lùi dần về phía sau. Người nàng căng thẳng khi nhìn thấy cổng chính. Tối lúc này chắc Kislar Aga đã đếm xong. Và sẽ lấy làm lạ tại sao khi ra lại thừa một người! Họ chưa kịp đi thoát là đã có thể có báo động rồi. Nhanh lên, nhanh nữa lên, nàng thầm kêu, nhưng nhịp bước không hề thay đổi. Rồi cổng chính cao lừng lững trước mặt họ. Nàng nghe tiếng kêu nhỏ, rồi to dần ở phía sau lưng. Tiếng người, tiếng chân chạy huỳnh huỵch tới gần hơn. Juliet vấp vào gấu áo choàng, cuộn vải nặng trĩu trên tay nàng. Họ đã qua khỏi cổng, nhưng đám lính ngự lâm đang nhìn vào trong sân. Có tiếng ai đó quát to. Juliet không dám ngoái lại. Nàng tập trung tìm chiếc xe ngựa có che dù xanh ở đâu.

Kia rồi! Chiếc xe đang đỗ gần tường, ngựa quay đầu ngược chiều phía cung điện. Một người cao to, râu rậm, đầu đội khăn xếp đứng cạnh con ngựa, mắt nhìn về phía cổng.

Juliet còn cách chiếc xe nửa đoạn đường, bà lái buôn đi sát bên cạnh, thì một bàn tay nắm chặt vai nàng. Cuộn vải lăn khỏi tay khi nàng bị giật mạnh và ngã lăn dưới chân tên lính đi giày màu vàng. Hấn hằm quát tháo, còn bà lái thì lấy tay chỉ vào miệng và tai cô gái giúp việc. Miệng nàng giả ú ớ, mắt lác xệch nhìn hắn. Hắn khựng lại, rút tay khỏi vai nàng và nắm chuôi gươm. Allah luôn bảo vệ kẻ tật nguyên và trẻ nhỏ, nàng chợt nghĩ. Nàng nghe câu đó ở đâu nhỉ?

Tiếng ồn ào trong sân vang lên - giọng the thé của đám hoạn quan, tiếng quát ra lệnh của viên chỉ huy lính cấm vệ, cùng những lời phàn nàn của các bà lái buôn. Một bàn tay gân guốc túm cổ tay nàng, vặn mạnh một cái; các vòng vàng tuột khỏi tay nàng, người đàn bà lái buôn cũng biến mất dạng trong đám người xung quanh.

Juliet nhìn lại chiếc xe có dù xanh. Rồi cúi đầu xuống, nàng len lỏi qua đám đông đang nhốn nháo, huých bừa vào sườn, dẫm bừa lên chân người khác. Dùng tay xô đẩy loạn xạ, nàng cố mở lối đi. Chỉ còn một

người đứng chắn ngang đường nàng. Nàng nắm tay, dùng hết sức bình sinh giáng vào sườn người ấy.

“Lạy Chúa tôi!”, người đó bật kêu lên. “Lẽ ra anh phải nhận ra em”.

Nàng chớp mắt nhìn khuôn mặt râu ria xồm xoàm. Nàng không nghĩ anh lại đội khăn xếp. Nàng mở miệng định nói, nhưng lúc này không còn thời gian. Ross nhấc bổng nàng lên và nhẹ nhàng ném nàng vào phía sau xe. Nàng ngã sấp trên đồng lúa đầy. Chiếc xe cọt kẹt khi Ross lao vào ghế người đánh xe. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, lắc lư mạnh trong khi con ngựa bị gò cương lái tránh các vật cản quá gấp, làm nàng lăn từ bên này qua bên kia xe.

Ai đó quát to bằng tiếng ARập ngay sát cạnh xe làm nàng rúm người lại. Con ngựa chồm lên, cố thoát khỏi bàn tay đang nắm chặt dây cương. Ross găm lên, kèm theo những lời chửi rủa thậm tệ. Nghe tiếng roi quất đen đét, song con ngựa vẫn bị ghìm chặt tại chỗ.

Tiếng súng nổ kề bên tai làm Juliet kinh hoàng. Tiếng kêu rên, rồi tiếng thây người đổ vật xuống làm nàng gân gát xủ. Ross đang cầm khẩu súng trong tay, xác tên lính nằm lăn dưới đất. Rồi con ngựa chồm lên, lao đi, người nàng lại lăn xuống ống vải.

Cung điện và xác tên lính ngự lâm lùi dần về sau, trong khi chiếc xe lao qua các phố hẹp, kéo đổ các sạp hàng, làm mọi người chạy tán loạn. Juliet bám chặt các xấp vải cho khỏi lộn cổ xuống đường. Ross vừa thở vừa chửi thề, cố điều khiển con ngựa. Tuy nhỏ tẹo và gầy trơ xương, con ngựa có nước chạy thật hay, nhưng nếu họ chưa tới được bến thuyền dưới chân đồi, anh vẫn phải ráng hết sức.

Anh ngoái đầu nhìn lại phía sau. Juliet vẫn còn ở đó, song chiếc xe có nguy cơ vỡ tan từng mảnh. Trong lúc xe phóng bạt mạng, những miếng ván hai bên sườn đã văng đâu mất. Chiếc khung xe bằng gỗ rệu rã liệu còn chịu được bao lâu nữa trước khi tuột khỏi càng xe mọt ăn gần hết? Xe họ lao như điên dọc những phố dài thoai thoải trên sườn đồi. Đã ngửi thấy mùi biển cả rõ hơn. Chiếc xe đang lao nhanh đột nhiên chậm hẳn lại. Ross gò cương và cuối cùng con ngựa đi nước kiệu. Những hàng

quán đã lùi lại phía sau. Khu nhà kho đã gần ngay trước mặt. Anh vội vã quan sát khu vực này. Một vài ngôi nhà trông như nhà vô chủ. Càng tốt, anh nghĩ, mà lại cách xa cung điện.

Tới trước ngôi nhà gỗ cao, anh gò cương cho con ngựa đang thở phì phò dừng lại. Anh trèo từ trên xe xuống qua lưng con ngựa ướt đầm mồ hôi đang thở như kéo bể.

“Juliet?”

Nàng ngóc đầu lên, đôi mắt nâu vẫn còn sưng sờ. Nàng quỳ trên đồng vải, xoa cánh tay, cùi tay và hỏi: “Chúng ta đang ở đâu?”

“Anh hy vọng ở một nơi an toàn, ít ra là cho tới lúc chúng lòng tìm”. Anh đỡ nàng xuống xe, đặt tay lên vai và nhìn thẳng vào mắt nàng. “Em không sao chứ?”

Nàng gật đầu, nhưng trông vẻ căng thẳng trên mặt nàng, anh nghĩ nàng sắp gục đến nơi. Anh lấy từ trong xe ra bình da đựng nước, chiếc túi nhỏ và đặt chúng xuống đất. Anh dắt con ngựa ra con đường bụi đầy nắng, vỗ mạnh vào mông nó một cái. Nó tức mình lồng lên, phi vọt về phía cuối con đường dẫn ra biển.

Đeo bình nước trên vai, kẹp chiếc túi vào nách, anh vòng tay qua lưng Juliet, dẫn nàng vào trong căn nhà trống, rộng thênh thang. Anh dìu nàng leo một mạch lên tới chỗ cao nhất. Hơi thở đứt đoạn và bước đi xiêu vẹo của nàng làm cho anh hiểu rằng nàng không thể chịu đựng thêm được nữa.

Họ không nói gì trong khi leo các bậc thang. Chỉ sau khi hài lòng nhận thấy căn phòng nhỏ một cửa sổ và một cửa ra vào có thể chốt chặt được, anh mới nói lỏng tay đỡ nàng. Tới lúc ấy mặt nàng tái nhợt; nàng gục xuống đồng bao ngũ cốc nằm thở dốc. Mắt nàng trũng sâu, nhưng miệng thoáng mỉm cười làm anh tin là nàng vẫn tỉnh táo.

Họ ăn bánh mì với ô liu, uống nước đựng trong bình làm bằng da dê. “Bây giờ ta hãy cố nghỉ lấy sức”, anh nói, và điều cuối cùng nàng còn thấy là Ross ngồi bên cửa sổ đầy bụi bặm, khẩu súng lục giắt ở lưng áo. Sau đó nàng thiếp đi.

Mười ba

Mặt trời lặn hẳn Ross mới rời khỏi nơi quan sát. Từ cửa sổ cao, anh nhìn thấy bọn lính ngự lâm đang dắt con ngựa kéo chiếc xe chở hàng lúc trước. Bà lái buôn cũng có mặt ở đó, đang cãi vã với bọn lính. Anh chăm chú quan sát bà ta. Hình như không phải bà ta bị bắt. Không ai thấy họ đi cùng bà ta, và khi anh quăng Juliet lên xe, bà ta cũng không có mặt ở gần chiếc xe của mình, không có chứng cứ gì cho thấy bà ta liên quan tới hai người ấy. Đàn bà khoác áo choàng vào thì trông ai cũng như ai cả.

Anh chau mày, cân nhắc các khả năng. Nếu khai họ ra, bà buôn vải cũng sẽ bị tội, và bà ta thừa khôn ngoan để không làm điều đó. Giá mọi chuyện trôi chảy như đã định, hẳn bà ta sẽ được đền bù thích đáng vì đã kín miệng. Nhưng bây giờ thì sao? Ngoài bọn lính của quốc vương, họ có bị người đàn bà này tìm kiếm trả thù không? Khi màn đêm đã bao phủ xung quanh, anh mới thấy bất lo. Chúng sẽ không tìm kiếm vào ban đêm. Chỉ cần theo dõi chặt thuyền bè trong cảng là có thể ngăn chặn được cuộc trốn chạy bằng đường biển rồi ngày mai chúng mới tiến hành lùng sục quy mô lớn.

Nghe tiếng sột soạt, anh quay lại thì thấy bóng lờ mờ của Juliet ngồi cứng người trên đồng bao ngũ cốc. “Ross!” nàng cất giọng trầm thì gọi.

“Anh đây. Không sao đâu em ạ”, anh dịu dàng nói và đi qua phòng tới chỗ nàng.

“Em cứ nghĩ là anh đi mất rồi”, nàng thở phào nói.

“Chưa đâu”, anh ngồi xuống cách nàng mấy bước, nhưng không động đến người nàng. “Em thấy người thế nào?”

“Khá hơn”, nàng nhận thấy anh ngồi hơi xa nên tay nàng vẫn để yên trong lòng. Nàng nghĩ vào lúc này, anh đâu muốn ôm trong tay người đàn bà tiêu tụy. Nàng khao khát được ôm chầm lấy anh, nhưng cái giọng dửng dưng ấy của anh làm nàng khựng lại. Nàng hiểu được ý tứ trong câu trả lời của anh khi nàng hỏi. “Chưa đâu!”

“Anh định đi khỏi đây ư? Ngay đêm nay à?” Vì tối, nàng không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

“Ngày mai khu vực này sẽ đầy bọn cấm vệ, chúng sẽ treo giải cho ai lấy được đầu chúng ta. Nếu ta muốn thoát, chỉ còn mỗi cách là đi ngay tối nay”.

Juliet đan hai bàn tay vào nhau để nén tiếng thở phào nhẹ nhõm. Anh không định bỏ rơi nàng như nàng đã lo.

“Em cần nghỉ ngơi”, anh nói tiếp. “Anh không thể liều để em lại ngất xỉu làm chúng dễ ý”. Khuôn mặt anh nhìn nghiêm hiện rõ trong ánh sáng lò mờ.

“Em xin lỗi”, nàng dịu dàng bảo. “Phải qua bao nhiêu sân rộng, bọn hoạn quan hăm hè, rồi lại thêm cảnh nhốn nháo ở cổng...”

Nàng lò mờ thấy anh quay mặt lại phía nàng. “Thứ lỗi cho anh. Anh không có ý trách em. Anh biết những gì em đã phải trải qua, nhưng chúng ta mới đi được nửa đoạn đường. Anh cần em phải mạnh khỏe nếu chúng ta muốn đi nốt đoạn đường còn lại. Anh sẽ giải thích cho em rõ trong khi ăn. Nào, hãy quên những gì đã xảy ra hôm nay và nghĩ đến bước tiếp theo. Anh chỉ tiếc không trả công bà lái như đã hứa”.

“Bà bán lụa ư?”, Juliet mỉm cười, cảm thấy người khỏe hẳn. “Ra tới ngoài cổng, bà ta đã làm lối ăn chắc là lấy luôn bốn chiếc xuyên vàng em đeo ở tay!”

“À thế à? Vậy thì được rồi. Anh nghĩ trả thế là đủ”.

“Nhất là hai chiếc lại nạm ngọc nữa. Số xuyên đó bằng cả một gia tài đấy.”

“Để đổi lấy tự do là thứ quý hơn nhiều. Anh với tay lấy chiếc bình da dê đựng nước và chỗ bánh mì cùng số ô liu còn lại. “Chúng ta sẽ mang theo bình này và lấy đầy nước ở đài phun nước ngoài phố. Chắc Pereira đã kiếm được thuyền như anh đã dàn xếp”.

“Pereira là ai? Anh ta sẽ giúp chúng ta ư?”

“Pereira sẵn sàng phục vụ ai trả hấn giá cao nhất”. Ross nói giọng khô khan. “Hấn là tên Bồ Đào Nha phản bội, coi Mozambique không tốt cho sức khỏe của hấn vì quá nóng. Hấn buôn lậu thượng vàng hạ cám, không từ thứ gì.”

“Làm sao anh gặp được anh ta? Anh bị lính gác theo dõi suốt cơ mà?”

Ross có vẻ khoái chí. “Anh biết rất rõ cái bọn gác đi kèm anh. Chúng đưa anh tới những nơi ăn chơi của thị trấn. Mustafa ưa hút xách, còn Osman thì lại mê một cô vũ nữ trong một nhà chứa. Anh lấy tư cách là người quân tử Ảng lê hứa sẽ không bỏ trốn trong lúc đi với chúng, vì vậy chúng cất phiên mỗi lần một đĩa canh chừng anh. Anh được phép lân la chuyện trò với khách hàng của nhà chứa nọ. Chính vì thế anh gặp Pereira. Trong khi Mustafa đang mơ màng cùng tiên nữ chốn thiên đường, anh dàn xếp mọi chuyện với Pereira”.

“Anh có thể tin anh ta được không?”

“Có thể tin được cho đến khi có người trả công cao hơn. Em còn mang theo đồ nữ trang nào không?”

“Còn. Em còn mấy xâu ngọc trai buộc tóc và vòng vàng đeo cổ của bà Gabriella”.

“Tốt rồi. Lão tể tướng không lục ra số tiền vàng anh giấu trong dây lưng. Anh hứa trả Pereira số tiền đó. Nếu hấn ngần ngừ, ta cho hấn thêm chút nữa là yên. Và để thêm sức thuyết phục, anh còn cây súng đây”.

Juliet nghĩ tới tên lính cận vệ bị giết chết.

“Anh định dùng cái đó thật à?”

“Ừ, nếu cần thiết. Anh không có ý định lên châu trời vội. Em hãy choàng đầu và đeo mạng che mặt vào. Đến lúc phải đi rồi”.

Juliet theo Ross xuống cầu thang bằng gỗ. Bên ngoài, phố xá im ắng, chỉ có ánh trăng mờ chiếu trên những đường phố vắng tanh. Họ đứng im trong bóng tối các ngôi nhà độ dăm phút, lắng tai nghe ngóng.

“Em có thấy đường đi theo anh không?”, Ross hỏi.

“Có. Thưa ngài, trong cái bóng của ngài, như kinh Côran đã dạy”, Juliet dịu dàng đáp.

“Vậy thì được. Như thế tốt hơn nếu bị chúng phát hiện”. Ross nói, rồi rảo bước theo con đường dốc.

Anh lặng lẽ bước nhanh. Juliet bám theo căng mắt qua khoảng trống của mạng che mặt. Giống như con ngựa bị che hai mắt, nàng chợt thích thú ngẫm. Không thấy nhiều càng đỡ sợ!

Nàng theo không kịp Ross nhưng không dám gọi, cũng không dám để mắt hút anh trong những phố xá chằng chịt. Nàng cố bước nhanh hơn, vạt áo lật sật. Họ đã đến khu vực ngoại vi bến cảng. Tiếng nhạc, tiếng người the thé và tiếng đàn bập bùng vẳng tới. Đèn lồng mờ sau những khung cửa sổ thấp và làn gió nhẹ buổi đêm mang theo những mùi là lạ.

Một chiếc cửa ra vào đột nhiên mở toang, ánh đèn hắt trên chiếc áo choàng đen của nàng. Theo phản xạ tự nhiên, nàng quay mặt nhìn, mắt hoa lên, không còn thấy rõ đường nữa. Và Ross biến đâu mất! Ai đó cất tiếng gạ gẫm thô bỉ và nàng vội vàng bước tiếp. Đang luống cuống ở góc đường, nàng cảm thấy vòng tay ai cứng như sắt ôm chặt lấy nàng, kéo vào chỗ tối. Bàn tay người đó bịt chặt miệng nàng lúc ấy đang thở dốc.

“Đừng hét lên, nếu không anh buộc phải vặn gãy cổ em”, người đó nói bằng tiếng Anh và Juliet nhẹ hẫng người.

“Tại sao em không bám sát anh?”, Ross bỏ tay khỏi miệng nàng và hỏi.

“Em ráng hết sức đấy chứ”, Juliet giận dỗi trả lời. “Tại anh đi nhanh quá”.

“Chúng ta phải đi cho kịp lúc triều lên. Em ráng đi cho kịp”, anh nói ngắn gọn và buông nàng ra.

Juliet nắm cổ tay, cần nhàn gì đó, nhưng Ross đã rảo bước, nên nàng vội thất thểu bước theo. Họ men theo bến cảng, qua một dãy phố rồi đi vào một quảng trường nhỏ. Juliet bám sát Ross đến nỗi khi anh đột ngột dừng lại, đầu nàng húc ngay vào lưng anh.

“Im lặng”, Ross chẳng phải bảo vì nàng còn đang bận thở hổn hển.

Nàng nhìn qua vai anh và hiểu tại sao anh dừng lại. Hai tên lính cấm vệ đang ngồi trên mép của đài phun nước bằng đá. Chúng cười nói, cùng uống chung một bình rượu.

“Mẹ kiếp”, Ross chửi thề. “Anh không thể lấy được nước vào bình khi chúng ngồi ở đó”. Anh nhìn quanh, bảo: “Hãy đợi ở đây”, rồi mất hút vào bóng tối.

Dựa lưng vào tường, Juliet cảm thấy rất dễ bị phát hiện. Nàng nhìn rõ hai tên lính, nhưng hy vọng chúng đang say sưa thù tạc sẽ không thấy nàng đứng trong chỗ tối. Có tiếng cửa sổ đập mạnh làm nàng nhảy dựng lên. Tiếng chân bước nhẹ làm tim nàng đập liên hồi. Nàng thận trọng quay đầu lại. Ai đó đang đi lại chỗ nàng, chiếc bình da dê lủng lảng trên vai. Hai tên lính ngẩng lên nhìn. Nàng nhận ra dáng Ross. Nàng tròn xoe mắt khi thấy anh lảo đảo tiến đến chỗ nàng, vừa đi vừa lè nhè hát.

Một tên lính cất tiếng gọi và nhận được câu trả lời bằng tiếng ARập. Nghe giọng như lú lưỡi ấy, chúng cười nham nhở và nói gì đó có vẻ nhạo báng.

“Đi thôi”, Ross nói, chầm nam đá chân chiêu, lôi nàng tới đầu phố, quay lại cười nói gì đó với hai tên lính đang nằm ườn nơi đài phun nước.

“Chúng nói gì thế?” nàng vừa thở vừa hỏi.

“Anh không nên nói cho em biết làm gì.”

“Tại sao lại không?” Nàng nhìn mặt anh khi họ đi ngang qua cửa sổ sáng ánh đèn, thấy anh đang mỉm cười, lông mày dướn cao. Đôi mắt xanh biếc của anh thoáng gặp mắt nàng và nàng hiểu được tất cả.

“Ồ”.

“Đúng vậy đấy. Nội dung câu chuyện hết sức bậy bạ, tốt nhất là đừng nghe làm gì, nếu không chúng sẽ bắt anh thực hiện lời hứa của mình. Xem ra đóng giả gã say rượu mà lại hay”.

Thay vì vào thẳng bến cảng, Ross lại đưa nàng men theo những phố vắng đến một nơi xa trên bãi biển. Đèn trong các nhà mờ dần, lát sau họ đã ở trên bãi cát, nhưng vẫn tiếp tục đi theo đường sát biển. Mấy lần Ross kéo nàng thụt xuống sau những đụn cát cao, trong khi anh quan sát và nghe ngóng.

Juliet ngoái đầu nhìn về phía cảng, nơi thuyền buồm và thuyền đánh cá đậu san sát. Nàng thấy bóng bọn lính cận vệ đang đi tuần trên bến, gườm dáo lắt lánh.

“Lúc này thủy triều sẽ đưa thuyền ta ra xa bờ, sau đó ta sẽ đi về hướng Tây tới Daessalaam”, Ross thì thầm. “Nhưng không biết Pereira ở chỗ quái nào?”

Họ lặng im, chẳng thẳng chờ đợi phải đến một giờ thì nghe tiếng mái chèo khuấy nước nhè nhẹ. Một bóng mờ hiện lên, rồi tiếng chèo dừng lại. Chiếc thuyền đã vào tới bờ. “Em ngồi đây”, Ross bảo, rồi từ từ đứng dậy.

Juliet bám chặt vào đám cỏ dài, mắt dõi theo bóng anh đang mờ dần. Nếu lạc anh lúc này, nàng thà đâm đầu xuống biển chết còn hơn

phải ra trước hội đồng xét xử ở cung điện. Gió biển làm mắt nàng cay xè, tiếng sóng xô bờ cát làm nàng nghe không rõ, nhưng không có tiếng vật lộn như nàng đang lo. Đó chắc phải là Pereira.

Ross đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh làm nàng hết hồn. Anh nhặt chiếc bình da dề đựng nước.

“Cúi mặt xuống và đừng có nói gì. Pereira biết là có hai người, song không biết em là ai. Nếu biết, hắn sẽ đòi công cao hơn”.

Họ xuống tới mép nước. Ross lội xuống, vớt chiếc bình vào đầu thuyền, rồi quay lại nhắc nàng đưa lên thuyền ngồi cạnh chiếc bình nước. Sau đó anh trèo vào và cầm đôi mái chèo thứ hai. Anh nói với gã đàn ông phía cuối thuyền và cả hai bắt đầu chèo. Khi đã ra xa bờ, Pereira giương buồm và họ chèo nhanh hơn. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu sáng bầu trời.

Từ sau tấm mạng che mặt, Juliet thận trọng quan sát. Gã Bô Đào Nha trông thấp và chắc nịch. Hắn mặc chiếc áo sơ mi không cổ, bên ngoài khoác bộ quần áo kiểu châu Âu đầy vết bẩn, râu ria và lông ngực rậm rì. Hắn nhìn nàng tò mò trong khi nàng ngồi bó gối bên cạnh chiếc bình đựng nước.

“Người đàn bà này là ai thế, ông thuyền trưởng? Tôi cứ tưởng sẽ chở một thủy thủ của ông cơ đấy”.

“Anh không cần phải lo, Pereira ạ. Cô ta không phải vợ của ai cả, chỉ là cô gái tôi mang theo cho có bạn. Tôi có cô ta do được cuộc với tay lính cận vệ”. Anh nhún vai đầy ý nghĩa. “Nếu không có cô gái nào cùng loại với ta, thì cũng đành kiếm đại một cô cho xong. Cô ta tỏ ra rất sẵn lòng, mà đêm thì lại lạnh”.

Pereira cười nhả nhổ. Hắn thích cái lối nói chuyện này. Ánh mắt hắn đầy vẻ dâm dăng và Juliet cúi gầm mặt, cảm thấy hắn hau háu nhìn thân hình mờ mờ của nàng như để đoán xem nàng thuộc loại nào.

“Cô ta còn trẻ chứ?” hắn hỏi.

“Tương đối trẻ”, Ross trả lời.

“Cô ta nói được tiếng Anh không?”

Ross lại nhún vai, mắt mở to vẻ ngạc nhiên. “Tôi không biết. Cũng chưa bao giờ hỏi”.

Pereira khúc khích cười. “Ông nói cô ta sẵn lòng hả? Ta xài chung được chứ? Tôi sẽ hạ bớt tiền công ông trả tôi”.

Ross lạnh lùng nhìn hấn. “Vào tới đất liền ta sẽ tính. Còn bây giờ tôi nghĩ anh hãy tập trung giữ thuyền cho đúng hướng. Hình như thuyền đang đi gần bờ hơn lúc trước”.

Pereira ngoái lại nhìn. “Không sao đâu. Dòng nước đưa thuyền vòng xuống phía Nam của đảo, nhưng ngay sau đó ta sẽ đổi hướng đi về phía Tây. Ông mang vàng theo đấy chứ?”

“Tất nhiên”.

“Đưa tôi luôn bây giờ được không? Ta dàn xếp chuyện cô gái sau cũng được”.

“Sao lại bây giờ? Ta vẫn đi cùng cho tới Daes-salaam cơ mà?”

“Tôi là cứ phải làm cái đạo chắc. Tôi mới chỉ nhìn thấy số tiền vàng lúc ở nhà chứa. Làm sao tôi biết ông có mang theo hay không?”

“Tôi đảm bảo với anh tôi đang mang chúng trong thắt lưng đây. Anh phải tin tôi, như tôi đã tin anh”.

Pereira quay nhìn ra biển. “Vùng này có cá mập đấy, ông thuyền trưởng ạ”.

“Tôi biết”, Ross trả lời, ngả lưng vào mạn thuyền, tay duỗi thẳng trên mép gỗ. Anh làm vẻ thanh thản, song thực ra đang chăm chú theo dõi Pereira. Gió biển mát rượi, nhưng gã Bồ Đào Nha mồ hôi ròng ròng. “Cái đó có liên quan gì đến chuyện của chúng ta?”. Ross nhẹ nhàng hỏi.

Pereira nhún vai. “Là tôi nói vậy, vì những con thuyền không đủ sức vượt biển thường hay bị đắm ở vùng nước này”.

“Chiếc thuyền này không đủ sức à?”

“Thừa sức, thuyền trưởng ạ. Nhưng nếu chẳng may va phải đá ngầm, chuyện tệ hại xảy ra...” Hấn rút cổ lại, xòe bàn tay dùi đục ra.

“Anh muốn cầm tiền công trước, đúng không?”

“Tôi là dân làm ăn, thuyền trưởng ạ”.

Ross co tay, nhaoi người về phía trước. “Nhưng không phải là dân đi biển, đúng không, Pereira? Đáng ra anh phải đổi hướng đi cách đây mười phút, lúc tôi bảo anh. Chúng ta đã ra trệch ngọn nước về phía đất liền, bây giờ thuyền đang quay mũi về phía đảo, tức là trở lại Zanzibar. Anh là một thủy thủ tồi, hay có kẻ nào trả công anh cao hơn?”

“Ông nhầm rồi, thuyền trưởng ạ. Tôi xin lấy danh dự mà thề...” Gã Bồ Đào Nha nhồm người, mặt ra vẻ bức tức, nhưng mắt đảo liên tục về phía bờ biển.

“Tôi chỉ cần nhìn sao là định được hướng”, Ross cộc cằn nói. “Anh quên rằng tôi là thủy thủ, chứ không phải là lính. Tôi đã có thời gian xem xét kỹ càng vùng biển này và bầu trời trên kia, và quỷ tha ma bắt tôi đi nếu thuyền không quay trở lại Zanzibar. Tránh ra, nếu không tôi ném cổ anh xuống biển bây giờ”.

Pereira nắm chặt cần lái. “Ngồi xuống đi, thuyền trưởng. Do tôi tính sai đó thôi. Đưa vàng cho tôi bây giờ, tôi sẽ đổi hướng chạy”.

“Pereira, tôi sẽ cầm lái, đừng tìm cách ngăn cản tôi”.

“Tôi e rằng phải là tôi lái, thuyền trưởng ạ”. Pereira thò tay ra sau, kéo mạnh cần bánh lái, làm thuyền xoay ngang.

Bị mất thăng bằng, Ross túm vội cột buồm, đầu cúi thấp tránh đập vào cột buồm và khom người thủ thế trước mặt Pereira. Trong lúc Ross

gạt sợi dây đang vướng vào tay, Juliet thấy vật gì loé sáng dưới ánh trăng. Trong tay Pereira là con dao dài, mũi dao nhắm thẳng ngực Ross khi anh đang tiến đến chỗ hắn. Juliet không biết Ross có thấy con dao hay không, nhưng nàng hành động hoàn toàn theo phản xạ tự nhiên. Mắc thuyền đang tròn trành, nàng vụt đứng dậy.

“Ross, cẩn thận! Hắn có dao đấy!”

Ross khựng lại, vận người tránh khỏi tầm lưỡi dao. Anh thở gấp, đôi mắt xanh nheo lại nhìn bộ mặt đầy vẻ giễu cợt của gã Bồ Đào Nha.

“Thì ra là vậy”, Pereira bảo. “Ông đã bắt cóc công nương người Anh. Tôi không nghĩ ông lại ngốc đến thế, song tể tướng ngài lại tin như vậy. Ngài sẽ hết sức vui lòng khi tôi giải ông đến cho ngài. Và khi ngài vui, ngài sẽ cực kỳ hào phóng với người đã giúp ngài”.

“Và anh được trả công hai lần. Bây giờ thì tôi hiểu tại sao anh lại nóng lòng muốn lấy vàng của tôi đến thế. Chắc anh sẽ đau lòng lắm nếu quan tể tướng sẽ tịch thu số vàng đó. Ông ta trả công cho anh bao nhiêu?”

“Nhiều hơn số mà anh có, anh bạn ạ”.

“Cô gái này có mang theo các món đồ trang sức của hậu cung. Những thứ đó cũng ối của đấy”.

Pereira mỉm cười với vẻ thương hại: “Nữ trang của hậu cung ư? Tôi biết làm gì với những thứ ấy. Quốc vương có những cách giải quyết chẳng dễ chịu chút nào với những kẻ ăn cắp đồ quý của hậu cung”. Hắn quay sang nhìn Juliet. “Và lại càng không dễ chịu khi của quý lại là cô gái mà ngài chưa được thưởng thức”. Hắn quay lại phía Ross. “Và số phận của anh sẽ là số phận của những tên bắt cóc đàn bà, con gái, anh bạn ạ. Nếu cô gái không bị hành quyết, thì cũng sẽ bị đem bán”. Mặt hắn bỗng đầy vẻ đều cáng. “Tôi cũng sẽ thử bỏ tiền ra mua cô ta. Hoặc tôi có thể lấy cô ta trừ vào tiền công”.

“Đừng quá vội mừng rỡ, anh bạn”, Ross nói nhỏ, khom lưng trong tư thế chuẩn bị nhảy bổ vào Pereira. Juliet há hốc miệng trước hành động nhanh như chớp ấy của anh. Đó là hành động nguy hiểm, vì người anh sát ngay mũi dao, nhưng anh đã tính toán rất kỹ. Một tay ghì chặt hấn xuống ghế, tay kia bóp mạnh cổ tay cầm dao của hấn, và đây thực sự là cuộc độ sức mạnh giữa anh và hấn. Pereira không đứng dậy được, cổ tay hấn trắng nhợt vì cố giữ chặt cán dao, trong khi tay kia đâm mạnh vào người Ross.

Chiếc thuyền nhỏ gần như sắp lật nghiêng, Juliet phải bám chặt mép thuyền cho khỏi lộn xuống biển. Thuyền tròn trĩnh từ bên nọ qua bên kia vì không có người lái, gió thổi căng cánh buồm làm thuyền xoay như chong chóng. Juliet chống tay xuống, bò trên hai gối. Cánh buồm che khuất mắt nàng. Nàng phải xem đang diễn ra chuyện gì.

Tiếng kêu đau đớn tắc nghẹn làm nàng dừng lại. Tiếng người ngã vật xuống, ván thuyền rung lên, chiếc khăn xếp trắng lăn về phía nàng.

“Lạy Chúa tôi”, nàng nghe rõ tiếng Ross kêu và nàng đứng chết lặng vì kinh hoàng khi thấy anh nằm ngửa mặt trên sàn thuyền. Mắt nàng tối sầm, nàng hét lên khi thấy mũi dao loé sáng vụt đâm xuống. Ross lăn qua bên và nàng nghe đầu anh đập mạnh vào thành gỗ. Theo đà của miếng dao hiểm, Pereira phải quỵ xuống. Ross đứng vụt ngay dậy, lao vào ôm chặt cứng lấy hấn và hai người vật lộn dữ dội trên sàn thuyền hẹp.

Juliet vẫn quỳ, ôm chặt chiếc khăn của Ross vào ngực. Nàng không thể làm gì khác hơn là đứng thúc thủ nhìn cuộc vật lộn đang tiếp tục. Cả hai có vẻ ngang sức nhau. Nàng chỉ còn biết cầu chúa hãy để cho Ross đè bẹp được Pereira. Nếu không thì thật là nguy. Nếu Ross chết, nàng cũng sẽ chết theo anh.

Nàng chợt thấy một vật cong cong bay vụt lại phía nàng. Nàng rúm người khi nó rơi mạnh, loé sáng trên nền gỗ. Nàng nhận ra đó là con dao của Pereira. Nàng vội nhặt nó lên, ngón tay nắm chặt cán dao dính dính. Suýt nữa nàng buông tay khi nhận ra chất dính ấy là máu. Nàng ngược

mất đúng lúc ván thuyền rung lên dưới sức nặng của một người vừa bị quật ngã. Tiếp theo là im lặng đến rợn người, chỉ còn tiếng ai đó thở phì phò. Juliet đứng lặng, tay cầm chắc con dao hướng ra phía trước.

Tiếng thở nghe nhỏ dần và một giọng gọi “Juliet?”

“Lạy Chúa lòng lành!” Juliet thở hỗn hển nói: “Ross! Anh có sao không?”

“Máu đổ nhưng không chịu khuất phục!”, anh trả lời với giọng hài hước.

“Hắn chết rồi à?”

“Chưa, chỉ thiếp đi thôi. Dao vắng mất, đành phải dùng tay không!”

“Em có dao đây”.

“Thế à? Khá lắm. Chúng ta sẽ cần đến nó. Em lại gần đây được không? Anh vẫn chưa đủ sức bò lại với em”. Giọng anh nghe có vẻ như kiệt sức.

Juliet vội vã đến chỗ Ross ngồi. Tay anh cầm cần bánh lái. Pereira nằm thẳng cẳng dưới chân anh. Juliet rời mắt khỏi hắn và nhìn Ross. Nàng thấy áo anh rách toạc và đầy vết đen thẫm, song vì tối, nàng không phân biệt được là vết máu hay vết bụi bẩn.

“Anh bị thương à?”

“Bị một hai chỗ, nhưng không nguy hiểm”, anh trả lời, mắt nhìn về phía đảo. “Song thuyền bị rò, em không thấy ư?”

Juliet nhìn xuống, lúc ấy mới thấy chân mình ướt. Nàng khẽ cười: “Không, em không để ý. Em cứ tưởng nước biển tràn vào lúc thuyền tròn trành”.

“Ván thuyền nát quá, mà việc bọn anh vật lộn chẳng làm cho nó khá hơn. Thuyền này không đủ sức vào đất liền, nên anh đành quay lại đảo”.

“Trở lại Zanzibar ư? Lão tể tướng chắc đang đợi”.

“Lão đợi Pereira cho thuyền vào một nơi đã thỏa thuận trước. Chúng ta cứ để Pereira trở về một mình, hắn sẽ phải tìm cách giải thích với lão tể tướng. Nếu hắn không một mực đòi trả công trước, chắc anh đã tin hắn thông thạo vùng biển này”.

Pereira bắt đầu cựa quậy khi Ross tìm thấy nơi anh đang cần. Phía trước bãi cát dài trải rộng là những bãi đá ngầm và những đảo nhỏ, còn phía trong là những vách đá vôi dựng đứng. Nó chạy song song với bờ biển theo hướng Bắc - Nam. Anh được biết, xen lẫn trong những dãy đồi là những thung lũng và những khe sâu. Bờ phía Đông bằng phẳng nhưng cần cỗi, song bờ biển phía Tây lại rất phì nhiêu. Nơi đất tốt tất nhiên là đông người ở, và có lẽ những đồn điền đình hương cũng ở miền này cả, nhưng anh cho rằng ở vùng cây cối tốt tươi này dễ ẩn náu hơn.

Anh cho thuyền vào một vịnh nhỏ, rồi nhanh chóng đứng dậy. Chân trời như chao đảo mất một lúc, đầu anh nhẹ bỗng, nhưng sau đó anh hít một hơi dài thật sâu. Bây giờ không phải lúc nhả nhó vì ngực đau nhói, càng không phải lúc được phép ngất xỉu. Pereira sử dụng dao cũng không phải tay vừa trước khi bị anh đánh gục.

Mũi thuyền ghéch lên bờ cát, Ross nhảy xuống chỗ nước nông, đưa Juliet lên bờ. Chiếc bình nước như nặng hơn khi anh đưa nó cho nàng cầm. Anh chỉ có mấy giây để lục túi Pereira. Anh tìm thấy một ít tiền địa phương, nhưng quan trọng hơn là chiếc hộp đánh lửa. Anh nhét cả hai thứ vào túi quần.

Anh quăng ba mái chèo xuống biển. Dùng chiếc còn lại, anh đập gãy tay quay bánh lái. Lách mái chèo vào khe giữa thuyền và trục bánh lái, anh vặn rời bánh lái ra khỏi trục. Sau đó, anh quăng nốt mái chèo và nó theo ba chiếc trước mất hút trên mặt biển.

Làm xong xuôi, Ross bám mép thuyền thở như kéo bễ. Ánh sáng lấp lánh trên làn nước làm anh lóa mắt, đầu đau như búa bổ và nước ngập đến đầu gối anh bỗng như đóng băng lại. Anh lấy tay ôm đầu, mới biết mồ hôi vã ra đầm đìa, song người anh lại lạnh run lên. Bỗng nhiên anh

thấy buồn nôn. Khi qua khỏi cơn đó, anh ngừng đầu và cảm thấy khỏe khoắn hơn.

Pereira chống cùi tay nhòm dậy, nhìn quanh với ánh mắt kinh hoàng. Hắn ngồi dậy và thấy Ross. Mất hẳn đầy sợ hãi.

“Tao sẽ không giết mày, Pereira ạ, mặc dù chúa biết mày đáng chết. Ta sẽ nhường phần trừng trị ấy cho người bạn tốt và hào phóng của mày là quan tể tướng. Tao có thể hình dung ra được dòng nước sẽ đưa mày về đúng nơi mà hội đồng xét xử đang chờ. Có đúng như kế hoạch của mày không?”

“Ông ta bắt tôi phải làm việc này, thuyền trưởng ạ. Thề có chúa, tôi xin lỗi ông. Xin ông hãy tin tôi, tôi sẽ đưa ông về đất liền. Thậm chí không còn đòi trả công nữa. Đó chẳng phải là cách tử thiện chí của tôi sao?”

“Pereira”, Ross kiên nhẫn bảo. “Đừng phí lời vô ích. Con thuyền này không thể nào về tới đất liền cách đây ngoài hai chục dặm. Tao nghĩ mày cho rằng cái thuyền cũ nát này có thể chạy được mười dặm trên biển, thì tội gì mày phải phí tiền mua chiếc khác tốt hơn, đúng không? Chỉ cần nó nổi được cho đến lúc mày gặp lại những người bạn của mày. Tạm biệt, Pereira”.

Ross đẩy mạnh con thuyền và nó trôi ngay theo dòng nước. Gã Bồ Đào Nha mò lại chỗ bánh lái, đứng lặng đi vì khiếp đảm, rồi quay lại nhìn Ross với vẻ mặt của kẻ sắp chết.

“Ông làm điều vô nhân đạo, ông thuyền trưởng. Ông đẩy tôi đến chỗ chết!”

“Tao chỉ đáp lại lòng tốt của mày thôi”.

“Ông ta sẽ tra khảo tôi! Bàn tay ông sẽ dính máu của tôi!”

“Nếu vậy, mày hãy nhảy xuống biển mà bơi, thử liệu có khi thoát khỏi lũ cá mập!”

“Tôi không biết bơi”.

“Thật tội nghiệp!”, giọng Ross đầy vẻ giễu cợt.

Pereira cất giọng giận dữ: “Làm sao ông dám nhận mình là quân tử Ảng lê được?”

“Tao có bao giờ nhận vậy đâu? Tao đâu phải quân tử Ảng lê, mà là kẻ phiêu lưu xú Ê cốt!”

Anh nghe hấn chửi rửa một tràng dài. “Mày sẽ phải chịu tội về việc này. Tao sẽ trả thù mày!”

Ross không nhớ mình đã đứng đó bao lâu, mắt trần trần nhìn mặt biển tối sẫm. Anh giật mình bừng tỉnh, người đau nhức khi xoay người một mỗi bước về phía bờ cát. Juliet đang căng mắt nhìn, song anh không thể dấu được việc anh phải gắng bước trên đoạn đường ngắn tối chỗ nằng.

Nàng giơ tay đỡ anh. “Anh hãy ngồi xuống và cởi áo ra”, nàng bảo.

“Chúng ta không có thời gian nghỉ ngơi đâu”, anh cố nói, song chân không còn đứng vững và anh khụy xuống, thở nặng nhọc.

“Không cần lâu đâu anh”, nàng vừa nói vừa cởi dây lưng cho anh. “Anh bị thương và mất máu nhiều. Cứ thế này mà đi, chẳng những anh để lại dấu vết mà đến đứa trẻ cũng lần theo được, mà lại còn không thể đi được xa”. Những ngón tay nàng khéo léo cởi khuy áo anh. Nàng cố nén tiếng thở dài khi nhìn bộ ngực cháy nắng của anh đầy vết dao cắt, phần nhiều là nông, song có một vết từ ngực đến tận vai rất sâu đang chảy máu ròng ròng. Vết thương này rất nặng và nếu không cầm được máu, Ross sẽ chết vì mất máu nhiều.

Juliet cởi bỏ chiếc áo choàng, cùng chiếc áo bên trong. Sau đó nàng cởi nốt áo gilê, bên trong là chiếc áo vải bông trắng nàng mới mặc sáng hôm qua. Nàng quỳ cạnh Ross lúc này để trần từ bụng trở lên và bắt đầu xé vạt áo vải bông thành từng mảnh dài nhỏ, dùng con dao của Pereira cắt những chỗ đường may.

Ross khẽ mỉm cười, dò dẫm nhìn nàng. Juliet ngừng đầu nhìn anh với vẻ nghiêm trang. “Việc này không phải đùa đâu. Đó là cách duy nhất để cứu mạng anh. Anh hãy giúp em bằng cách bỏ hẳn ra nào”.

“Vâng, thưa bà”, Ross nói nhỏ và cởi hẳn áo ra khỏi vai. Anh vã mồ hôi vì đau, song cắn răng chịu đựng, nhìn Juliet cắt một miếng to trên thân áo của nàng làm gạc.

“Anh giữ nó trên chỗ đau”, nàng nói như ra lệnh, rồi cắt hai tay áo thành những dải nhỏ, nối lại với nhau thành một đoạn dài đủ luồn từ cổ xuống nách buộc chặt miếng gạc lại. Sau đó nàng nhẹ nhàng mặc lại áo cho anh, vội vàng cài khuy trong khi người anh run rẩy, và dùng sợi dây lưng làm thành dây treo cánh tay bị thương lên.

“Anh cố đừng dùng cánh tay này”, nàng khuyên anh. “Chúng ta phải cố giữ cho cầm máu”.

Nàng cũng mặc lại áo, đeo chiếc bình nước lên vai, rồi nhìn anh hỏi với giọng nghi ngại: “Em dìu anh đi được chứ?”

Gắng hết sức, anh lão đảo đứng dậy. Juliet ghé vai dưới bên tay lành của anh, ngược nhìn lên cười. “Lên đường nào, thuyền trưởng. Ta sẽ nghỉ qua đêm ở nơi thích hợp mà ta đến được. À, anh vẫn còn giữ khẩu súng chứ?”

“Ở sau lưng quần anh ấy.”

“Em không hiểu tại sao anh không dùng nó khi Pereira rút dao ra?”

“Anh không biết chắc chắn lúc ấy thuyền ở cách chỗ hấn hẹn gặp bọn kia bao xa. Tiếng súng sẽ đánh động lão tể tướng. Nếu bọn cướp biển đuổi theo, chúng ta khó có cơ trốn thoát”.

Juliet không nói gì thêm nữa. Lúc này leo dốc cũng đủ mệt lắm rồi. Hết bãi cát là dốc cao dựng đứng, càng đi đường càng dốc, cây cối rậm rạp, vì vậy họ phải xoay người mới lách đi được.

Ross thở nặng nhọc, song anh không nói gì, hai hàm răng nghiến chặt. Juliet biết anh cần được nghỉ, nếu không sắp gục đến nơi. Nàng cuống quýt nhìn quanh. Trời có vẻ sáng dần, nhưng cái khối đen đen khuất sau đám nho và đám chuối lá rậm kia là cái gì?

“Dừng thôi, Ross ạ. Em nghĩ đằng kia có một cái hang”. Nàng vươn người nhìn qua đám lá. Ở Zanzibar có thú dữ không nhỉ? Nàng thận trọng lại gần, nhìn kỹ cửa hang nhỏ. Không có dấu hiệu hay mùi gì chứng tỏ hang có người ở. Mặt đất nhiều cây nhỏ và thứ giống như rêu, có vẻ khô ráo và phía trên là khối đá thò ra.

Nàng trở lại chỗ Ross. Mắt anh mờ dần khi nàng cầm tay anh. “Ta sẽ nghỉ ở đây. Chỗ này an toàn, anh ạ”. Nàng giữ đám cành, giục anh bước qua. Anh loạng choạng bước vào trong hang, và nàng hiểu rằng anh còn đi được chỉ nhờ sức mạnh của ý chí. Nàng lôi bình nước lại chỗ anh, rồi quay ra gạt đám cây về chỗ cũ để che kín cửa vào hang.

Nàng nằm xuống cạnh anh, mở nút bình nước. “Anh uống đi rồi ngủ. Để khẩu súng và con dao vào chỗ giữa anh và em”.

“Để chặn đứng kẻ muốn vượt tuyến”, anh cười yếu ớt, đưa bình nước lên miệng. Anh tu một hơi dài, mặt hơi hồng hào trở lại. Anh bị sặc, thổ hỏn hển, mắt mở to vì hoảng.

“Lạy Chúa”, anh nói to đến mức làm nàng giật mình.

“Gì thế, Ross? Nước không uống được à?”

Anh lắc đầu, cười yếu ớt và nói giọng tắc nghẹn. “Xem ra tiếng ARập của anh không khá như anh tưởng. Đây không phải là nước, mà là rượu trắng chết tiệt, một loại rượu mạnh của vùng này!”.

Anh nằm trên đám rêu và khi nàng quay lại đã thấy mắt anh nhắm nghiền. Nhìn vẻ mặt căng thẳng dịu dần, nghe anh thở đều đều, nàng hiểu rằng anh đã ngủ. Nàng mỉm cười, đập chặt nắp bình nước lại.

Với khẩu súng và con dao đặt giữa hai người, Juliet cuộn tròn trong chiếc áo choàng và chìm dần vào giấc ngủ.

Mười bốn

Juliet dần dần tỉnh lại, cảm thấy người khỏe khoắn dễ chịu. Nàng chợt nhớ ra, chống khuỷu tay nhòe dậy, lo lắng nhìn Ross. Anh vẫn đang ngủ nhưng nhịp thở nông và đứt đoạn. Gò má nhô cao trên khuôn mặt xanh xao, hai mắt trũng sâu. Nàng thấy máu loang rộng trên áo anh, nổi lo lắng dâng trào trong nàng. Vết thương vùng ngực vẫn chưa cầm máu. Nàng nhớ vết thương ấy sát ngay bả vai. Anh bảo không nguy hiểm, và có lẽ phổi anh không bị thủng vì cổ họng và miệng không thấy có máu. Phải làm sao cho máu cầm, nếu không anh sẽ chết vì mất máu.

Nàng sờ trán anh, thấy lạnh và nhộp nháp. Tối qua mệt quá, nàng ngủ quên mất, nhưng khí lạnh buổi sáng khi nàng dậy ra cửa hang cho thấy nhiệt độ đã xuống thấp hơn. Chắc hồi đêm trời trở lạnh, và sờ trán anh, nàng biết anh đã bị cảm.

Hất mũ trùm đầu ra sau, ngón tay nàng chạm vào chuỗi ngọc trai buộc tóc. Nàng liền cởi nó ra. Mỗi hạt có gắn một sợi dây vàng nhỏ, rồi xâu lại với nhau thành chuỗi, các hạt vẫn nguyên vẹn. Dùng con dao của Pereira, nàng cắt rời từng hạt, được hằn đầy một tay. Mặc áo choàng, tiếp tục đóng vai cô gái câm điếc, nàng có thể đổi số ngọc này lấy đồ ăn, nước uống và có khi còn được cả chăn và áo sơ mi cho Ross. Nàng cẩn thận gói chúng vào miếng áo còn lại, nhét vào cặp quần mà nàng mặc lúc còn ở hậu cung.

Ross tựa mình lúc nàng từ cửa hang trở vào. Anh mở mắt nhìn trần đá của hang, rồi quay đầu khi nàng tới gần.

“Ross, em cần hỏi anh”, giọng nàng có vẻ khẩn thiết. “Anh có biết vùng này không? Quanh đây có người, có chợ hoặc đồn điền nào không?”

“Em không thể...”, anh nói và cố nhồm dậy. Cố gắng này làm anh vã mồ hôi, anh lại ngã vật ra đất, miệng rên rỉ. “Lạy Chúa, anh không cựa nổi nữa”. Người anh bắt đầu run lẩy bẩy. Juliet với tay lấy chiếc bình. “Vì lòng kính chúa, đừng cãi em nữa nào, Ross. Người anh còn yếu lắm. Anh uống một chút đi, anh bảo thứ này là rượu trắng phải không?”

“Nước dừa để lên men, anh đảm bảo chỉ cần một ngụm cũng đủ dứt cổ họng”. Anh cười yếu ớt. “Uống vào, bụng cứ như có lửa đốt, nên phải khỏe lắm mới dám xài thứ này”.

“Lúc này cần nhất là giữ cho anh ấm người cho đến khi em trở lại. Ban ngày em không dám đốt lửa, vì vậy hãy cho em biết điều em vừa hỏi”.

Rượu làm mặt anh hồng hào một chút. “Anh tin rằng đây là vùng đảo đất đai phì nhiêu, nên việc canh tác đều ở đây cả. Gạo, mía, ngô, và tất nhiên là các đồn điền trồng đinh hương nữa. Juliet, anh không thể để em đi, nguy hiểm lắm. Nô lệ làm việc trong các đồn điền nên sẽ có lính canh gác”.

“Nhưng việc gì chúng phải nghi ngờ khi thấy một phụ nữ mặc áo choàng chứ? Trên đảo này đâu chẳng thấy họ, nhưng em sẽ không tới gần các đồn điền. Em chỉ muốn kiếm chỗ có hộp chợ thôi”.

“Ngày mai”, anh bảo. “Đến ngày mai anh sẽ khá hơn. Để đến mai hăng tít”.

“Nhưng hết cái ăn rồi”, nàng dịu dàng nói. “Vừa không có cái ăn vừa không đủ ấm, khó lòng hy vọng ngày mai anh sẽ khỏe hơn”.

“Juliet hãy nghe anh! Đừng đi hôm nay vì chúng đang lùng sục. Nguy hiểm lắm... kiếm củi... tối nay nhóm lửa... ngày mai khỏe hơn. Hãy nghe anh. Hứa với anh đi!” Giọng anh đuối dần, nhưng đôi mắt anh trân trân nhìn lên làm nàng phát hoảng. Nàng nhận thấy anh rất yếu, cố gắng của anh thuyết phục nàng đã lấy nốt phần sức lực nhỏ nhoi sau ngụm rượu trắng vừa rồi. Đôi mắt thâm quầng như đại hãn đi. Nàng nhẹ nhàng nói.

“Em hứa, Ross ạ. Hôm nay em sẽ không kiếm chợ, nhưng anh đưa em hộp đánh lửa nào”.

Tay anh từ từ giơ lên. “ở túi quần. Anh không thể lấy ra được!”

“Để em lấy cho”, nàng nói, trong khi anh nằm vật ra vì kiệt sức.

Hộp đánh lửa cùng đồng xu lẻ của Pereira rơi xuống nền hang đầy rêu mốc. Ross nằm mắt nhắm nghiền trong khi Juliet gom những đồng xu lại. Có lẽ anh sẽ ngủ được một lát, lời hứa của nàng làm anh yên lòng. Song đó là lời hứa nàng không có ý định giữ. Cứ nằm phoir ra thế này, không đồ ăn nước uống, vết thương không được chăm sóc, chắc anh không qua khỏi đêm nay. Nhóm lửa lên cũng được, nhưng nền đất lạnh mà chỉ có chiếc áo mỏng dính máu thì làm sao đủ ấm?

“Em sẽ đi kiếm củi”, nàng thì thầm, song không có tiếng trả lời.

Kéo mũ trùm đầu lên, đeo mạng che mặt vào, nàng bước ra ngoài. Nàng để những đồng tiền xu vào trong gói ngọc trai, rồi thò tay với lấy con dao. Nắng chói chang, khi nàng từ bụi rậm nhìn ra. Xung quanh không một bóng người. Chiếc hang ở sườn dốc không cao lắm, song mặt đất dốc xuống thoải dần về phía xa xa, cỏ xanh thưa dần về cuối dốc. Nàng không nghe tiếng sóng, nhưng tin là biển ở ngay phía nàng đang nhìn.

Muốn lần xuống được chợ phải làm thế nào đây, nàng tự hỏi, hết nhìn bên này lại qua phía kia. Phải đi đường nào bây giờ? Nàng chui ra khỏi bụi, đảo mắt nhìn quanh. Những vách đá vôi cao vôi vọi. Thung lũng phía bên kia vách đá chắc trù phú lắm, nhưng muốn tới đó phải leo qua một dải đất cao mà nhìn nàng đã thấy ngại. Thôi, cái đó để sau, giờ hãy thăm dò sườn bên này đã. Nhưng trước hết phải kiếm củi.

Trời nắng nóng làm nhiều cây con khô héo, củi khô rất nhiều. Chỉ một lúc, nàng đã gom được một đống, dùng dao chặt gọn cho dễ mang. Nàng ì ạch khuôn về hang, ném bó củi sau bụi cây ngoài cửa. Người nàng ướt đầm mồ hôi vì nắng nóng. Chiếc áo choàng vương vịu khó chịu, song nàng không dám cởi bỏ. Chỉ có hai chiếc áo bên trong là có thể để

lại hang cùng chiếc khăn xếp của Ross mà nàng nhặt được và mang theo.

Ross vẫn còn ngủ, song anh cứ vật vã, mặt đầm mồ hôi làm nàng lo lắng. Nàng quay mặt đi - lúc này nàng không thể làm gì giúp anh được. Ngay cả lau rửa vết thương cũng cần phải có nước. Nghĩ đến nước, nàng cảm thấy khát khô cả cổ. Gần đây có suối không nhỉ? Đâu đó trong vùng đồi này, thế nào cũng phải có chỗ có nước - một dòng suối, một cái hồ chẳng hạn. Dù đang mùa nắng nóng, ao hồ có thể cạn, song các con suối hay giếng thường ít khi hết nước, nàng nghĩ. Ở cung điện chẳng bao giờ nàng thấy thiếu nước.

Nàng thở hỗn hển sau lần mạng che mặt, bắt đầu đi theo các lối mòn lên cao dần. Thỉnh thoảng nàng dùng dao đánh dấu vào thân cây để nhớ đường về. Mặt trời đứng trên đỉnh đầu khi nàng dừng lại, thở dốc, ngồi sụp xuống đất, cho rằng đi thế này chỉ phí thời gian. Nàng nằm, ngửa mặt nhìn các ngọn cây cao, cho tới khi nhịp thở trở lại bình thường. Lúc ấy nàng mới để ý thấy tiếng động của muôn thú xung quanh. Chim chóc hót líu lo và bay lượn quanh nàng. Những con chim vùng nhiệt đới đuôi dài, lông óng ánh rất đẹp có vẻ tự do trong những khu đồi này. Một chú khỉ nhỏ đu từ cành này sang cành khác, tiếng lộn rùng ở phía xa vọng lại.

Lúc này khi đã ngồi yên một chỗ, nàng mới nghe các loại âm thanh và ngửi thấy nhiều mùi - mùi thơm hăng hắc của các loại hoa rừng mà nàng không biết tên, tiếng chân rón rén của các loài thú nhỏ và từ xa vẳng tới âm thanh nghe như tiếng chuông. Ở đằng ấy có người, hay là tiếng chuông mà dân địa phương buộc vào cổ cừu và dê của họ? Song âm thanh đó không hoàn toàn giống như tiếng chuông. Nó liên tục, lúc to lúc nhỏ giống như tiếng nước đổ trên đá!

Nàng đứng phắt lên - bà Gabriella mà thấy chắc là râu lòng lăm - chăm chú lắng nghe rồi mới tìm đường đi về phía có âm thanh ấy. Một gò đất nhỏ nằm ngay trước mặt, và khi nàng thận trọng trèo lên, âm thanh kia nghe rõ dần. Và đúng là tiếng sa nước đổ từ vách đá xuống, nàng đắc thắng nghĩ. Nàng muốn chạy ào tới đó, song kìm lại được. Ở đó

có thể có người. Rất có thể người của quan tể tướng đang rà soát khắp đảo. Nàng nằm sấp, từ từ bò tới nấp sau một bụi chuối nhỏ.

Qua kẽ lá, nàng nhìn thấy khe đá trên đồi ngàu bọt trắng. Một dòng nước rất lớn, rất đẹp, trong suốt như pha lê phun mạnh, những bụi nước nhỏ tạo thành cầu vồng tuyệt đẹp, rồi đổ xuống một hồ nước nhỏ ở chân vách đá. Mấy chú dê đang nhón nhơ gặm cỏ trên sườn đồi, ngoài ra không có động tĩnh gì khác. Không có lính cận vệ ở gần chỗ mấy con dê hoặc gần vách đá. Nàng thêm thường nhìn dòng nước, thẳng người đứng dậy, từ từ bước lên phía trước. Không có chuyện gì xảy ra, không có tiếng báo động, còn đám dê chẳng buồn để ý đến nàng. Nàng đến hồ nước, quỳ xuống, hất mũ trùm đầu và mạng che mắt ra phía sau. Nàng vốc nước uống lấy uống để, nước mát ngọt ngào hơn bất cứ loại rượu vang nào. Nàng vục mặt xuống hồ, làn nước như tắm lụa mịn màng ve vuốt cảm và cổ nàng.

Nhưng làm thế nào mang được nước về hang? Không biết có cái dụng cụ nào người trước vớt lại không? Nàng nhìn kỹ xung quanh, nhưng không thấy gì có thể dùng được. Nàng thấy có mấy vỏ dừa. Ai đó đã vạt đầu nó đi để lấy nước, bên trong vỏ màu xanh cùi dừa đã thâm lại. Nàng ngược mắt nhìn lên. Dừa lủng lẳng trên ngọn cây cao, nhưng thân dừa trơn tuột chẳng có chỗ để chân. Đối với bọn trẻ ở đây, không phải là không trèo được, nàng nghĩ, song nàng biết rằng mình đành chịu.

Nàng đang nhìn lũ dê thì nghe một thứ âm thanh mà nàng không xác định được là gì. Nàng nghe cách một cái, rồi thấy một vật xanh xanh rơi xuống hồ. Một phần của trái dừa nổi lên bênh trên mặt nước. Juliet giật mình quay lại, qua khe hở giữa đàn dê vừa giãn ra, nàng thấy một cậu bé đang ngồi bệt trên đất. Chiếc đầu đen bù xù ngả ngược ra sau, trong khi cậu ta đang tu nước từ trái dừa mới chặt. Đôi bàn tay nhỏ màu đen dốc ngược quả dừa. Cậu bé lấy tay quệt ngang miệng, tay kia xua đàn dê trước khi vạt trái dừa qua bên.

Juliet thở dài thườn thượt làm cậu bé quay đầu lại. Cậu ta nghiêm trang nhìn nàng một lát rồi cười, tay đặt lên trán và ngực theo kiểu chào của người ARập. Nàng mỉm cười đáp lại cử chỉ của cậu bé, đứng dậy đi

tới chỗ cậu ngồi. Cậu ta lại nhăn răng ra cười, rất sung sướng được biểu diễn cho nàng cách chặt dừa như thế nào. Khi còn ở Anh, Juliet mới chỉ được thấy những sọ dừa màu nâu còn đầy xơ, nhưng bây giờ là những trái dừa còn tươi, vừa chặt từ cây xuống. Nàng chăm chú theo dõi, vì cách chặt khéo léo của cậu ta trông thật thích mắt. Cả thức ăn, nước uống chỉ trong một trái, chiếc sọ lại có thể dùng thay cốc uống nước, song mang nước về thế nào vẫn còn là vấn đề.

Nhận trái dừa từ tay cậu bé, nàng ngửa cổ uống. Nước dừa ngọt như sữa, rất ngon. Nàng cũng bắt chước cậu bé, lấy tay lau miệng. Cậu bé nói điều gì đó nghe có vẻ không phải tiếng ARập. Nàng quyết định nên tiếp tục giả câm vì vậy nàng xoa mồm, xoè bàn tay và lắc lư đầu.

Đôi mắt to đen của cậu bé lộ vẻ thông cảm. Nàng nghĩ, có lẽ cậu đã quen gặp người tật nguyên, hoặc những người bị bọn ARập trừng phạt vì một tội nào đó. Cậu ta rõ ràng cũng là nô lệ, một chú bé người châu Phi bị bắt cóc và huấn luyện để chăn dê cho một ông chủ nào đó. Nàng ngồi xuống cạnh cậu, chỉ tay xuống nước, làm động tác như đang múc, rồi nhún vai chỉ về phía sau. Cậu ta im lặng đứng nhìn một lúc, rồi miệng nở nụ cười và bắt chước điệu bộ của nàng. Juliet gật đầu, xoè tay, nhìn cậu ta ra ý hỏi. Cậu bé đặt tay lên chiếc bình da dê để bên cạnh. Juliet lại gật đầu lia lịa, chỉ tay vào chiếc bình, rồi chỉ vào mình và phía sau.

Cậu bé lắc đầu. Juliet hua tay chỉ xung quanh, ra ý bảo cậu có cả đàn dê cơ mà. Nàng giơ một ngón tay, nhìn cậu bé với vẻ nài nỉ. Nàng chợt nhớ ra chỗ tiền của Pereira. Có thể cậu ta sẽ bán cho nàng chiếc bình nước. Nàng lôi gói vải ra, lấy mấy đồng tiền. Nàng không biết là bao nhiêu, nhưng cậu bé chắc phải biết. Cậu nhìn mấy đồng tiền nàng chìa ra, rồi với tay lấy chiếc bình. Lúc cậu ta xoay người, nàng thấy cậu đang ngồi trên tấm thảm nhỏ. Nó được dệt từ lông dê thành miếng có hình kẻ sọc. Nàng sờ tay thấy thảm khá dày. Cậu ta có bán tấm thảm này không nhỉ? Đây chính là thứ Ross cần:

Nàng lại ra hiệu hỏi mua, nhưng cậu ta lắc đầu. Nàng bỏ tất cả số tiền của Pereira lên cỏ, rồi ngồi ngả người nhìn cậu. Cậu nhìn đồng tiền xu, rồi nhìn nàng và xem vẻ mặt, nàng biết cậu bé ngạc nhiên thấy số

tiền nhiều như vậy. Khi cậu ta thò tay ra chỗ đồng tiền, nàng chạm nhẹ vào vai nó. Cậu ngẩng lên, nàng lấy tay vỗ vỗ vào miệng, kéo tay qua ngực xuống xoa xoa vào bụng.

Lần này cậu bé buồn bã lắc đầu, và nàng nhận ra rằng thức ăn cậu ta mang theo đã hết. Nàng nhìn chiếc nồi nhỏ cậu bé giơ ra. Nồi dùng đựng cơm, nhưng đã được vét sạch. Nàng mỉm cười, ngã người ra sau và một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu. Dốt quá! Thế mà nàng không nghĩ ra từ trước. Tuy móp méo và nhỏ, nó vẫn cứ là nồi, và lúc này, nàng cần nó hơn là được cả kho báu của vương quốc. Nàng cầm quai nồi giơ lên, chỉ vào tấm thảm, chiếc bình đựng nước, và chiếc nồi. Cậu bé có vẻ ngạc nhiên thấy nàng chọn mấy thứ đó, nhưng khi nàng đẩy đồng tiền xu về phía cậu, cậu toét miệng cười, nhún vai tỏ vẻ đồng ý. Cậu còn sốt sắng đến mức xuống hồ lấy đầy bình nước cho nàng, và lại mỉm cười, cúi chào trước khi chia tay. Juliet biết cậu đang nhìn theo nàng, một vai đeo bình nước, vai kia vắt tấm thảm, còn chiếc nồi cọ sạch lưng lẳng trên tay. Nàng đi ngược lên chỗ bụi cây nắp khi trước, và khi khuất hẳn người mới đổi hướng đi.

Nàng tự hỏi không biết cậu bé có kể cho người khác nghe về cuộc gặp gỡ này không? Ngộ người của lão tể tướng hỏi cậu ta thì sao? Tóc nàng đen, da cháy nắng qua chuyến đi trên tàu “Grace”, nàng lại mặc bộ đồ của người đàn bà Hồi giáo, nên cậu bé chẳng có lý gì nghĩ nàng không phải là cô gái ARập. Con gái ARập mà lại mất râu ư? Trên hòn đảo toàn nô lệ và nàng hầu này, chuyện đó cũng có thể có chứ.

Nàng lần theo con đường đã đánh dấu về hang. Chiếc bình da đựng nước và tấm thảm đè nặng trên vai nàng làm nàng ngứa ngáy vì mồ hôi đầm đìa. Giá được cởi bỏ bộ áo xống, trần truồng lao xuống hồ nước mát kia thì sung sướng biết bao. Đó có phải là chỗ cậu bé chán chê thường thích đến không? Rất có thể là như vậy, nên nàng sẽ đành phải bằng lòng với việc rửa ráy qua loa bằng số nước mà nàng đang xách về hang. Nhưng trước hết phải rửa ráy cho Ross dễ chịu và chăm sóc vết thương của anh đã. Nàng nghĩ không biết anh ra sao từ lúc nàng ra ngoài đến giờ, và nàng cố gắng bước nhanh hơn.

Từ lúc nàng ra ngoài, mặt trời cũng đã đi một đoạn dài. Ở phần này của thế giới, đêm xuống có vẻ rất nhanh, chứ không từ từ như ở nước Anh. Chân nàng đi dép vấp phải vật gì đó, làm nó lăn trước mặt nàng. Một trái dừa. Nàng nhặt lên cho luôn vào nồi. Càng tốt. Mà lại không phải trèo lên hái. Bánh mì và ô liu họ ăn cách đây hình như lâu lắm, và nàng bỗng cảm thấy hoa mắt lên vì đói.

Khi về tới gần bụi cây trước cửa vào hang, nàng nhìn thấy một vật làm gối nàng run lấy bầy. Tim nàng nhói lên rồi đập loạn xạ. Chiếc thảm và bình nước tuột khỏi vai rơi xuống đất, chỉ có tiếng loảng xoảng của chiếc nồi va vào đá khuấy động trời chiều yên tĩnh. Nàng rùng mình, cảm thấy mạch máu hai thái dương căng lên. Từ trong bụi thò ra một đôi giày da để mòn vẹt!

Juliet thu hết cam đảm bước tiếp. Chúng đã tìm thấy và giết Ross rồi chẳng? Nàng sẽ tìm thấy xác anh cùng với một tên lính cấm vệ đang đợi sẵn ư? Một chiếc giày bỗng động đậy. Nàng nghệt thở, rồi nghe tiếng lên đạn của khẩu súng lục.

“Ai?” nàng nghe giọng khàn khàn hỏi nhỏ.

“Ross à?” nàng nói như nghẹn giọng. “Em đây mà”.

“Hãy bước lại gần xem có đúng không!”, giọng anh yếu ớt, có vẻ khôi hài và Juliet chạy ào tới, tay run run gạt đám lá.

Ross nằm thẳng cẳng ở ngoài hang, đầu gối lên phiến đá. Không biết làm cách nào anh cởi được áo, gấp lại gối dưới đầu. Khẩu súng anh cầm bằng cả hai tay vẫn chĩa về phía nàng.

“Juliet?” anh liếc mắt nhìn, rồi thở phào, đặt súng xuống đất. “Em đi quái đâu thế? Anh lo muốn chết luôn. Em đã hứa với anh...”

“Em biết, Ross ạ. Em đã không tìm ra được chợ, nhưng em phải thử”. Nàng quỳ xuống, nhìn khuôn mặt trắng bệch, hốc hác của anh. “Sao anh lại bỏ hang ra ngoài này?”

“Lạnh quá. Ngoài này nắng ấm. Anh cố lặn ra ngoài và cởi được chiếc áo chó chết này. Nó cứng lại vì máu. Bỏ ra thoải mái hơn”. Anh mệt lả sau khi nói.

Juliet nhìn chỗ băng bó. Nàng lại thấy máu loang ướt miếng gạc. Anh trả lời ý nghĩ mà nàng không nói ra ấy.

“Anh e rằng vết thương lại há miệng. Chỉ còn cách duy nhất là đốt khủ trùng”.

Juliet tròn xoe mắt nhìn anh chăm chặp.

“Đốt khủ trùng? Anh cần có bác sỹ...”

“Em kiếm đâu ra bác sỹ chứ? Ra nộp mạng cho lão tể tướng chẳng? Em vẫn còn con dao chứ?” Mắt anh xanh biếc trong hai hốc mắt trũng sâu. Tìm nàng se lại khi thấy người anh ráo mồ hôi. Da trên hai gò má khô căng. Người anh hằn nóng như lửa vì cơn sốt! Nàng phải làm như anh nói. Chỉ còn cách đó mới cầm được máu.

Nàng lặng lẽ gặt đầu, lách qua bụi cây về chỗ nàng để rơi mấy thứ vừa rồi. Nàng đặt tám thảm cạnh Ross, rồi mang chiếc bình da dê đựng rượu trắng đến cho anh.

“Em nghĩ anh nên uống rượu này cho thật say”, nàng nói, mắt chớp chớp. “Nếu em có lỡ làm anh chết anh sẽ không phải biết về chuyện đó”.

Anh cười yếu ớt. “Bác sỹ Fernley chắc sẽ không hài lòng với cung cách phục vụ bệnh nhân của em”.

“Ôi, lạy Chúa! Ước gì lúc này có mặt ông ấy ở đây!”. Juliet run run nói rồi quay mặt đi.

Nàng rợn người khi nghĩ đến việc sẽ phải làm, nhưng nếu nàng không làm vậy thì Ross cũng chết. Chỉ còn cách này may ra anh thoát. Nàng cẩn thận bỏ củi xuống hố, lấy đá xếp xung quanh, rồi mới châm lửa. Nàng đặt chiếc nồi đầy nước lên trên, lấy khăn xếp của Ross ở góc hang gỡ ra, rồi dùng dao cắt thành băng.

Khi nước đã nóng, nàng bùng nổi đến chỗ Ross nằm. Nàng dùng tay vốc nước lên ngực anh để miếng gạc làm bằng dải áo của nàng hôm trước bong ra. Rất may nó không bị khô, nên không dính chặt vào da. Nàng cẩn thận bóc nó ra, rồi buộc lòng phải nhìn vết thương. Vì trời còn sáng, nàng thấy khác hẳn với khuôn mặt trắng bệch, vết dao Pereira đâm anh chí mạng đang sưng tấy lên. Vết thương trông đáng sợ, hai mép xù lên tấy đỏ và vẫn còn rỉ máu.

Juliet cố nuốt nước bọt, răng cắn chặt cho khỏi va lập cập. Nàng dọn những miếng vải đầy máu, trở lại bên đồng lửa và đưa con dao vào ngọn lửa. Trong khi chờ nó nóng đỏ, nàng nhìn Ross. Hình như anh đã uống khá nhiều rượu trắng, giờ đang nằm mắt nhắm nghiền. Dù ngủ hay say, anh vẫn phải chịu đựng cái đau cháy da cháy thịt mà nàng sắp sửa mang tới cho anh.

Nàng hít căng lồng ngực, nhặt chỗ băng sạch, rồi lấy con dao khỏi ngọn lửa. Nàng đi lại chỗ anh, cúi xuống xem xét vết thương, quỳ xuống nằm đè lên anh, một tay giữ chặt bên vai không bị đau của anh. Sợ mình không cầm lòng nổi, nàng vội đặt con dao nóng đỏ theo chiều dài vết thương, giữ chặt một giây rồi nhanh chóng nhấc ra ngay.

Nhưng trong cái tích tắc ấy, người Ross giật mạnh nàng suýt văng đi, song nàng vẫn bám chặt, dùng sức mạnh làm toàn thân đè anh xuống. Mùi da thịt cháy khét lẹt xộc lên mũi nàng. Tay anh đập mạnh vào thái dương làm nàng suýt nữa bật ngã ra sau.

“Ross! Nằm im nào!”, nàng hét, nước mắt hoà lẫn mồ hôi rùng rùng lên mặt. Cái co giật vừa rồi của anh cũng làm người nàng giật theo, nàng nghiêng chặt răng cố nén cảm giác buồn nôn mà nàng hầu như không chịu nổi.

Rồi anh bỗng lịm đi làm tim nàng như hoá thành băng, trong khi người vã mồ hôi. Cái cơ thể rắn chắc mà nàng đang giữ chặt bỗng nhão ra và anh nằm bất động. Nàng run rẩy lùi lại. Lạy Chúa, nàng đã giết anh. Lúc đầu, các ngón tay trơn nhẵn của nàng không thấy mạch của

anh đâu, nhưng sao đó nàng cảm thấy mạch anh đập rất yếu. Nàng nhẹ cả người. Đội ơn Chúa, anh vẫn còn sống!

Nước mắt đầm đìa, nàng cầm bình rượu đổ vào vết thương cháy xém từ ngực đến bả vai anh. Người anh giật nhẹ, song vẫn nằm im. Miệng vết thương đã kín lại. Máu không còn rỉ ra nữa. Thế là nàng vội vàng nhúng miếng gạc vào nước và đặt lên vết thương. Hai dải băng dài còn lại nàng vòng qua cổ, bắt chéo qua ngực xuống nách để giữ chặt miếng gạc.

Khi nàng làm xong, Ross cựa mình. Mặt anh vẫn tái xanh, người giật từng cơn. Anh mở mắt, hai con mắt xanh biếc dờ dẩn nhìn như không thấy gì cả.

Juliet cầm tấm thảm. Anh không thể còn sức bò vào hang nghỉ tối nay. Nàng để mép thảm sát dưới người anh, liên tục nài nỉ, nên cuối cùng anh hiểu nàng muốn gì. Anh nhăn mặt vì đau, nhưng nàng đã đưa được tấm thảm vào dưới lưng và mông anh. Tấm thảm lông dê dày có thể chống được cái lạnh buổi đêm, nên nàng cuốn nó quanh người anh sát đến tận cổ. Nàng thở dài, biết rằng anh lại đang mê man bất tỉnh.

Đến lúc này nàng mới thấy rõ rời xương cốt. Song vẫn còn nhiều việc phải làm. Nàng thêm củi cho lửa cháy to hơn, đổ nước vào nồi đun sôi. Nàng lau sạch con dao, vạt đầu trái dừa đổ nước dừa vào nồi nước vừa đun sôi để cho ấm. Nàng nghĩ tới cách chặt khéo léo của cậu bé chăn dê, nhưng tay dao tối nay của nàng thật quá vụng về.

Ross rên rỉ làm nàng quay lại. Đầu anh lật từ bên này sang bên kia. Juliet loạng choạng đứng dậy, nhấc chiếc nồi ra khỏi ngọn lửa. Nàng quỳ xuống, ghé sát miệng nồi vào môi anh. Anh uống ừng ực, chất nước nóng như làm anh tỉnh lại. Anh nằm xuống và nàng đắp lại thảm cho anh. Đặt chiếc nồi rỗng qua bên, nàng với tay lấy bình rượu, uống một ngụm, chất rượu mạnh làm nàng tức thở, song nó làm người nàng ấm lên. Nàng nằm bên bếp lửa, kéo mũ trùm kín đầu. Nàng không thể làm gì thêm cho Ross, cũng chẳng còn hơi sức đâu mà lo nằm ngoài này để bị người

của lão tế tướng phát hiện. Allah muốn thế nào, nàng mơ màng nghĩ, thì nó sẽ như thế. Nghĩ đến nó nàng thiếp đi.

Mấy giờ sau nàng tỉnh dậy. Trời còn tối, nàng nhìn các vì sao trên trời, tự hỏi không hiểu vì sao nàng lại tỉnh giấc. Lửa đã tắt và nàng nhận thấy người lạnh cóng. Có tiếng rên khe khẽ và mặc dù người cứng đờ, nàng vẫn cố ngồi dậy. Ánh trăng không đủ sáng để nàng thấy đường, song nàng cũng bò được đến cạnh Ross. Anh đã gạt phần thảm phủ người, ngón tay nàng động phải da thịt anh nóng như lửa. Nếu không có gì đắp, anh sẽ chết vì sốt hoặc vì lạnh. Chỉ còn một giải pháp. Nàng cởi quần áo, đứng trần truồng run rẩy ngoài trời lạnh rồi nằm xuống cạnh Ross, kéo tấm thảm đắp kín cho cả hai người. Nàng nép sát người anh, không để anh đẩy nàng và thảm tung ra. Da anh nóng như lửa, truyền hơi nóng sang cả người nàng. Người nàng mát lạnh chắc làm anh bớt nóng, vì nàng lại thấy anh ngủ yên. Nàng cảm thấy dễ chịu khi người ấm dần, rồi nàng ngủ, tay ôm ngang lưng anh, đầu nép sát dưới cằm anh.

Khi nàng thức dậy, mặt trời đã lên cao. Ánh sáng lọt qua kẽ lá, nhảy múa trên mặt nàng. Nàng nhẹ nhàng rút tay khỏi người Ross và chui ra khỏi thảm. Anh vẫn ngủ, nhịp thở đều đều. Nàng sờ người anh thấy mát, da mặt anh đã hết căng, hai má đã hồng hào trở lại. Juliet nghẹn ngào rơi nước mắt quỳ cạnh anh, niềm vui sướng từ tim nàng truyền khắp cơ thể. Anh sẽ sống, đội ơn Chúa, anh sẽ sống! Chỗ quần băng vẫn khô nguyên, máu đã cầm không còn rỉ ra nữa.

Lau vội nước mắt, nàng mặc quần áo, nhét gói ngọc trai vào lưng quần. Hôm nay nàng nhất định phải kiếm được cái ăn. Nếu muốn hồi sức, Ross còn cần các đồ ăn khác, chứ không phải chỉ là nước dừa. Nàng cứ để yên cho anh ngủ, còn nàng xuyên qua các bụi cây theo hướng ngược lại con đường hôm qua. Có rất nhiều dừa, tán lá cao trùm lên các bụi cây khác. Nàng nhặt mấy trái dừa rụng để qua bên. Chui qua một bụi cây lá dài rậm rạp, nàng vui mừng thấy thân những cây có quả gần giống như chuối và một cây cam dại. Nàng phấn chấn hẳn lên. Họ có thể sống bằng trái cây với nước dừa cho tới khi nàng tìm được chợ. Dọc bờ biển chắc chắn phải có làng mạc và chợ búa. Ở đó có bán cá, gạo, thịt dê,

thậm chí cả sấn mà Khurrem có lần nói. Mới nghĩ tới đó mà bụng nàng đã cồn cào, nàng thu số quả bỏ vào vạt áo choàng, rồi đi về hang.

Ngày hôm nay có vẻ nóng hơn, hay tại nàng yếu hơn vì thiếu ăn? Nàng mừng rỡ khi thấy đôi chân đeo giày của Ross. Nàng cười ngặt nghẽo vui vẻ đến bên anh, bỏ số quả xuống đất. Ross phản ứng rất nhanh trước khi mở mắt. Nàng chưa kịp dừng lại thở, tay anh đã cầm khẩu súng. Rồi anh nhận ra nàng.

“Em đừng rón rén kiểu đó!” Anh dần giọng. “Anh có thể bắn lầm em đấy”.

Juliet gieo mình xuống nền đất, hất chiếc mũ ra sau. Nàng lạnh lùng nhìn anh, rồi nhìn xuống đất, hắng hực vì cách đón của anh vừa rồi.

“Thưa ngài, để ngài vừa lòng, khi tới chỗ ngài, chắc tôi phải khua chiêng, gõ mõ, trống đánh vang trời báo hiệu. Tôi tin rằng quan tể tướng hẳn sẽ rất vui nếu tôi làm như vậy. Ông ta sẽ còn ngỏ lời cảm ơn nữa là đằng khác”. Giọng nàng lạc đi.

Ross nhìn khuôn mặt cúi gằm trên đôi vai so lại. Anh đưa tay nâng cằm nàng lên. Nước mắt nàng lưng tròng, và anh thấy nỗi đau đớn trong ánh mắt nàng. Tóc nàng rũ rượi, những đoạn rễ dây leo vẫn còn dính đầy má. Những hình ảnh cũ chột lờ mờ hiện ra trong đầu anh. Juliet với con dao nung đỏ, thốn thức nghẹn ngào rồi hét lên khi anh đẩy nàng ra, sau đó là những giọt nước mát trời cho làm anh dễ chịu, rồi chất nước nóng ngọt như sữa trôi qua cuống họng khát khô của anh. Tối qua chắc nàng chẳng được nghỉ chút nào.

“Tha lỗi cho anh, Juliet“, anh dịu dàng nói trong khi nàng ngoảnh mặt đi. “Anh đang nửa thức nửa ngủ và em làm anh giật mình. Tối qua em vất vả lắm phải không?”

Nàng nhún vai không trả lời.

“Chắc chắn là như vậy”, anh nói tiếp,” nhưng em đã cứu sống anh. Bây giờ đến lượt anh lo liệu.”

“Không được. Anh chưa khỏe hẳn đâu”, nàng ngược nhìn anh, nói gạt đi.

Ross thấy vết tím bầm nơi thái dương nàng. “Lạy chúa! Anh làm em bầm tím vậy ư?” Giọng anh có vẻ hoảng đến nỗi Juliet bật cười.

“Thôi dẹp chuyện đó đi, Ross Jamieson! Hãy ăn chuối và cam hòng!”

Anh càng cười. “Hắc gồm nhỉ? Tôi sẽ không phải để bà thương hại lần nữa đâu, thưa bà”, anh nói nhỏ, nhưng ánh mắt long lanh. “Bà cứ nhớ điều đó!”

Nằm bên anh dưới bóng bụi cây, không hiểu sao Juliet lại cảm thấy hạnh phúc trong lúc ăn chuối, ăn cam và uống nước dừa. Chắc họ chợp mắt được một lát, vì khi nàng tỉnh dậy, nắng đã dịu đi.

Ross mở mắt: “Em lại đi đâu đấy?”

“Nhóm lửa”, nàng đáp. “Chúng ta sẽ ăn dừa nấu, chả biết có ra gì không nữa.”

“Anh sẽ lột cùi dừa, còn em đi lấy nồi. À, em kiếm đâu ra chiếc nồi ấy? Cả tám thảm này nữa?”

“Của cậu bé chăn dê trên đồi. Em dùng số tiền của Pereira, mua hai thứ ấy và chiếc bình da dê đựng nước. Ross này, ở trên đó có hồ và thác nước đấy. Khi anh khỏe hơn chúng ta sẽ tới đó tắm.”

Anh cười. “Người anh bắt đầu hôi như cú rồi. Em còn nước cho anh rửa qua một chút không?”

“Còn khối”, Juliet nói, đặt chiếc nồi và con dao cạnh anh. “Anh rửa ráy đi, trong khi đó em nấu dừa. Đừng làm vỡ sọ dừa nhé. Chúng ta chỉ có cái đó dùng thay cốc uống nước đấy.”

Lửa bốc to khi Juliet đặt nồi nước dừa lên ngọn lửa, cắt nhỏ cùi dừa cho vào, dùng que khuấy đều và nhìn với ánh mắt nghi hoặc. Có lẽ cũng sẽ không đến nỗi nào. Nàng đứng dậy vì nghe Ross gọi.

“Juliet! Giúp anh cởi đôi dày ra với!”

Sau đó Ross biến mất sau bụi cây về phía trong cửa hàng. Nàng nghe thấy tiếng dội nước và khẽ liếc mắt, nàng thấy anh vắt chiếc quần của anh trên tấm thảm. Nàng chăm chú nhìn vào xem anh đang tắm tròng không. Tự nhiên nàng cảm thấy xấu hổ trước ý nghĩ đó.

Nước trong nồi đang sôi, cùi dừa đã mềm thì anh từ sau bụi cây bước ra. Nàng không quay lại nhìn khi anh tới chỗ chiếc thảm, mà nhấc chiếc nồi, đặt xuống đất cho nguội. Lúc đó, nàng mới nhìn anh. Anh cuốn chiếc thảm quanh người, quần và giày để bên cạnh. Trông anh tươi tỉnh, sạch sẽ, mái tóc đen dính sát da đầu. Chỗ băng bó bị ẩm, nhưng vẫn nguyên chỗ cũ.

Nàng xách nồi lại chỗ anh, đổ ra hai chiếc sọ dừa.

“Anh thấy trong người thế nào?” nàng hỏi.

“Tuyệt. Mà em biết không, cái thứ mình ăn cũng không đến nỗi tồi”.

Juliet cười: “À, không có thì phải ăn vậy thôi. Ngày mai em sẽ cố kiếm thứ khác khá hơn.”

“Sáng mai ta sẽ bàn chuyện đó”, anh nói và nằm xuống, ngược nhìn nàng mỉm cười. “Tối nay anh mệt lắm, không tranh luận nổi với em đâu”. Anh nhắm mắt, không nói gì thêm.

Juliet đứng dậy, cúi xuống nhìn anh. Trông anh khá hơn nhiều. Có lẽ anh sẽ ngủ suốt đêm, và sẽ lại sức. Nàng bỗng rùng mình. Trời đã lạnh hơn. Nếu tắm gần đồng lửa, nàng sẽ không bị lạnh.

Nàng cởi quần áo, nghiêng bình nước dội lên đầu. Dòng nước ấm bò lên người nàng, làm trôi đi bụi bẩn và mồ hôi. Nàng đặt chiếc bình xuống, xoa nước khắp người, hai tay vuốt từ đầu xuống hai mạng sườn. Nước chảy từ mái tóc dài dọc xuống lưng, xuống đùi và chân. Với tay lấy chiếc quần, nàng bắt đầu lau cho khô tóc.

Nàng chợt nghe tiếng cười khe khẽ. “Tôi rất thích khổ người của bà, thưa bà”, nàng nghe giọng nói nhỏ, quay lại thấy Ross chống khuỷu tay nhóm dậy, nhìn nàng với vẻ thán phục.

“Em... em lại nghĩ là anh đang ngủ!”, nàng đáp ứng, mặt đỏ bừng.

“Đã lâu lắm anh mới lại được ngắm em như thế này”, anh nói. “Em tắm xong chưa?”

“Em xong rồi. Sao anh lại hỏi thế?”

“Vậy thì hãy đi ngủ. Anh đã rót sẵn cho mỗi người một ít rượu”. Anh mỉm cười trước cái nhìn nghi hoặc của nàng. “Nhưng tối nay thì chỉ đến đó thôi, em hoàn toàn có thể yên tâm. Mà hình như tối qua em cũng chui vào ngủ với anh thì phải. Tắm tắm này đủ che cho cả hai người. Nếu em cứ đứng ở đó thêm nữa, em sẽ cảm lạnh mà chết như mẹ anh thường nói.”

Juliet buông chiếc quần xuống và đi lại chỗ tắm tắm. Nàng biết anh đang ngắm nàng, song chuyện đó đâu có sao. Nàng nhớ lại những đêm trên tàu “Grace” và nàng cảm thấy ấm lòng khi nằm gọn trong vòng tay của Ross dưới tấm tắm.

Anh hôn nhẹ nàng, môi lướt trên đôi lông mày còn ướt. Tay nhẹ nhàng vuốt ve ngực nàng, nhưng không làm gì hơn. Cả hai đều biết giờ chưa phải lúc ái ân. Họ nằm sát bên nhau nhấm nháp chỗ rượu, hài lòng nhìn nhau cười không nói năng gì.

Khi đã uống hết, Juliet đặt chiếc sọ dừa sang bên và nhích ra xa. Nàng cảm thấy ấm, người sạch sẽ và không còn đói nữa. Và người nàng yêu dấu đang kề bên. Ta còn mong gì hơn nữa chứ? Những vì sao mờ dần và Juliet chìm vào giấc ngủ.

Mười lăm

Ross thức dậy trước. Anh mở mắt, bắt gặp cái thế giới mà anh chưa kịp nhìn trong suốt thời gian bị sốt. Anh cảm thấy người hoàn toàn khỏe mạnh. Vết thương chỉ còn hơi nhức. Anh thử duỗi tay, không thấy đau đớn gì. Trời chắc còn sớm, vì không khí mát mẻ. Anh nhìn xuống, thấy một mái tóc bù xù nép sát ngực anh. Nghiêng người bên phía vai không bị đau, anh nhìn Juliet. Nàng thở nhè nhẹ, môi hé mở, trông trẻ trung và yếu đuối. Một cô gái nhỏ bé như thế mà lại can đảm hiểm có. Anh sống được là nhờ nàng, và anh phải đền đáp ơn cứu mạng bằng cách đưa nàng thoát khỏi đảo. Bằng cách nào anh vẫn chưa biết, song ít ra lúc này họ cũng được tự do.

“Dậy thôi, cô bé”, anh nói, hôn lên mí mắt và má cho đến khi nàng cửa mình. Cặp mắt nâu từ từ mở to, ngó ngang nhìn anh, rồi nàng ngồi dậy, tóc loà xoà, người hồng hào sau giấc ngủ.

“Gì thế? Anh nghe tiếng gì à?”

“Không, nhưng anh bỗng thấy thèm được tới thác và hồ nước của em quá”. Ánh mắt anh lừ đừ nhìn chiếc cổ thanh mảnh, rồi như dán chặt vào bộ ngực trẻ trung của nàng. Ngón tay anh nhẹ nhàng ve vuốt, nàng rùng mình vì khí trời buổi sớm mát lạnh trên hai núm vú. Cặp mắt xanh ngược nhìn nàng.

“Anh nghĩ ta nên rời chỗ, mà còn đâu tốt hơn chỗ gần nguồn nước?”

“Nhưng nhớ cậu bé chăn dê thường cho dê uống nước ở đó thì sao?”

“Thì đã sao? Cậu ta đâu có ác cảm với em, đúng không?”

“Ngược lại là đằng khác. Nhưng cậu bé có thể nghe biết chúng đang tìm kiếm một người đàn ông và một người đàn bà. Lão tể tướng chắc sẽ trả hậu cho người cung cấp tin cho lão. Em rất sợ chúng ta sẽ bị lộ.”

“Vậy thì ta tìm một chỗ nào gần đó và sẽ tới hồ nước khi cậu bé đã về.”

“Như thế tốt hơn, mà ở đó có rất nhiều dừa.”

Ross cười. “Em định tối nào cũng cho anh ăn dừa luộc à? Anh có cảm giác sẽ phát ốm vì cứ phải ăn mãi thứ đó”.

Juliet mỉm cười. “Cho đến khi em tìm được chợ, anh sẽ phải bằng lòng với hoa quả và dừa vậy”.

“Cho đến khi anh tìm được chợ”, Ross chữa lại; Juliet mở miệng định phản đối, nhưng anh đã hôn lên môi nàng. “Thôi nào, cô bé. Anh đã hoàn toàn khỏe mạnh, không cần ai phải o bế nữa.”

“O bế”, Juliet bảo “Làm thế mà anh bảo là...”

Nàng không nói được hết câu vì anh lại hôn môi nàng. Anh ghì chặt nàng với sức lực mà anh phải ngạc nhiên. “Anh khỏe rồi, nghe rõ chưa? Đã tới lúc anh phải ra tay!” Anh cau mày. “Không cần phải lần mò tới gặp mấy cậu bé chặn dê người ARập nữa.”

“Người châu Phi à?”, anh buông nàng ra, chống tay ngồi nghỉ, nói tiếp với vẻ dăm chiêu. “Không hiểu anh có biết thổ ngữ của cậu bé không. Trong mười năm đi biển, anh đã học được khối thứ tiếng ở các cảng mà tàu ghé vào. Anh sẽ thử gạ mua dê của cậu bé xem sao.”

“Nếu cậu ta bán cho anh một con”, Juliet nói với vẻ cả quyết, “đừng bảo em chuẩn bị nồi nấu nhé”.

“Tất nhiên cậu ta sẽ không bán. “Ross cười bảo. “Cậu ta chặn dê cho chủ. Nào chuẩn bị mặc quần áo vào trước khi anh quên cuộc tao ngộ với Pereira”.

Họ gói các thứ, kể cả chiếc áo dính máu vào trong tấm thảm. Ross cời than ra xung quanh, dùng giày đập tung đám đá. Anh dùng cành cây nhỏ gạt lại đám cỏ cho tới khi không còn dấu vết nào cho thấy đã có người ở đây. Rồi anh đeo gói đồ bên phía vai không bị đau và theo Juliet đi ngược đường đồi. Nàng bôi đất vào các vết đánh dấu đường trên thân cây cho đến khi chúng lẫn với màu vỏ cây. Mặc dù còn nhiều chuyện phải lo, nàng vẫn cảm thấy vui. Nàng được ở bên Ross, và anh đã hoàn toàn bình phục, nên các vấn đề khác có thể vượt qua được.

Họ đã khôn ngoan khởi hành trước khi mặt trời đổ lửa xuống đất. Hôm nay có vẻ nắng gắt hơn, và mặc dù tán cây trên đầu che cho họ khỏi tia nắng dữ, lát sau họ đã đầm đìa mồ hôi, miệng thở hổn hển. Juliet liên tục nhìn Ross, song thấy khuôn mặt lấm tấm mồ hôi của anh không hề thất sắc.

Trong một lần nghỉ ngắn, anh cau mặt nhìn trời. “Anh nghĩ chúng ta sắp có nhiều nước hơn chúng ta cần. Mùa mưa bắt đầu vào thượng tuần tháng Tư. Chúng ta cần tìm chỗ trú không bị ngập lụt và tích trữ đồ ăn.”

“Mùa mưa kéo dài bao lâu hả anh?”

“Phải hàng mấy tuần. Anh không biết rõ lắm, song ta phải chuẩn bị đề phòng.”

Họ đã tới dải cát cao mà Juliet lúc trước ngồi nhìn xuống hồ. “Anh nghe tiếng nước đổ xuống không?”, nàng hỏi, mắt long lanh.

Ross gạt đầu, mỉm cười ghé sát khuôn mặt ửng đỏ ngay gần vai anh. “Anh còn nghe cả tiếng dê kêu nữa, vì vậy ta phải đợi một chút. Đi thôi, kéo lại không cưỡng được ý muốn lao xuống hồ nước bây giờ.”

Họ rời dải đất, đi vòng quanh khu vực đó tìm một khe sâu hoặc hang trên vách đá vôi. Juliet chỉ một hai chỗ coi có vẻ được, nhưng gợi ý của nàng bị anh gạt phắt đi.

“Tìm chỗ cao hơn”, anh bảo. “Chỗ này thấp quá, dễ bị ngập nước khi trời mưa.”

Juliet thở dài, lẻo đẻo theo anh. “Chúng mình tìm chỗ trú chân, chứ đâu phải tìm nhà nghỉ trong trang trại!”

Anh dừng bước, ngoái cổ lại, đôi mắt xanh ánh lên vẻ hài hước. “Biết đâu ta chẳng phải ở đây vài năm? Tức là đủ thời gian để xây dựng một triều đại!”

“Vài năm?”, nàng hỏi lại. “Ôi, lạy Chúa!” Giọng nàng rung lên vì cười. “Em tự hỏi không biết có bao nhiêu cách nấu món dưa?”

Nhưng Ross đã biến mất trong đám cây xanh. Nàng thất thủ đi tiếp thì thấy anh đang nhìn vào một chiếc hang sâu, cao chừng ngang bụng với vẻ rất hài lòng.

“Ta sẽ ở đây”, anh bảo. “Chỗ này vừa cao, mái lại dốc nước mưa đổ chảy vào”. Anh ném gói đồ vào, rồi quay lại, hai tay ôm lưng nàng nhắc bổng qua gờ đá trước cửa hang trước khi theo nàng vào bên trong.

Họ ăn nốt những trái chuối cuối cùng, uống nước và nằm nghỉ trên tấm thảm. Ross nhìn gói đồ mang theo. “Mất chiếc khăn, tiếc quá. Giá còn có phải hay không”.

“Vâng, đúng thế. Nhưng đâu phải là mất. Chỗ băng anh quấn trên người chính là nó đấy.”

“Thế à?”, anh hỏi và nhìn xuống ngực. “Chà, quý bắt anh đi cho rồi. Giờ anh chẳng cần quấn băng, song cũng không dùng nó làm khăn được nữa. Đành dùng dây buộc áo làm khăn đội vậy”. Anh nhặt chiếc áo dính máu lên. “Giặt có sạch không nhỉ? Anh cần có thứ gì mặc đi chợ chứ?”

Juliet lấy gói ngọc trai. “Đây là những viên em cắt từ chuối hạt buộc tóc ra. Em còn một số khác dính trên áo. Số tiền của Pereira em dùng hết mất rồi.”

“Không sao. Với số ngọc này và số tiền vàng anh có đây cũng đã giàu chán. Em hãy ở đây, còn anh tối nói chuyện với cậu bé chăn dê một chút.”

Vừa nói, anh vừa quấn chiếc dây lưng vải bông màu đen lên đầu một cách thành thạo. Thấy nàng thích thú nhìn, anh cười bảo. “Osman bày cách cho anh. Cái tay Osman ấy rất đặc dụng. Rất thích giảng giải cho người khác”.

“Anh mua khẩu súng của anh ta à?”

“Không. Chỉ có bộ binh mới có súng. Anh mua được của tay người Ácmêni trong một nhà chứa”.

“Xem ra phần lớn thời gian anh ở trong cái nhà chứa ấy nhỉ?” Juliet không kìm được, hỏi.

“Đúng vậy. Ở những chỗ dân hạ lưu lui tới mới kiếm được nhiều tin tức”.

“Đấy là chưa kể nhiều cô gái đẹp nữa”.

“Ừ, và có một cô rất sốt sắng với anh”.

“Điều đó thì em có thể hình dung được”, Juliet nói, nhìn đôi tay mình.

“Anh mua tin tức về cách bố trí cung điện từ một cô trước đã hầu hạ trong cung. Cô ta biết vị trí các sân và đường đi lối lại trong hậu cung. Không làm thế anh làm sao biết chỗ mà tìm em được?”

Juliet ngẩng lên, rồi hỏi với vẻ ngần ngại: “Họ đẹp lắm phải không? Em muốn nói là các cô vũ nữ và cái cô... cái cô luôn sốt sắng với anh ấy?”

Ross quay lại nhìn nàng. “Khá xinh, nếu có thể chịu được loại đàn bà mùi xạ hương sực nức và không nghĩ tới việc tất cả mọi người, từ lính cấm vệ tới đám lái buôn lạc đà đều có thể ôm ấp cô ta”. Anh ngừng lại,

nhìn nàng chăm chú hơn. “Mà hình như em định hỏi điều gì khác nữa phải không?”

“Em đâu có hỏi...”, nàng đỏ mặt nói.

“Không nói ra, nhưng nhìn mắt em anh biết. Trời đất ơi, tối nào anh cũng bận leo lên mái nhà hóng mát chết tiệt ấy thì còn thời gian đâu nữa chứ!”

Juliet nhìn anh trân trân. “Anh bảo anh không chỉ trèo lên đó một lần ư?”

“Chứ còn sao nữa. Nhất là sau khi nghe cánh buôn lụa kháo nhau sắp vào bán trong cung anh lại càng cuống lên. Anh đã dứt cho bà nọ khá nhiều tiền, song anh không ngờ bắt tin được cho em lại khó đến thế. Anh biết họ sẽ vào cung trước khi em biết. Anh cứ hy vọng gặp em một mình mà không được”.

“Mãi tới khi em tập đàn luyệt! Có thể em mới ra khỏi phòng sớm được - dạy tập đàn mà!”

“Rất may mà em làm như vậy. Bà lái buôn ấy sợ, và anh biết bà ta sẽ không chịu làm đến lần thứ hai. Chỉ mỗi dịp đó, ngoài ra không còn cơ hội nào khác”.

Juliet chống tay ngả người trong bóng râm. Nàng ngồi lặng đi, nhìn Ross bằng đôi mắt nhòa lệ. Anh được tự do ngủ với cô gái ở nhà chứa, song anh đã dùng cái tự do đó vào việc cứu nàng đang bị cầm giữ đã mấy tuần, nhưng nàng tin rằng anh cũng khôn chán, đâu dám liêu nguỷ với người đàn bà đã qua tay đủ mọi hạng người. Nàng cũng chẳng dám lấy làm hãnh diện là anh đã kìm chế vì nàng, mà chủ yếu là vì anh không còn kiếm được cô nào khá hơn. Giả dụ nàng không yêu anh, nàng cũng vẫn sẵn lòng đến với anh khi anh muốn, coi đó là cách trả ơn anh đã dấn thân vào nguy hiểm vì nàng.

Ross ra khỏi hang, duỗi khăn đội đầu phủ bên vai bị đau. “Đưa giúp anh cái áo! Anh sẽ giặt trong khi nói chuyện với cậu bạn của em. Anh đi rồi, em hãy kiếm ít củi và thật nhiều hoa quả”.

“Vâng, thưa ông chủ”

Anh cười và biến sau bụi cây. Phản xạ tức thì của nàng là đi theo anh, song nàng kìm được. Vết thương của anh đã lành, sức khỏe đã hồi phục, anh đâu muốn nàng cứ theo anh như một bà bảo mẫu sốt sắng. Nàng cầm dao chui khỏi hang, quyết làm đúng như anh dặn.

Ross lững thững xuống hồ, không thèm nhìn đàn dê. Chỉ cần quan sát một lượt, anh đã biết chắc cậu bé chăn dê chỉ có một mình. Anh ngồi xổm ở mép hồ vục nước uống, rồi mới nhúng ướt chiếc áo. Nước thối ra có màu nâu xỉn, anh đập chiếc áo xuống tảng đá theo cách đám phụ nữ giặt mà anh thấy. Anh rũ lại lần nữa, rồi vắt và trải nó trên đám cỏ cho khô. Tối lúc ấy anh mới làm vẻ lơ đãng nhìn quanh.

Anh bắt gặp ánh mắt chăm chú của cậu bé và chào cậu bằng tiếng ARập. Cậu ta nhăn răng cười, lúng búng chào lại như thể tiếng ARập không phải tiếng mẹ đẻ của cậu. Ross bước lại gần chút nữa và thử chào cậu bằng thứ tiếng ở đất liền. Cậu ta sổ ra một tràng, nhanh tới mức Ross không nghe kịp. Anh giơ tay ra ý ngăn lại, cậu bé lại cười, thôi không nói nữa.

Lúc ấy Ross vắt óc nhớ lại những từ anh đã học của đám khu khuân vác tại các cảng mà tàu Grace ghé vào. Phần lớn là các từ nói về hàng họ ở trên tàu. Anh ngấm đàn dê tìm cảm hứng và chợt nhớ được một câu. Đàn dê đẹp đấy nhỉ? Anh nói thử, và cậu bé gật mạnh đầu, tay vỗ vỗ vào con dê gần nhất. Một câu nữa mà cánh thủy thủ vẫn hay hỏi là đường đến chợ, thường là để mua quà cáp cho gia đình.

Nghe anh hỏi, cậu bé chỉ tay sang phía bên kia hồ. Vậy là được rồi. Ross đứng dậy, nhặt chiếc áo vẫn còn ẩm và cố mặc vào. Anh mỉm cười, vỗ vai cậu bé rồi từ từ đi vòng qua phía hồ bên kia.

Đường tới chợ xa hơn anh tưởng. Chắc phải đến tới anh mới về được tới hang, nhưng nhất định phải mua thật nhiều. Anh bỗng nhìn thấy chợ ở ngay sau rặng dừa. Anh đứng im trong bóng râm một lúc, cẩn thận quan sát. Chợ này nhỏ so với các chợ ở kinh đô và chắc tụi cấm vệ ở cung điện thường không lui tới chợ này, trừ phi chúng rải quân khắp đảo tìm kiếm họ.

Anh bước vào chợ, hoà trong đám người mua, lưng thưng đi giữa cánh đàn ông và đàn bà mặc áo choàng đen đang ngồi chồm hổm. Ở góc chợ có chỗ đổi tiền, và Ross chậm rãi đi về phía ấy tự hỏi không biết người đàn ông ở đó nhận vàng hay ngọc trai. Anh thấy có người mang xuyên vàng đến đổi, nên quyết định thử đổi mấy hạt ngọc trai xem sao. Việc đổi chác hoàn toàn nhanh chóng, ông chủ hiệu chẳng tỏ vẻ gì ngạc nhiên, còn Ross có trong tay một nắm tiền xu.

Anh mua gạo, pho mát, bánh gối và một chiếc nồi. Người ta bày bán nào hành, dầu nấu trong những bình nhỏ, nào rau và cả cà phê nữa. Cần phải kiếm một túi lưới có quai xách dài để chứa các thứ anh mua, và ngay từ lúc ấy, anh đã không biết là mình có mang hết được về hang không. Anh nhìn quần áo bày bán, chợt nghĩ tới Juliet nhể nhại mô hôi trong chiếc áo choàng. Anh và nàng đều cần có thứ gì mặc mát hơn, như mấy chiếc áo vải bông mỏng kẻ sọc và những đôi dép da này chẳng hạn. Anh mua thêm hai bộ trông áng chừng có vẻ vừa, cho vào túi rồi lượn quanh chợ lần cuối cùng.

Đường về phần lớn phải leo dốc, cũng có đôi chỗ bằng phẳng; đây là những lối móng dê nện mãi mà thành đường. Anh nghỉ mấy lần, và sau mỗi lần như vậy, bóng anh lại dài hơn trên mặt đất. Hai quai túi xiết xuống vai, và tuy đã dùng đuôi khăn đệm xuống dưới quai, chiếc túi hình như nặng dần, song anh không dám liều đổi sang vai bị thương vừa mới lành. Anh thấy bước đi đã hơi loạng choạng, miệng hỗn hển, đầu óc nhẹ bỗng trong khi trời đã nhá nhem tối. Anh dừng lại, để chiếc túi tuột xuống đất và ngửa mặt nhìn sao trên trời. Những vì sao như nhảy múa quay cuồng, mắt anh hoá lên thấy những vết sáng bàng bạc đuổi nhau trên bầu trời như những tấm nhung đen trải dài vô tận. Anh ngồi thụp xuống, hai tay ôm gối. Những chòm sao lóe sáng, anh nhắm mắt, cảm thấy

trên hai đầu gối. Nhịp điệu của khúc ca trắng sao không phải là không hay, mà lại còn êm đềm, và đầu óc anh như dập dềnh trôi trên biển cả đầy tiếng cười nhè nhẹ.

*

*

*

Chiều hôm ấy Juliet nhặt dừa và hái quả. Nàng mang về để ở cuối hang, đứng nhìn với vẻ hài lòng. Nàng hy vọng Ross ra chợ sẽ mua được thứ gì để đổi bữa, song nếu anh không kiếm được, họ cũng không đến nỗi chết đói. Nàng cười một mình. Lại dừa luộc và chuối ư? Cũng chẳng đến nỗi tồi lắm. Nàng lấy dao và bổ trái dừa ra. Nước dừa, thêm quả chuối là thứ nàng tự cho phép mình lót dạ trước khi đi gom củi. Bữa nay trời có vẻ tối hơn. Nàng có nên đốt lửa để Ross biết đường mà về, hay làm vậy gây sự chú ý không có lợi? Nàng quyết định hãy đợi. Chắc anh sẽ về trước khi trời tối. Nàng ngồi mãi ngoài cửa hang, nhìn trời tối dần. Nàng bắt đầu thấy hơi lo. Ngộ nhỡ Ross gặp chuyện chẳng lành thì sao? Có thể người của lão tể tướng bắt gặp anh trong chợ, hoặc trong vùng đồi?

Nàng ra khỏi hang. Bây giờ lo thì còn quá sớm. Trời vẫn còn đủ sáng để nàng tới hồ lấy nước vào bình. Cậu bé cùng đàn dê đã về. Dòng nước từ trong khe vẫn âm âm đổ xuống hồ nước trong vắt in bóng những vì sao buổi đầu hôm. Juliet nhắc bình khỏi mặt nước mang về hang, rồi bận rộn chất củi chuẩn bị nhóm lửa. Làm xong mọi việc, nỗi lo lắng càng làm tăng dần. Lúc này trời đã tối hẳn. Nhưng Ross giờ đang ở đâu? Cứ cho là không có chuyện bị người của lão tể tướng bắt đi nữa thì vẫn có thể là anh gặp nạn, bị ngã chẳng hạn. Có thể anh đang bị thương, nằm bất tỉnh ở nơi nào đó. Và nếu vết thương lại há miệng, anh sẽ bị chảy máu mà chết vì không có ai giúp! Nhưng nàng làm sao có thể tìm khắp cả vùng trong khi nàng không biết anh đi hướng nào?

Trời ơi! Sao nàng lại không đi theo anh chứ? Ít ra nàng cũng còn biết được hướng anh đi. Cứ ngồi đây như con ếch ngồi trên lá bông súng phồng có ích gì, nàng nghĩ vậy và tụt xuống đất. Nàng tới hồ nước, đứng

ngầm nghĩ một lát. Chợ chắc phải họp dưới chân núi. Không ai lại mang hàng đi xa bán bao giờ. Có thể gần bờ biển, nhưng chắc không theo những đường mà họ đã đi khi tới đây. Phía bên kia hồ chẳng? Nếu nàng cứ đi vòng vèo, thế nào cũng tìm ra đường dẫn đến chợ. Cậu bé cùng đàn dê thường đi đường nào? Thế nào chúng cũng chỉ đi theo những lối mòn chúng đã quen; những con đường này rất dễ nhận ra. Lòng đầy hy vọng, nàng cất bước theo đúng lối đi về của bầy dê.

Lối mòn thấy rõ, song nó cứ quanh đi quẩn lại, chứng tỏ bầy dê chẳng thấy cần vội vã, còn cậu bé cũng vui lòng nhẩn nha theo sau. Dù chăm chú nhìn đường, Juliet vẫn nghe tiếng thác nước từ xa vẳng lại. Cứ đà này nàng khó mà đi được xa.

Nàng bỗng ngã lộn nhào vì vấp phải con gù đá vừa kêu rít lên. Nàng sợ hãi hét to, người lảo đảo theo sườn đồi, vội quờ tay túm vào các bụi cây. Cành cây xé toạc áo choàng và người nàng cứ lảo đảo mãi tới khi va vào thân cây dừa mới dừng lại. Nàng nằm thở dốc một lúc lâu, mắt nhìn trời, rồi dần trấn tĩnh lại, nằm im lắng nghe.

Cái gì thế nhỉ? Lợn rừng chẳng? Nàng thận trọng nằm sấp xuống và nhìn lên đồi. Không có động tĩnh gì. Xung quanh im ắng đến nỗi nàng nghe rõ tiếng tim mình đập thành thịch trong lồng ngực. Rồi nàng nghe một tiếng động rất nhỏ, nghe như tiếng trườn nhẹ. Nàng căng óc phán đoán. Con vật này chắc nhỏ hơn lợn rừng? Con cây chẳng? Ôi lạy Chúa, hay là con trăn? Khurrem kể đã có lần trông thấy con rắn khổng lồ cuốn chết một người. Không, không thể là con trăn được, nàng nghĩ. Nó rít lên cơ mà.

Nàng cảm thấy vững dạ hơn, xoay người nhồm dậy. Không gian lại im ắng, nhưng nàng đã mất lối bầy dê đi. Nàng phải tìm lại ngay, xem nàng đã lảo đảo tới đâu. Hết sức cẩn thận, nàng bò lên đỉnh đồi, nhìn ngang nhìn ngửa tìm lại lối mòn. Nàng nhìn thấy tảng đá khum khum in trên nền trời. Chỗ ấy nàng cần phải tránh xa. Con thú kia rõ ràng đang nằm ngủ gần đó thì bị nàng đá phải. Nàng nhìn ngược lên đồi, liếc nhanh nhìn tảng đá rồi đi tạt qua cách nó khoảng một thước. Nàng nghệt thở, tiếng kêu tắc nghẹn vì tảng đá bỗng cựa quậy và lao vụt về

phía nàng. Một vật gì đó gí sát vào gáy nàng, ấn mạnh người nàng xuống kèm theo tiếng quát.

“Không được cựa quậy. Tôi có súng!”

Lời đe dọa hoàn toàn không cần thiết. Juliet nằm bẹp dưới đất, mồm vùi trong đám cỏ cứng, không thể cựa quậy được. Rồi vật trên gáy nàng nhấc lên, tay ai đó túm chặt tóc nàng. Nàng chờ đợi, nghĩ mình sẽ bị túm tóc lôi dậy, song mấy ngón tay kia đã rụt ngay lại. “Ôi, lạy Chúa”, nàng nghe tiếng cười nhỏ quen thuộc pha chút ngạc nhiên. “Lẽ ra anh phải nghĩ tới điều đó chứ! Ngoài em ra, còn ai lại chịu lang thang giữa vùng đồi trong đêm hôm khuya khoắt thế này chứ?”

Juliet vừa sợ lại vừa cáu, nhỏ mấy sợi cỏ khỏi mồm và gắt gỏng nói: “Còn anh đã quen với những chuyện thế này rồi chắc? Anh làm gì mà lại nằm đây giữa trời lạnh thế này?”

“Anh nằm nghỉ”, anh điềm tĩnh đáp. “Mang đã nặng mà lại phải đi xa quá.”

Juliet ngồi xồm, nhìn mặt anh tái nhợt. Anh nằm sấp, ngoẹo đầu gối trên cánh tay trông rất thoải mái.

“Anh có sao không?”, nàng hỏi với giọng không chắc chắn lắm.

“Lòng kiêu hãnh của anh bị tổn thương. Anh e rằng sáng nay đã hơi khoác lác về sức khỏe của mình. Anh cảm thấy hơi thối chí em ạ, song chắc là sẽ khỏe ngay thôi.”

“Từ đây về hang cũng không còn bao xa. Anh có thể nghe tiếng thác nước.”

“À ra vậy. Thế mà anh cứ tưởng các vì sao đang rung chuông.”

“Em nghĩ anh hơi mất thăng bằng một chút. Anh bị lạnh, người còn yếu và có thể lại đói nữa. Thôi về hang đi anh.”

“Mai hẵng về”.

“Anh không thể ở đây suốt đêm được. Anh sẽ chết vì cảm lạnh mất.”

Ross nhắm mắt. “Đi đi cô bé”, anh thì thầm với giọng yếu ớt.

Juliet hít mạnh vào bảo. “Nếu anh nghĩ em sẽ về hang một mình thì anh nhầm. Ở đó vừa lạnh, vừa tối mà lại không có lửa. Em nghĩ giờ này chắc các loài vật đã bò lổm ngổm đầy hang, và nếu có gì chạm vào người, em sẽ hét âm lên. Em sẽ không quay về hang một mình, và không còn bàn cãi gì nữa hết!”

Nàng chăm chăm nhìn Ross, thấy miệng anh thoáng mỉm cười. Anh mở mắt nhìn nàng và bảo. “Em tả mối hiểm hoạ đang rình rập ở nơi trú chân nhỏ bé của chúng ta hùng hồn đến nỗi là kẻ trượng phu, anh cũng thấy mũi lòng muốn bảo vệ em. Nhưng khốn nỗi anh không cử động được.”

“Tại anh dễ bị lạnh quá đấy mà”, Juliet nói với vẻ thành thạo. “Cứ dậy đi, anh sẽ thấy người ấm hơn. Để em đỡ anh dậy.”

Ross thở dài. “Anh thấy rằng nếu cứ cưỡng lời em, chắc anh cũng chẳng được yên thân. Thôi được, anh đành vứt bỏ chút kiêu hãnh của đấng mày râu còn lại vậy. Em muốn nhìn anh với vẻ thương hại, hay kẻ cả cũng mặc”.

“Nếu anh coi cái thứ kiêu hãnh của cánh mày râu các anh hơn là được nằm trên thảm ấm bên bếp lửa hồng, thì xin anh hãy cứ nằm đây suốt đêm. Ngay cả dưa luộc cũng còn hơn không có gì vào bụng”.

Ross từ từ gượng dậy, người cứng đờ, và Juliet ghé vai xóc nách anh. “Tỳ vào em, em còn rất khỏe”.

“Em cũng là một kẻ độc đoán đấy, cô bé ạ”. Anh thở hắt hắt bảo. “Nhưng dù em có phật lòng, tối nay anh cũng từ chối không ăn món dưa luộc của em”.

“Có lẽ anh nói đúng đấy”, nàng gật gù nói. “Em sẽ đun nóng nước dưa, và rượu trắng cũng còn khá nhiều. Anh dùng thứ đó có lẽ tốt hơn”.

Nàng ngược nhìn anh tự hỏi không biết sao anh lại cười sặc sụa.

“Em quên rằng anh vừa từ chợ về”, anh vừa thở vừa nói. Túi đồ ăn quanh quẩn đâu đây. Không biết anh để quai đâu rồi?”

“Ôi, Ross. Thật tuyệt vời. Em quên khuấy đi mất. Đưa anh tới hồ nước, em sẽ quay lại tìm”.

Với sự giúp đỡ của Juliet, Ross cũng cố đi tới được chỗ đất bằng phẳng gần hồ nước. Anh ngồi thụp xuống gốc cây, hai tay ôm lấy đầu đang quay cuồng, cùi tay chống trên gối. Anh điên tiết vì mình yếu quá, nhưng đành chịu không làm gì được. Khi Juliet quay lại, kéo lê chiếc túi đằng sau, nàng giật mình lo ngại thấy anh ngồi im lìm, hai vai so lại.

Nàng quỳ xuống cạnh anh, lặng lẽ chờ cho anh hồi tỉnh. Một lát sau, anh biết có nàng bên cạnh, nên ngẩng lên, buồn bã mỉm cười. Hai má bớt tái, song mặt vẫn hằn sâu những vết nhăn căng thẳng. Anh giang tay và Juliet lao vào vòng tay anh, má áp sát vào ngực anh.

“Anh thật có lỗi”, nàng nghe anh thăm thì.

“Lỗi gì?”, nàng dịu dàng hỏi. “Anh đã tìm thấy chợ và mua đồ ăn mang về. Bây giờ mình có thể nghỉ ngơi vài ngày ở - anh gọi là gì nhỉ? Ở chỗ trú chân bé nhỏ của chúng mình được rồi.”

“Em chưa phải hầu hạ ai bao giờ, đúng không?” câu hỏi có vẻ chẳng ăn nhập gì, song nàng hiểu.

“Chưa. Em có bà gia sư dạy em tiếng Pháp. Song đó là chuyện cũ ngày xưa”. Nàng gỡ tay anh ra. “Giờ em đi nhóm lửa. Anh chịu khó ngồi đây thêm chút nữa nhé.”

“Còn lũ bò sát trong hang thì sao?”, anh mỉm cười hỏi khi nàng đứng dậy.

Nàng cười khanh khách. “Hồi ở nhà em đâu có sợ, nhưng anh phải biết rằng ở đây chúng có thể to hơn nhiều. Thôi em sẽ nghĩ lại chuyện đó sau.”

Nàng luồn vào bụi, kéo lê chiếc túi sau lưng và Ross lại trở về với những ý nghĩ riêng của mình. Anh ngồi rất lâu, nhìn mặt hồ phản chiếu ánh trăng sao. Vốn là người khỏe mạnh, anh thường không phải lo lắng tới sức khỏe, nên anh cảm thấy nhọc nhã vì đau yếu, không đủ sức hoàn thành nhiệm vụ mà anh tự đặt ra cho mình. Thật đáng xấu hổ khi phải để cho một cô gái chỉ nhỏ bằng nửa anh dìu lên dốc và vui vẻ mang túi đồ về hang.

Anh không cảm thấy vág đầu nữa và cảm thấy khỏe khoắn hơn. Anh phải thừa nhận là nàng đúng khi nói rằng lòng kiêu hãnh không thể thay được chiếc giường êm ấm và bụng no căng. Anh cố gượng cười. Cô gái chết tiệt! Nhưng liệu có cô gái nào trong số những cô mà anh đã quan hệ lâu dám lần ra khỏi hang mà đi tìm anh không? Cô gái này không thiếu dũng cảm. Cái đó, cùng với lòng quyết tâm vượt qua mọi tình huống xấu là cái chất làm nàng khác hẳn những người bình thường khác. Cá tính chân thực và đầu óc thực tế của nàng cũng vậy.

Vậy mà nàng xuất thân trong một gia đình quyền quý. Đến bây giờ anh đã tin chắc là như vậy. Chuyện gì đã xảy ra, để đến nỗi một cô gái trẻ con nhà nề nếp lâm vào cảnh lưu đày? Anh tin là cha nàng vẫn còn sống. Một người cha giàu có hẳn đã phải cố gắng bằng mọi cách để cứu con mình khỏi bị lưu đày sang New South Wales chứ? Không có tội ác nào lớn hơn tội đuổi một cô gái thuộc gia đình tử tế khỏi quê hương xứ sở của cô. Nhưng anh bỗng nhớ lại cái thanh chắn đường mà nàng đã dựng lên khi anh hỏi về cha nàng khi còn ở trên tàu “Grace”. Để khỏi phải đau lòng nhớ lại chăng? Anh cũng còn nhớ cả cái tên hiệu mà nàng ghi trên phong bì lá thư nhắn gửi tiền chuộc hôm nàng viết ở phòng khách của hậu cung.

“Ngài nam tước George Westover” được viết bằng chữ nhỏ ngay ngắn. Lúc ấy anh tự hỏi tại sao nàng không ghi là hầu tước hay bá tước. Tước hiệu nhỏ thường không được coi trọng lắm. Trừ phi, anh nghĩ, nàng khinh bỉ sự dối trá và viết đúng sự thật. Cái đó càng cho thấy rõ gia phong của nàng. Và rồi anh có nên để nàng trong cung chờ tiền chuộc như vậy không? Anh lại nghĩ tiếp. Vì anh thúc ép, nàng mới viết lá thư đó, thừa biết rằng ngài George không thể nào đáp ứng được. Song dù

biết điều đó, nàng vẫn miễn cưỡng lắng nghe kế hoạch trốn chạy của anh, rồi giục anh hãy trốn thoát một mình. Nghe có vẻ vô lý, trừ phi nàng thấy tương lai ở trong cung tốt đẹp hơn ở ngoài.

Nhưng anh không thể trốn đi mà không đưa nàng theo cùng. Để nàng ở lại chịu cơn thịnh nộ của lão tể tướng, hoặc để nàng chiêu chuộng đám khách ARập đang ở thăm ư? Ngực anh bỗng phập phồng, tiếng tim đập thành thạch làm anh nhận ra một sự thật. Từ trước tới giờ anh không nhận ra và không chịu thừa nhận, nhưng lúc này anh hiểu rất rõ rằng Juliet Westover đã len vào trái tim, khối óc của anh. Dù nàng là ai hay đã làm gì không cần biết. Nàng chính là thể xác và linh hồn của anh trong quãng đời còn lại. Song anh phải thận trọng không lộ ra điều đó. Anh đã hưởng trọn sự trinh trắng của nàng trên tàu Grace, nhưng giờ đây nàng là chủ bản thân nàng và có quyền được chọn.

Anh thẳng người, đứng im một lúc cho khỏi chóng mặt. Chuối và nước lã đâu phải thứ đồ ăn uống trong khi phải lên dốc xuống đồi, nhưng bây giờ họ đã có đồ ăn, anh có thể nghỉ ngơi cho lại sức. Anh bước chậm chậm về phía hang, dõi theo ánh ngọn lửa bập bùng.

Juliet ngồi nhìn nôi, rồi ngẩng lên. Lửa nóng làm mặt nàng ửng hồng, đôi mắt nâu sáng long lanh, nét mặt rạng rỡ. Nàng đứng vụt dậy khi thấy Ross nhìn nàng, mắt chớp chớp. Anh chưa đủ sức để kịp phản đối, nàng đã dìu anh vào hang, cởi giày và áo cho anh.

“Cởi quần ra rồi quần thăm quanh người”, nàng ra lệnh rồi trở lại bên bếp lửa.

Một lát sau nàng quay vào, bưng theo chiếc gáo dừa đựng đầy nước dừa nóng pha thật nhiều rượu. Hơi ấm lan toả khắp người khi Ross uống cạn gáo nước rượu ấy. Khuôn mặt Juliet lơ mơ phía trước. Nàng đang đưa pho mát và bánh mì cho anh.

“Em nghĩ chắc anh ngủ mất trước khi em kịp nấu xong”, nàng nói mà anh như nghe giọng nàng từ xa vọng tới.

“Ngày mai”, anh lẩm bẩm. “Ngày mai anh sẽ ăn”. Sau đó anh thiếp đi.

Juliet ngồi bên bếp lửa ăn bánh mì với pho mát, uống nước trong cốc của nàng. Nàng cảm thấy mình vô cùng sung sướng. Ross mua về nhiều thứ hơn nàng hy vọng và khi cởi áo cho anh, nàng liếc nhìn vết thương thấy nó không bị sao cả. Bây giờ chỉ cần anh nghỉ ngơi là được.

Nàng lơ đãng nhìn ngọn lửa, rồi đặt chiếc gáo dừa qua bên. Nàng tụt bỏ áo choàng, trèo vào hang và chui vào nằm cạnh Ross. Lúc nàng chui vào, anh nằm không động đậy. Nàng áp má vào lưng ấm áp của anh, một tay ôm ngang sườn anh. Nàng nhắm mắt và chỗ rượu trắng pha nước dừa đưa dần nàng vào giấc ngủ say sưa.

Mười sáu

Juliet khẽ vận người, nhẹ nhàng tụt dần về phía cuối thảm. Ross đang ngủ, nàng không muốn làm anh tỉnh giấc. Gót chân nàng chạm mép gờ đá trước cửa hang, nàng tiếp tục tụt xuống cho tới khi chân buông thõng ngoài gờ đá. Khi ngón chân chạm cỏ, nàng chui hẳn khỏi thảm và ngồi dậy.

Bà Gabriella chắc phải tự hào về nàng, Juliet cười thầm tự nhủ. Có điều phải chui ra theo cách ngược với lối thông thường, vì đó là cách cổ truyền bắt buộc khi được vời đến long sàng! Cô gái mà vị chúa tể của vương quốc hạ cố đêm ấy không được phép vào giường theo lối thông thường, mà phải nhẹ nhàng luồn từ phía dưới chân lên nằm cạnh ngài. Nàng nhăn mặt tự hỏi không biết ông ta nghĩ gì trong lúc nằm chờ, nhìn cô gái thở như muốn đứt hơi đang rúm người bò đến cạnh mình? Nàng cho rằng ông ta quá cao ngạo, nên cô gái tội nghiệp nào lên giường khác kiểu ấy sẽ bị ném ngay vào tay đao phủ.

Nàng rùng mình, với tay lấy chiếc áo choàng. Một cô gái không còn trinh tiết chắc cũng sẽ chịu chung số phận như vậy. Quốc vương hẳn sẽ nổi trận lôi đình khi phát hiện ra rằng trên giường ông chỉ là đoá hoa cánh tàn nhị rữa! Nàng bắt đầu hiểu rằng Ross đã đúng khi bắt nàng phải chấp nhận kế hoạch của anh. Nếu nàng ở lại, sự thật rồi cũng sẽ lộ ra, và ở trong cung cấm toàn đàn bà con gái với lũ hoạn quan, nơi ngoài quốc vương ra không ai được phép bén mảng tới, không thể có chuyện cô gái bị người đàn ông nào ở đó phá trinh. Thế là người ta dễ dàng suy ngay ra rằng Juliet đã chung chạ với đàn ông trước khi được đưa vào cung. Và chỉ có một người duy nhất đã làm việc ấy. Đó là kẻ tuyên bố anh ta được giao phó nhiệm vụ coi sóc nàng! Ross hiểu điều này ngay từ đầu, song không có cách nào để biết chuyện lừa dối của họ đã bị phát

hiện hay chưa. Nhưng chính anh cũng đang bị giam giữ, biết rằng ngày nào cũng có thể là ngày cuối cùng của đời anh. Phải chăng nàng thực sự có ý nghĩa nào đó đối với anh? Ý nghĩ đó làm nàng ấm lòng.

Nàng ngược nhìn trời. Bầu trời không sáng như những ngày qua, không khí nghe chừng rất ẩm. Có lẽ mùa mưa đang tới. Cần phải mang vào hang mấy thứ đồ ít ỏi mà họ có. Đun nấu trong hang thì không ổn, nhưng nàng cho rằng ăn thức ăn nguội vẫn ngon. Anh còn mua từ chợ về những gì nữa nhỉ? Đêm qua tối quá, nàng không xem kỹ được trong túi có gì. Một chiếc đèn dầu nhỏ giống như cây đèn thần của Aladanh, hành, khoai lang, dầu nấu, còn cái này có phải cà phê không? Nàng nhìn gói giấy trong có thứ gì vàng vàng vón cục. Nàng nếm thử, biết ngay là đường.

Nàng thêm cà phê không chịu nổi, bèn nhóm lửa, đặt nồi đun nước. Trong khi chờ nước sôi, nàng rửa mặt, tay, rồi bày bánh mì và pho mát lên tàu lá chuối. Nàng bỏ một nhúm cà phê vào nồi, mùi thơm bốc lên ngào ngạt, rồi nhanh tay vạt trái dừa, đổ nước dừa vào nồi, cho thêm một ít đường.

Ross mở mắt thì nhìn thấy một cô gái mắt sáng ngời, tóc xoắn bờ vai đang quỳ cạnh anh trên chiếc thảm. Cô gái cầm đưa anh gáo cà phê đầy tận miệng.

“Ngài dùng cà phê chứ ạ?” Juliet hỏi, mắt lúng liếng. “Người quân tử Ảng lê không coi việc mang sôcôla nóng phục vụ tận giường là quá đáng chứ ạ? À quên! Ngài đâu phải quân tử Ảng lê? Ngài là du khách ưa mạo hiểm của xứ E cốt cơ mà!”

Ross nhận gáo cà phê từ tay nàng, cười bảo: “Thưa bà, đúng vậy. Có nghĩa tôi không theo luật chơi thông thường mà người đời chấp nhận. Dân E cốt chúng tôi có luật chơi riêng cho từng trường hợp cụ thể”. Anh uống cà phê và nhận xét. “Em pha ngon lắm. Anh đã ổn tận cổ khi phải uống cái thứ nước lờ lờ như bùn mà ở xứ này họ gọi là cà phê”. Anh nhìn xuống. “Ăn sáng trên giường luôn. Anh rất vui, đó chỉ là món quà nhỏ ấy mà.”

“Quà nào cơ?”

Anh nhướn mày. “Nghĩa là em chưa xem hết các thứ trong túi à?”

“Em có thấy đồ ăn, nhưng rồi thêm cà phê quá phải pha luôn”.

“Anh nghĩ đàn bà thích quần áo mới!”

“Em đã bao giờ có đâu - trừ những thứ anh mua tặng em ở Capetown”. Nàng cúi đầu, làn tóc xoã che kín mắt, song Ross nghĩ má nàng đỏ ửng. “Anh bảo anh mua cho em mấy thứ ở chợ à?”, nàng ngượng ngùng hỏi.

“Cho cả hai đứa mình.”, Ross nói vội. “Hai chiếc áo, dép và cả đoạn dây da nữa. Em có thể cắt làm dây buộc tóc, hoặc dùng làm dây lưng nếu áo dài quá. Chẳng đáng là bao. À, cả chiếc sơ mi thay cho chiếc em xé bằng bó cho anh”. Anh cúi nhìn bánh mì, pho mát, thậm rửa mình đại mồm đại miệng làm nàng nhớ lại những chuyện không hay hóm gì.

Anh lại nằm xuống, nhìn những phiến đá trong hang. Lấy giọng thản nhiên, anh bảo: “Tối nay sau khi cậu bé chăn dê về rồi, mình có thể ra hồ nước tắm thoải thích. Anh sẽ rất mừng được cởi bỏ đôi giày cùng bộ đồ hôi hám này, và mặc thứ mát hơn”.

“Còn em,” Juliet hớn hở bảo, “cũng ớn cái áo choàng này lắm rồi”.

Nàng ra ngoài thêm củ vào bếp. Rất may thịt dê đã thái sẵn; nàng cho vào chiếc nồi to hơn cùng một ít dầu nấu. Lúc Ross ra, nàng đang thái hành và khoai. Anh xách bình nước biển vào bụi, lát sau trở về nằm thở trong bóng râm cách chỗ nàng một quãng. Anh có vẻ mệt không kém gì lúc đi chợ về, nàng nghĩ, song nghỉ ngơi ăn uống vài hôm thì sẽ khá hơn.

Vì thiếu thìa đĩa, họ phải dùng tay bốc thịt ninh đựng trong lá chuối. Ross tuyên bố trong đời chưa từng được ăn bữa nào ngon như bây giờ, nhưng anh ngốc thật, không nghĩ ra chuyện mua thìa đĩa ở chợ. Quá nóng vì ngồi gần lửa và khí ẩm, Juliet mỉm cười, mắt riu lại. Nàng trào

vào nghỉ trong hang cho mát hơn, rồi lăn ra ngủ mãi tới lúc mặt trời lặn mới tỉnh dậy.

Để chuộc lại sơ suất của mình, suốt buổi chiều Ross dùng dao gọt cành cây thành hai chiếc thìa, rồi dùng đá mài cho thật nhẵn. Juliet đột nhiên xuất hiện bên cạnh, vẻ thích thú của nàng làm anh thấy vui. “Cánh thủy thủ anh nào cũng thích đeo gọt,” anh nhún vai nói. “Nó giúp họ giết thời gian dài đằng đẳng trong mỗi chuyến đi”. Anh ngẩng lên, mỉm cười với cô gái bỗng dưng trở lên quan trọng đối với anh. Nàng không đòi hỏi điều gì, ngược lại còn dành hết sức lực, tinh thần vào vấn đề sống còn của cả hai. Anh nhận thấy mình đang ngó nàng trân trân, nên vội nhìn xuống, song Juliet vẫn đang bận nhìn hai chiếc thìa nên không để ý.

“Anh ra hồ đây”, anh đột ngột nói. “Giờ chắc cậu bé về rồi”. Anh đứng dậy tới bên chiếc túi, lấy cái áo và đôi dép to hơn. “Còn lại là của em đấy”, anh nói, xoay người bước đi không nhìn nàng.

Nàng nhìn theo, không hiểu sao bỗng đứng anh lại cau có và xử sự như vậy. “Em đi cùng được chứ?”, nàng hỏi, giọng nhũn nhặn.

“Không”, anh trả lời cụt lủn. Rồi anh nhìn nàng. “Anh muốn nói có thể ở đó không an toàn. Anh sẽ xem khu ấy thế nào và nước có sâu lắm không?”.

“Em biết bơi mà”.

“Vấn đề không phải ở chỗ đó. Chúng mình đi riêng tốt hơn”.

“Anh cho là bọn người của lão tể tướng có thể quanh quẩn ở đó à?”

“Anh không cho là như vậy. Bọn chúng chả dại gì lang thang trong vùng đồi vào ban đêm.”

“Vậy thì anh lo cái gì? Chúng ta có thể mang súng theo”.

Ross cau mày làm vẻ bức bối. “Trời đất ơi, em không hiểu rằng anh phải dự phòng mọi chuyện ư? Đừng cãi vã làm anh khổ thêm nào”.

“Em xin lỗi. Anh cứ việc đi một mình nếu anh muốn vậy. Song em chẳng hiểu sao nữa!”

“Không phải thế, mà là...”, anh lúng túng ngừng lại, rồi nói tiếp: “Không phải anh không muốn em cùng đi. Nhưng mình phải tắm truồng, mà cái hồ khốn kiếp ấy thì lại quá nhỏ, làm sao giữ cho phải phép được.”

Juliet tròn xoe đôi mắt nhìn anh. “Đến bây giờ mới nghĩ tới thanh danh của em thì cũng hơi muộn, phải không? Nhất là khi đêm nào mình cũng phải ngủ chung một thảm”.

“Anh biết, nhưng hoàn cảnh hiện nay như thế cũng đành chịu. Anh sẽ cố gắng để em cảm thấy dễ chịu bằng cách nằm xa ra vậy”. Juliet đắm chiêu nhìn anh, không hiểu nổi sao bỗng dưng anh lại giả chứng như vậy. Mấy lời nói vui của anh làm nàng nghĩ chắc vì còn quá yếu nên anh không ôm hôn nàng. Nàng có đáng xấu hổ khi phải tự thú nhận đã mong mỗi được sống lại những giờ phút đắm say tình ái ấy? Nếu họ tìm lại được tự do, anh sẽ trở thành thuyền trưởng một tàu khác, còn nàng tất nhiên lại tiếp tục cuộc hành trình đến nơi lưu đày. Vì vậy, nàng nghĩ, ngay từ bây giờ, anh phải bắt đầu gỡ thoát dần khỏi mối quan hệ với nàng. Biển cả đã đưa họ đến với nhau và giông tố đã xô họ vào vòng tay nhau. Giờ đây không còn là người tình qua giông tố nữa mà chỉ là hai người đồng hành bất đắc dĩ. Đó có phải là điều anh muốn không?

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy theo đúng cung cách đã được dạy khi còn ở hậu cung, kiêu hãnh nhìn anh. “Thuyền trưởng Jamleson. Tôi sẽ tuân thủ mọi quyết định mà ông lựa chọn. Tôi hiểu suy nghĩ của ông và sẽ cố hết sức tôn trọng tự do của ông”. Nàng ráng mỉm cười, thầm cầu mong môi nàng đừng run, để lộ nỗi xót xa đang cào xé trái tim nàng.

Ross thở mạnh, nhìn chằm chằm khuôn mặt với nụ cười khô héo dưới mái tóc loà xoà còn ẩm. Người anh bất động, song các giác quan của anh như thôi thúc anh ôm chầm lấy cô gái mảnh mai đang mỉm cười đứng ngay trước mặt. Có Chúa chứng giám, phải là kẻ siêu phàm mới cưỡng lại được cái khát khao cháy bỏng ấy! Anh chỉ có thể làm điều đó

nếu nàng hiểu được rõ lý do của anh. Anh cảm thấy nàng bị xúc phạm và biết rằng cách xử xử của anh thật quá vụng về.

“Juliet”, anh nói giọng dứt khoát. “Không phải anh lo lắng đến tự do của anh, mà là của em. Em là cô gái con nhà danh giá, một công nương hẳn hoi. Ở trên tàu Grace, em là cô nữ tù bị anh cưỡng bức lên giường với anh. Đó là việc đã rồi, có hối cũng đành chịu. Nhưng bây giờ anh cần đối xử lịch sự với em theo đúng cung cách của kẻ trượng phu, điều mà rất tiếc cho tới lúc này anh vẫn chưa làm được. Tối qua anh mới nhận ra rằng cha em đúng là Ngài George Westover, và chỉ vì chưa đủ tiền, nên không chuộc em ra được. Xin em thứ lỗi vì anh đã động đến nỗi đau của em, song anh nhất định phải đưa em về trả cha em bằng được”.

“Nhưng ông quên tôi vẫn là cô gái trong vòng tù tội, thuyền trưởng ạ”.

“Cô Westover, cô cũng quên một điều là tàu “Grace” đã chìm sâu đáy biển cùng với số tù nhân. Đối với nhà chức trách, tên cô cũng nằm trong số đó, nếu tôi về được báo cáo sự việc với họ. Chỉ có cha cô là biết vì có thư của cô”.

Juliet đan chéo hai tay. “Tôi có thể bắt đầu cuộc đời mới,” nàng thở dài nhẹ nhẹ. “Ở một nơi mới, dưới cái tên mới. Cảm ơn thuyền trưởng”.

Anh phẩy tay ra hiệu gạt đi. “Như vậy là em cũng hiểu tương lai xứng đáng đang chờ đợi em. Nếu anh tiếp tục làm hại thanh danh của em bằng việc phạm thêm sai lầm thì thật không đáng mặt quân tử, cho dù anh...” Anh vội im bặt.

Juliet nhìn xuống để giấu ánh mắt của mình. “Ra thế! Anh tìm cách bảo vệ thanh danh của em, chứ không phải của anh?”

“Của anh? Lạy Chúa, anh làm gì có mà bảo vệ!”

Anh vừa cười vừa bảo. “Danh tiếng của dân đi biển thì có, nhưng làm gì có danh tiếng gia đình mà sợ bôi nhọ? Anh đã lang bạt kỳ hồ từ năm mười lăm tuổi. Anh kính trọng công ty và những người cùng đi biển

với anh, song anh có cách sống riêng. Nhưng Juliet...”. Anh ngừng lại, và nàng ngược mắt nhìn thẳng mắt anh. “Anh hứa sẽ không để cách sống ấy của anh làm tổn hại đến em. Anh sẽ đưa em trở về nhà, anh sẽ không nói cho ai biết tất cả những chuyện giữa hai chúng mình”.

“Cám ơn anh”, nàng nhẹ nhàng nói, nhìn anh xoay người đi khỏi chỗ nàng. Lời giải thích của anh đã làm nổi đau trong tim nàng dịu bớt, thay vào đó, lòng nàng như có lửa đốt. Nàng chưa thể cho anh biết rằng nàng không muốn nhìn mặt cha, song anh đã dấy lên trong nàng hy vọng về một cuộc đời mới. Nàng ngẫm nghĩ về những lời anh nói, nhất là điều mà anh còn để lửng giữa câu. Cho dù anh muốn có em vô cùng chăng? Có phải câu anh định nói là vậy không? Và cụ thể hơn, nàng có chấp nhận việc anh đối xử một cách trang trọng với nàng không? Kể cũng hay, nàng nghĩ, song đó là điều nàng chưa từng được biết. Nghĩ đến cảnh Ross Jamieson xử sự nghiêm trang với nàng như với một công nương, nàng cười phá lên.

Mắt nàng bắt gặp cái túi. Chỉ tại Ross bỗng nhiên ngần ngại nên nàng vẫn chưa thực hiện được khao khát của nàng là đi tắm. Tội quái gì nàng phải ngại anh đến đó, để tự tước mất niềm khoái trá mà có lẽ lúc này anh đang tận hưởng một mình? Thật chẳng công bằng chút nào. Anh cẩu cũng kệ, nàng quyết không chịu mặc cái áo choàng này thêm phút nào nữa.

Nàng thận trọng leo ngược lối mòn, tim nàng đập mạnh vì cảm thấy ngại ngại. Đứng khuất sau bụi cây, nàng nhìn xuống hồ. Ross đang ở dưới đó, chậm rãi sải dài trên mặt hồ như một con rái cá. Nàng nhìn đôi cánh tay rắn chắc đưa lên hạ xuống khi anh bơi từ bên này qua phía hồ bên kia. Anh bơi mất bao lâu? Đủ thời gian để nàng luồn xuống nước khi lưng anh quay lại phía nàng không? Nàng lặng lẽ cởi bỏ áo quần và chờ. Bơi tới gần bờ, anh lộn lại và từ từ bơi đi.

Nàng rón rén bước một đoạn ngắn rồi nhanh chóng xuống nước. Nước trong vắt, nàng có thể nhìn thấy những hòn sỏi dưới đáy hồ. Nàng lặn xuống gần sát đáy, khoan khoái trườn trong làn nước xanh biếc. Dù

anh có bức thế nào đi nữa, mấy lời gay gắt của anh cũng không làm nàng mất cái thú được tự do bơi lội sau bao ngày tháng.

Mặt nước xao động làm nàng nhận thấy cần ngoi lên thở. Anh vừa bơi qua mà không thấy nàng chẳng? Hồ không rộng lắm, nàng khó hy vọng giữ kín được lâu. Nàng đang ngoi lên, thì ai đó túm chặt tóc nàng lôi thẳng dậy, rồi lại chìm ngay nàng xuống. Tay vung loạn xạ, nàng co chân đạp vào kẻ đang chìm nàng. Được một lúc, nàng hụt hơi và sặc nước. Nàng giãy giụa điên cuồng, tay cấu mạnh vào vật đang nắm tóc nàng. Chắc chắn không phải Ross đang cố chìm chết nàng! Không, không có lẽ nào lại thế! Có kẻ nào đó đã theo nàng xuống hồ. Người của lão tể tướng chẳng? Có thể chúng theo dõi và đợi cho đến lúc con mồi của chúng mình trần như nhộng, không thể kháng cự được?

Nàng không thể suy nghĩ mạch lạc vì đầu đau dữ dội. Đúng lúc nàng ngạt thở, nước không còn sủi bong bóng nữa, thì đầu nàng được kéo lên khỏi mặt nước. Nàng há mồm thở dốc từng cơn và ho sặc sụa.

“Lạy Chúa”, người đó thốt lên kinh ngạc. “Juliet ư?”

Nàng chớp chớp mắt và lơ mơ nhận ra Ross.

“Chả lẽ cần phải chìm em gần chết mới nhận ra được hay sao?” nàng hỏn hển nói rồi lại ho rũ rượi. “Em cứ tưởng người của lão tể tướng chìm em!”

“Còn anh lại nghĩ em là người trong bọn của lão ấy, nên mới chìm em thế. Anh xin lỗi, nhưng em ra đây làm quái gì vậy. Anh đã nói em ở lại hang cơ mà”.

“Trong khi anh bơi thoả thích một mình ở hồ ư? Cùng cánh với nhau cả, tôi không thấy có lý do gì để phải tuân lệnh của ông, thuyền trưởng ạ. Tôi đâu phải là người trong thủy thủ đoàn của ông”. Nàng hất tóc ra sau, lấy chân đạp nước và nhìn anh với vẻ ngang ngạnh. “Mình không mặc quần áo tắm có sao không?”

“Với anh thì có đấy!”, anh trả lời, môi mím lại, rồi lao vụt đi về phía bờ bên kia làm nước ngầu bọt.

Juliet nhìn theo đôi vai chắc nịch đang lướt xa dần. Nàng mỉm cười. Cái quyết tâm của anh liệu tồn tại được bao lâu khi họ cứ bơi qua bơi lại trong chiếc hồ nhỏ xíu này? Nàng chậm rãi bơi về phía thác nước đổ xuống, qua đám bụi nước từ vách đá bay mù mịt. Tay nàng bám được vào gờ đá, nàng tìm được chỗ để chân thẳng người khỏi đám nước ngầu bọt trắng xóa. Cố giữ thẳng bằng, mắt nhắm mắt mở vì nước văng đầy mặt, nàng lao qua làn bụi vào trong đám nước ngầu bọt, giống như chiếc sao chổi kéo theo cái đuôi đủ màu sắc của cầu vồng.

Ross nhìn lên đúng lúc nàng lao xuống nước. Anh giật mình thấy nàng giống như nàng tiên cá lấp lánh nhẹ nhàng lướt trong dòng thác trước khi biến mất vào đám nước bọt ngầu trắng xóa dưới chân vách đá. Thật điên rồ mới nhảy liều, để dòng nước mạnh kéo trôi xuống như thế! Lòng hồ nhiều gờ đá. Ngộ nhờ nàng lao phải gờ đá thì sao? Không kịp suy nghĩ anh vội vàng bơi tới chỗ nàng vừa mất hút trên mặt nước. Anh nhìn kỹ xung quanh. Không thấy đầu nàng nhô trên mặt nước.

Anh hít một hơi thật sâu, lao xuống chỗ nước ngầu bọt và chỉ nhòai người vài cái đã xuống tới đáy. Anh rất lo, chỉ sợ nàng chìm nghỉm dưới đó, nhưng không thấy. Anh lặn ra khu vực bên cạnh để tìm, mãi tới lúc phải ngoi lên để thở. Anh nổi lên mặt nước, mặt đỏ gay và đang lo lắng thì trông thấy nàng.

Juliet đang điềm nhiên nằm ngửa trên mặt hồ, tay nhẹ nhàng khua nước, không hề biết nàng vừa thực hiện một cú nhảy đầy nguy hiểm, và hình như cũng không biết anh đã phải cố sức tìm nàng vì lo lắng cho nàng. Sự lo lắng trong anh chuyển thành nổi tức giận. Đồ quỷ cái ấy đã làm anh sợ hết cả hồn! Anh nghiến răng, thở mạnh và bơi như phát điên về phía nàng làm nước văng tung toé.

Juliet nghe tiếng anh bơi lại phía mình, liền nhắm mắt lại. Ta có thể ngủ trên chiếc giường êm ái nhất đời này, nàng thích thú nghĩ, tay

chân khua rất nhẹ giữ cho người nổi trên mặt nước. Nàng không ngờ phải nghe những lời giận dữ phá vỡ giây phút thanh thản của nàng.

“Sao em lại có thể liều lĩnh đến thế? Anh chưa thấy ai liều mạng đến ngu ngốc như vậy. Đừng bao giờ diễn lại trò ấy nữa, nghe chưa?”

Nàng mở choàng mắt, bất ngờ trước giọng giận dữ của anh. “Tất nhiên em nghe thấy. Em nghĩ bất cứ ai trong vòng năm dặm cũng đều nghe thấy, nhưng anh bảo sao cơ?” Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt xanh biếc đang nhìn nàng.

“Cú nhảy vừa rồi. Cái cú nhảy dở điên, dở dại ấy! Em không thấy lao vào thác nước ấy nguy hiểm như thế nào sao?”

Juliet mỉm cười. “Em lại thấy vô cùng thích thú, mà em nhảy thế đã quen rồi. Anh lo cho em ư?” Nàng lim dim nhìn anh, miệng vẫn giữ nụ cười.

Ross bỗng nhận ra rằng anh đang ở sát ngay cạnh thân hình mịn màng, trần truồng ấy. Nắng xế chiều soi trên làn da ướt đầm làm nó trông mỡ màng như vỏ trái lê chín mọng, mái tóc đen dài bóng bệ trên mặt nước hồ. Anh biết anh cần phải lùi ngay, song không hiểu sao không đủ sức làm điều đó.

Juliet đặt một tay lên vai anh, thẳng người trong nước, xoay mặt lại và quàng cả hai tay xiết chặt lấy anh. Nàng cảm thấy người anh cứng lại, trong khi anh cố giằng ra, giữ đầu óc cho tỉnh táo.

“Trời lạnh hơn rồi đấy. Ta về thôi”, anh nói trong hơi thở gấp, cố gỡ khỏi vòng tay của nàng.

“Nếu anh muốn”, nàng nói và buông tay ra. Nàng đặt tay lên ngực anh, từ từ ngụp xuống nước, các ngón tay lướt dọc người anh.

Đôi tay nàng tựa như hai thỏi sắt nóng đỏ - Ross bủn rủn chân tay, rồi thở dốc khi tay nàng sờ tới phần dưới bụng anh. Nhưng Juliet dừng lại, rồi nổi dần lên mặt nước. Anh thấy rõ người nàng qua làn nước trong

vất khi nàng nhẹ bơi đi, ngửa mặt nhìn trời, thân hình tuyệt đẹp với đôi vú căng tròn từ từ trôi dần ra xa.

Sức lực như trở lại với anh, cùng với ngọn lửa khát vọng bốc mạnh. Ngón tay nàng vô tình hay hữu ý, anh không rõ, nhưng anh biết rằng anh thèm khát nàng đến mức không kiềm chế nổi. Làm sao họ có thể sống và ngủ cạnh nhau trong khi lòng anh khát khao nàng đến như thế? Anh nhớ lại những lời giễu cợt của nàng, song hoàn cảnh đã thế, anh đành chấp nhận. Như anh đã nói, đó là quyền của nàng quyết định. Muộn mất rồi, anh không thể thay đổi được, nhưng còn biết bao đêm dài nữa thì sao? Anh gạt ý nghĩ ấy đi. Nói mà không làm thì thật đáng khinh bỉ.

Anh ngừng nhìn. Cô gái chết tiệt! Nàng lại leo lên chỗ thác nước lần nữa. “Juliet!” anh hét lên, nhưng tiếng nước réo làm nàng không nghe thấy.

Ross lao xuống nước, bơi thực mạng lại chỗ nàng. Tới chỗ nước đổ xuống, anh nhìn lên thấy nàng ngay trên đầu anh. Anh lại hét, tay vung lên như ra lệnh, hy vọng nàng quay xuống nhìn. Mà nàng nhìn xuống thật, anh nghĩ thấy nàng đang cười, song cũng có thể là do thác nước làm anh cảm thấy vậy. Song lần này nàng không lao đầu xuống như anh đang lo, mà chỉ nhảy vào dòng nước cuộn cuộn đổ xuống. Nàng rơi ngay trước mặt anh, và khi chân nàng chạm nước, anh giang tay vừa vịn ôm ngang người nàng, cả hai cùng chìm sâu xuống đáy.

Chân Ross chạm đáy trước. Anh co chân đạp mạnh, tay ôm chặt Juliet. Họ ngoi lên mặt nước, thở hổn hển. Juliet lại quàng tay ôm chặt cổ anh, hai thân hình xoắn chặt vào nhau. Nàng ngửa mặt nhìn anh mỉm cười. “Em đâu có lao đầu xuống, thưa ông thuyền trưởng.”

“Dù chỉ là nhảy xuống như thế cũng nguy hiểm không kém, cô bé ngốc nghếch ạ”. Anh không đủ sức cưỡng lại nụ cười nhẹ nhõm, càng không cưỡng được cặp môi đầy khêu gợi của nàng. Anh cúi xuống hôn nàng, hai thân hình áp sát nhau lại chìm sâu xuống đáy nước. Họ ngoi

lên, nhìn nhau cười, rồi Ross một tay ôm nàng, tay kia bơi vào chỗ nước nông hơn.

Đến đoạn nước sâu ngang ngực, anh dừng lại. “Ta phải về thôi”, anh lại bảo.

“Sao vội thế?” Juliet nói rồi rướn người trong vòng tay anh. Ngực nàng ép sát ngực anh, hai chân quặp chặt đùi anh. Da nàng mịn màng như lụa tinh khiết nhất. Hai thái dương anh đập rần rật trong khi da thịt mềm mại của nàng áp sát người anh. Tay anh vuốt dọc lưng nàng và anh cảm thấy người mình cứng đờ. Anh cố cưỡng lòng khát khao cháy bỏng, nhưng hai chân nàng vẫn quặp chặt lấy anh, làm anh chết ngộp trong thềm muốn.

Juliet nhẹ nhàng buông lỏng người hạ cho tới khi chạm vào cái phần đầy nam tính của anh, người nàng như đoá hoa nở ra đón nhận nó. Nàng ôm chặt lấy anh, hôn lên mặt, lên cổ anh, trong khi nàng như đang bay trong trạng thái ngây ngất. Sau bao ngày dài đằng đẳng chờ đợi, nàng lại được mê mị trong niềm vui hội ngộ. Nàng bất giác nhớ tới những đêm chung chăn gối trên tàu “Grace”, và nàng ghì chặt anh chẳng kém gì anh đang ôm riết lấy nàng. Trong cái cách làm tình mãnh liệt của anh, nàng vẫn cảm nhận được sự quan tâm dịu dàng ở anh như những lần trên tàu “Grace”, chứ không thô bạo như những kẻ chỉ biết thoả mãn cho mình.

Sau đó họ lên bờ nằm nghỉ trên đám cỏ dày. Ánh chiều chạng vạng, không gian vắng lặng đầy hơi ẩm. Lá trên cây không hề xao động, chim chóc lặng lẽ bay về tổ trên những cây cao. Song hai người đang nằm đó im lặng nhìn nhau.

Ross gạt những giọt nước bám trên ngực nàng, cúi hôn hai núm vú nhỏ hồng. Tay anh vuốt bụng nàng, dọc theo những đường cong thon thả. Anh hôn lên đùi nàng, nàng thở dốc khi anh động đến phần nhạy cảm nhất trên thân thể nàng. Sau đó anh từ từ đè lên người nàng, cả hai ngây ngất trong cảm giác mê mị dịu dàng, chứ không mãnh liệt như lần trước đó.

Mặt trời đã xuống núi, người họ nóng bừng và khô ráo lúc Juliet xoay người nhìn Ross đang nằm ngửa nhìn trời. Dưới tia sáng cuối cùng của ngày, mắt anh càng xanh biếc, mái tóc đen rối bù chẳng kém gì tóc nàng. Anh quàng tay ghì sát nàng vào người, hai cơ thể như dính chặt vào nhau.

“Mình về thôi”, anh đứng đĩnh nói.

Juliet hôn anh. “Anh cứ nói mãi câu ấy”. “Anh biết”, anh cười bảo. “Lẽ ra nếu anh về ngay từ lần đầu khi anh nói câu đó, thì mọi việc chắc đã không xảy ra như thế này”.

“Anh ân hận à?”

“Không, nhưng đó là biểu hiện đáng buồn về cách xử sự của anh. Anh đã quyết tâm phải đối xử với em như đối với một cô gái con nhà quyền quý, chứ không phải cưỡng bức em như lúc còn ở tàu “Grace”. Anh không thể tha thứ cho mình việc đó”.

Juliet cười nhìn anh. “Em có vẻ là cô gái đồng trinh miễn cưỡng lắm sao? Ở tàu “Grace” thì có thể thế thật, song giờ đây, khi anh đã cho em biết được những thú vui xác thịt, thì em lại chỉ ngại ngần khi không được tận hưởng nó mà thôi! Đừng coi em là bậc công nương lệnh phụ, Ross ạ. Em không chịu được điều đó. Chính vì vậy...”, nàng bỗng ngừng lại, và anh ngạc nhiên thấy má nàng đỏ bừng.

“Chính vì vậy làm sao?” anh hỏi.

“Chính vì thế em đã tìm cách khêu gợi anh lúc ở dưới hồ”, nàng cúi mặt, nói với giọng nghiêm trang.

Ross nhìn đầu nàng cúi gằm, rồi cười phá lên, ghì chặt nàng vào bộ ngực đang rung lên vì cười. “Ôi, quỷ tha ma bắt anh đi! Thế mà anh cứ tưởng em phải bám vào anh vì chân chưa tới được đáy cơ đấy. Lẽ ra em phải nói cho anh biết, để anh khỏi phải ráng sức kiềm chế ham muốn trong anh!”

Anh vừa nói câu đó, bầu trời như vụt tối sầm và mây như vỡ ra. Mưa ập tới như xối nước, những giọt nước mưa lạnh quất mạnh trên người họ.

“Giờ phải về thật”, Ross nói, vẫn còn cười và Juliet lão đảo đứng dậy.

Anh nhìn theo bóng dáng thanh mảnh, mái tóc đen dài phát phơ dưới trời mưa như trút. Rồi vừa cười, anh vừa vớ vội đồng quần áo theo sau. Mưa nặng hạt tới mức anh không thấy gì trước mặt, nhưng đến được chỗ Juliet đứng dưới những tàu lá chuối nước rỏ dòng dòng. Anh ôm nàng cùng mở quần áo nàng đang cầm vào vòng tay của anh. Mưa xối thẳng vào mặt, lá chuối dài quét ngang mắt, anh lần mò về hang trong khi Juliet cười rũ rượi, bám chặt lấy cổ anh. Anh len qua bụi cây râm ngoài hang, đặt nàng xuống thảm quăng đồng quần áo ướt sũng vào góc hang rồi trèo vào nằm cạnh nàng.

“Nhờ trời em đã để túi đồ trong hang”, Ross nói, quay nhìn chiếc nồi đặt trên bếp tắt ngấm. “Trong nồi phải có đến mấy phân nước rồi”. Anh cảm thấy Juliet đang run rẩy cạnh anh, liền với tay lấy chiếc bình rượu. “Rất tiếc anh không pha được cà phê, song thứ này sẽ làm em ấm người”. Anh rót một ít rượu vào hai chiếc gáo dừa.

“Quần áo mình ướt ráo cả. Biết lấy gì mặc bây giờ?” Juliet băn khoăn hỏi.

Ross nâng chiếc gáo lên, nhìn qua mép gáo mỉm cười. “Em cứ nguyên như thế anh lại càng thích hơn”. Anh khoái chí thấy nàng đỏ mặt, cố giấu vẻ ngượng bằng cách cầm gáo rượu uống cạn một hơi. Mặt nàng càng đỏ vì chất rượu mạnh làm nàng thở hổn hển. Anh vội gỡ cái gáo khỏi các ngón tay cứng đờ của nàng, và trong khi nàng còn đang thở lấy thở để, anh ôm chặt nàng vào lòng và kéo thảm trùm kín hai người.

Chỗ rượu mạnh như bốc lửa trong người nàng đang bị lạnh run. Nàng như tan chảy trong vòng tay anh, đầu nép sát dưới cằm, tay ôm quanh lưng anh. Hơi ấm từ chiếc thảm và từ người anh xua dần cái lạnh trong nàng. Nàng nép sát vào anh, đón nhận hơi ấm từ người anh

truyền qua. Họ nằm, người lơ mơ và thoải mái, không để ý gì đến trận mưa xứ nhiệt đới đang gầm rú bên ngoài. Tiếng mưa rơi đều đều như ru họ vào giấc ngủ, và khi Juliet tỉnh dậy, nàng thấy Ross đang bưng bánh mì, pho mát quỳ bên cạnh nàng. Nàng ngồi dậy, đón nhận với vẻ biết ơn.

Bên ngoài tối đen như mực. Gió gào thét, quất mạnh những cây cao và bụi rậm, làm chúng rạp xuống. Ngọn đèn dầu Ross thấp để trên gờ đá trong hang hắt sáng mờ mờ.

“Trời lại mưa, tiếc quá”, nàng nói. “Mình vừa mới tắm được mỗi một lần”.

“Có thể tìm thú vui bằng các cách khác trong khi nằm bẹp trong hang này”, Ross nói với vẻ nghiêm trang. “Xem ra em đã khéo kết hợp việc bơi với một hoạt động khác mà một kẻ tu mi nam tử như anh không nên nói tới! Nhưng nếu lúc nào em cảm thấy lại muốn khêu gợi anh, anh sẽ rất vui lòng không cưỡng lại!”

Juliet thấy anh mím chặt môi, cố hết sức nén trận cười đang sôi lên trong anh. Nàng ném mảnh lá chuối cùng mẩu vụn bánh vào mặt anh, rồi lao vào anh.

“Đồ... đồ đểu!”, nàng thở hổn hển, cố nén tiếng cười. “Bây giờ anh lại kiếm cớ giở trò đấy! Em chưa bao giờ tin, dù chỉ là một phút, là anh lại có thể giữ được cái quyết tâm hay ho của anh đối xử với em như với bậc công nương, lệnh phụ!” Nàng lăn xả vào, kéo tóc anh trong khi anh cười nằm yên chịu trận. “Khi em vừa ra là anh đã muốn ngay rồi!”

Anh nắm cổ tay nàng giang rộng ra hai bên, làm người nàng nằm đè lên người anh. “Quả có thể thật”, anh mỉm cười thú nhận. “Anh thì đây thèm muốn, mà em trông khêu gợi không chịu được. Anh cứ tự chửi rửa mình cả chục lần. Lúc anh nói, anh có ý định như vậy thật, nhưng khi em bước xuống hồ, đầu óc anh đảo lộn hết cả, và anh không thể nhìn em mà lại không thấy thèm khát”.

Juliet thả lỏng người. Nàng tựa quây trên người anh, cảm thấy đám lông mịn màng cọ sát trên da nàng. Nàng nhìn Ross với vẻ tinh quái, thấy mắt anh mở to, trong khi tay anh buông cổ tay nàng và đặt lên bờ vai của nàng.

“Em lại muốn cướp mất quyền chủ động của người đàn ông ư?”, anh hỏi giọng khàn khàn vì trận cười vừa rồi. Thoắt một cái, anh lật nàng xuống, và nằm đè lên trên. “Nể mặt tôi một chút chứ cô bé. Cho phép tôi được làm kẻ quyến rũ những cô thiếu nữ còn non tơ!”.

Không có tiếng trả lời vì môi anh đã gắn chặt môi nàng. Họ lại cùng nhau chìm sâu vào bến bờ vô tận, chỉ có các giác quan của họ đang xoắn xuýt với nhau trong nỗi thèm khát vô biên. Bao tố dịu dần, ngọn đèn khi mờ khi tỏ rồi cuối cùng phụt tắt, trong khi hai người tiếp tục lạc trong mê cung tình ái, cho tới khi hừng đông rạng sáng trên đỉnh đồi.

ánh nắng ban mai bò vào hang, soi rõ hai người đầu tóc rối bù đang say sưa giấc nồng trên thảm. Mưa đã tạnh, chim chóc bắt đầu đứng rả lông. Càng về trưa, mùi đất ẩm đang khô dần càng bốc lên, song bên trong hang vẫn không có động tĩnh gì. Mọi khát khao đều nằm im theo giấc ngủ.

Mười bảy

Sáng hôm sau khi Ross ra khỏi hang, bầu trời vẫn một màu xám xịt. Anh lách qua bụi cây, bước vào khoảng đất trống, ngược mắt nhìn trời. Anh cau mày với vẻ suy nghĩ, Mùa mưa đã bắt đầu. Trời có thể mưa hàng tuần không ngớt, họ sẽ phải nằm chết dí trong vùng đồi núi này, đường tới các làng không thể đi được nữa, trừ phi người ta định lội trong bùn ngập đến đầu gối, nếu ở đây cũng mưa xối xả như những trận mưa mà anh đã gặp ở Ceylon và ở các hòn đảo vùng Viễn Đông.

Chỉ có diên rồ mới nấn ná thêm. Tốt hơn nên tìm nơi ẩn náu ở vùng thấp ngang mặt biển, cho dù chỗ đó có gần cung điện hơn đi nữa. Đội quân của quốc vương chà đi sát lại vùng đất thấp, vùng hải cảng và các làng mạc rải rác trên bờ biển, nhưng không lần ra dấu vết của họ. Như vậy chỉ có thể họ đang trốn trong vùng đồi núi, và có lẽ chúng đã bắt đầu lùng lục ở đó rồi. Không ai gặp may mãi, vì vậy chỉ còn cách luôn về vùng chúng đã lùng sục. Tất nhiên chúng có thể quay lại, nhưng chắc cũng chỉ tìm kiếm qua loa, trong khi đại bộ phận quân cấm vệ sẽ rải ra khắp vùng đồi núi. Việc đó cũng chẳng thích thú gì, nhất là khi đang vào mùa mưa, nhưng tuân lệnh quốc vương, chúng vẫn cứ phải tìm ở đấy.

Cần phải có ngựa, anh chợt nghĩ, hoặc loại ngựa lùn lông xù, vó chắc mà anh đã có lần gặp chở quả tươi, dứa trên quãng đường đồi rất dốc. Cần hai con ngựa lùn nhanh chóng đưa họ xuống vùng bờ biển. Đi bằng ngựa được cái lợi là ít có khả năng chạm trán bọn lính đang truy lùng họ. Biết mua ở đâu bây giờ? Và liệu việc mua ngựa có lọt đến tai quốc vương không? Hay là bắt trộm? Việc này có vẻ dễ hơn và ít bị nghi ngờ hơn. Một người đã không thạo tiếng, lại không biết cách mặc cả chắc chắn dễ bị để ý. Vậy là được rồi. Sẽ kiếm loại ngựa lùn, và kiếm bằng cách bắt trộm.

Từ sau bụi nhìn ra, Juliet thấy anh gật gù với vẻ hài lòng. Nàng đang bày bánh mỳ dẹt và trái cây thì Ross quay lại.

“Trời đất chẳng có gì sáng sủa”, nàng nhận xét. “Mình phải cất kỹ các thứ mới được”.

Ross gật đầu. “Đã đến lúc mình phải rời khỏi vùng đồi núi này, trước khi nước hồ tràn bờ, đường sá ngập bùn.”

“Mà đi đâu anh?”

“Tốt nhất là xuống vùng đất thấp trong khi vẫn còn có thể đi lại được”.

“Nghe cũng có lý”, Juliet tán thành. “Nhưng cũng rất nguy hiểm, phải không anh?”

“Anh biết, nhưng hiện giờ ta ở cách cảng quá xa. Chúng ta có thể ở đây hàng mấy tháng, nhưng thế nào cũng gặp bọn cấm vệ. Về dưới xuôi, mình còn có thể gặp được chiếc tàu nào đó. Mình cũng có thể lấy trộm chiếc thuyền có khả năng vượt biển về đất liền. Nếu cứ nấn ná ở đây, sẽ tới mùa biển động, ta lại phải đợi tới sang năm. Liệu mình có hy vọng không bị phát hiện cho tới lúc ấy không?”

“Thôi được, Ross ạ. Em sẽ gói ghém các thứ mình cần mang theo. Mình phải đi độ bao nhiêu ngày? Anh biết chỗ đó cách xa đây không?”
“Anh đâu có bảo phải đi bộ. Chúng mình cần kiếm ngựa”. Anh uống gáo nước, nhìn nàng mỉm cười. “Em bắt tay chuẩn bị ngay đi. Anh sẽ xuống dưới làng và... kiếm hai con ngựa”.

Juliet lặng lẽ nhìn anh, cố không tỏ ra lo lắng. Tất nhiên cần phải đi khỏi nơi mà họ có thể phải nằm bẹp hàng tuần dưới trời mưa như trút và các con suối nước ngập tràn bờ. Dù ăn uống kham khổ, luôn sợ bị phát hiện, sợ lão tể tướng trả thù, song thời gian qua với nàng thật là tuyệt diệu. Ban ngày được ở bên anh, đêm đêm lại cùng anh hoan lạc. Song cuộc sống này không hợp với anh. Anh là người tự do, anh cần được hoà nhập lại với cái thế giới của những người tự do khác. Cuộc sống nơi đây

cũng không hợp với nàng, song tự do không phải lúc nào cũng vậy gọi nàng.

Ross đứng dậy. Juliet ngược nhìn anh. Anh đang lơ đãng nhìn tận đâu đâu, tựa như anh đã không còn ở nơi này và cuộc sống của họ ở nơi đây sẽ chỉ là quãng thời gian đôi khi chợt nhớ lại với niềm thích thú. Nàng biết nghĩ như thế cũng hơi viễn vông, bởi vì còn lâu họ mới được an toàn, song người đàn ông cao lớn, xạm đen, râu ria xồm xoàm đang đứng đó như một người hoàn toàn xa lạ. Có lẽ đúng hơn, đó là khuôn mặt của người đàn ông đội mũ ba cạnh cúi nhìn cô nữ tù nằm bất tỉnh trên boong tàu Grace.

Juliet đứng dậy, nhìn khuôn mặt đen xạm ấy. “Ross...”, nàng định nói tiếp mà cổ họng như tắc nghẽn. Việc gì phải bắt trộm ngựa, để rồi om xòm cả lên? Làm như vậy có nhanh hơn thật, song rõ ràng cũng nguy hiểm hơn, và lại thêm một bọn người nữa truy tìm họ. Bùn ngập đến gối, chứ có ngập đến cổ cũng đã sao đâu, miễn là họ luôn được ở bên nhau?

Ross đang nhìn nàng. “Anh hãy cẩn thận giữ mình”, nàng nói với giọng thật điềm tĩnh, tựa như nàng bảo anh cẩn thận tránh mấy cây có gai sau buồng chuối.

“Rõ rồi, thưa bà”, anh cười bảo, cặp mắt xanh sáng ngời làm nàng mừng là đã không bộc lộ lo lắng của mình. Anh quán khăn lên đầu. “Anh sẽ về trước khi trời tối, ít nhất cũng kiếm được một con”.

Anh cúi xuống hôn nhẹ má nàng. Đó chỉ là cử chỉ tỏ ý quan tâm, vì nàng biết anh đang mải nghĩ cách thực hiện kế hoạch của mình. Trong túi anh còn mấy hạt ngọc trai tháo từ dây buộc tóc của nàng. Chắc chắn đủ mua hai con ngựa nếu anh gặp được lái buôn ngựa đang trên đường tới kinh đô. Anh gạt ngay ý nghĩ đó. Lái ngựa thì cũng là lái buôn, mà lái buôn bao giờ cũng hay lẻo chuyện. Một kẻ lạ mặt mua hai con ngựa? Với số tiền thưởng lớn của lão tể tướng, ai lại không dỏng tai mà nghe? Tình thế bắt buộc ta phải làm điều gian trá.

Khi đi tới gần hồ và bắt đầu xuống đoạn đường dốc, Ross liếc nhìn trời. Mặt trời đã lên cao, hơi ẩm bốc lên mang theo mùi thơm nồng của

đất. Nhưng vào thời gian này trong năm, mặt trời cũng giống kẻ tính khí thất thường. Đột nhiên nó có thể biến mất tăm, rồi mưa ào tới quất vào da thịt rất như phải bỏng. Phải rời khỏi đây ngay bây giờ, trước khi mùa mưa đến và những con suối trên sườn đá đổ nước phủ kín núi đồi. Mặt hồ phẳng lặng như một tấm gương soi, giống như những chiếc hồ thường gặp ở xứ lạnh. Chẳng bao lâu nữa, nước sẽ tràn bờ và chú bé chăn dê sẽ phải tìm nơi khác cho đàn dê của mình.

Trước mặt anh là một làng nhỏ, khói từ các bếp bốc thẳng lên trời. Ngay sát biển mà cũng im gió, nước biển nhè nhẹ xô vào bờ rồi từ từ lui ra không vương bọt trắng. Cũng chẳng lâu nữa, anh nghĩ thầm và rảo bước nhanh hơn. Gần tới khoảng đất bằng phẳng nơi các thương nhân bày hàng bán, anh nhẩn nha ngắm hàng quán và đóng trái cây, dưa tươi xếp cao như kim tự tháp trên bãi cát. Một hai con lừa gườm gườm nhìn anh, chớp mắt xua ruồi, đuôi quất mạnh vào hai bên sườn.

Anh lang thang trong làng, lòng ngao ngán. Không ai có con ngựa nào cho ra hồn sao? Ngay cả lũ lừa cũng bị buộc chặt vào còng xe trong tầm nhìn của chủ chúng. Anh đứng đĩnh đi từ đầu chợ tới cuối chợ. Tuyệt nhiên không thấy con ngựa chết tiệt nào! Anh chợt nhận ra anh cứ lang thang không mua gì sẽ làm mọi người để ý. Anh lượn qua lượn lại quây này để đến ba lần rồi? Người đàn bà đang gấp thịt rán trong chiếc chảo to đầy mỡ đặt trên lò than không cười ra ý mời chào như lần trước nữa. Lúc này bà ta nghi ngờ nhìn anh. Mẹ kiếp, mình phải mua cái gì mới được. Anh liếc nhìn chiếc rổ để cạnh bà ta. Có lẽ mua mấy chiếc bánh dẹp và ít thịt rán với gia vị vậy.

Anh nhìn vào chảo và nghĩ chắc là thịt cừu. Anh nhìn bà ta, khẽ gật đầu chừng như muốn bảo anh đã so sánh thịt rán của bà ta với thịt của những người khác và thấy đáng mua ở hàng này. Khoanh tay trước ngực, anh đứng im, mắt tỉnh bơ chờ bà ta cắt hai chiếc bánh nhét thịt vào giữa như kiểu xăngđuych, gói vào lá chuối cho nóng và đưa anh. Anh bỏ mấy xu đúng giá bà ta đòi vào bàn tay nhờn mỡ của bà ta rồi cầm gói bánh tới chỗ mấy hòn đá cuội to đằng sau quây hàng. Anh ngồi xuống, và vì thấy bà ta nhìn qua chỗ anh một hai lần, nên anh buộc phải tỏ ra

rất thích món thịt rán mới mua. Anh nhai chậm rãi, đưa mắt nhìn quanh, lòng đầy lo lắng.

Tiếng chân rón rén trên cát sau lưng làm anh quay ngoắt lại. Anh chột dạ, tưởng lính cấm vệ cầm gươm nhìn anh, nhưng đó chỉ là một cậu bé mặc chiếc áo rách tơi tả. Cảm giác đầu tiên của anh là cậu bé quá gầy. Chân tay cậu không còn tý thịt nào, các khớp xương lồi lên trông thấy rõ. Cặp mắt đen mở to như dán vào miếng bánh Ross đang cầm trên tay, sau đó liếc vội khuôn mặt đen xạm, râu ria tua tủa của anh, rồi lùi lại ngồi xổm trên cát cách anh mấy bước. Giống như con chó đói bị xích vì dám nhảy xổ vào chủ đòi ăn, cậu bé ngồi yên, cảm lạnh với vẻ hy vọng tìm được chút đồ ăn rơi vãi khi không còn ai ở đó.

Ross ngoắc ngón tay gọi “Lại đây” bằng tiếng ARập.

Cậu bé nhìn anh, song vẫn ngồi im. Anh nhắc lại câu ấy, nhưng cậu ta vẫn ngồi nguyên tại chỗ. Chắc cậu ta đã nhiều lần bị lừa vì câu đó, Ross nghĩ. Tội nghiệp thằng quý, nó trông như sắp chết đói đến nơi. Ross không thấy đói lắm, nên anh gói chỗ bánh và thịt còn lại trong lá chuối và nhét vào khe đá. Anh đứng dậy, duỗi thẳng chân tay. Liếc nhìn cậu bé, anh lấy tay trở về phía mấy hòn đá, rồi bước đi không nhìn lại. Anh lại đi một vòng quanh chợ và cũng “thành công” chẳng kém gì lần trước. Cả cậu bé cùng chỗ thức ăn gói lá biến mất đúng như anh nghĩ. Anh lại vươn vai. Chuyển đi thật uổng công vô ích! Làng này quá nhỏ, cách đường Zanzibar quá xa. Có lẽ anh nên xuống sát bờ biển, tìm một làng to hơn. Liệu anh có thể làm được như vậy mà vẫn kịp về hang trước khi trời tối không?

Anh nghĩ tới cái đêm Juliet đã lặn lội xuống đồi tìm anh. Anh mỉm cười một mình. Tốt hơn hãy quay về, cho nàng biết anh đã thất bại và kế hoạch của anh định đi xa hơn. Nếu đến tối anh vẫn chưa về, nàng lại cuống lên chạy bỏ đi tìm.

Giá không bận nghĩ tới Juliet, chắc anh đã nhìn thấy đám người lộn xộn đang vào chợ từ phía đối diện với anh. Anh lại lượn qua các hàng quán về hướng anh đi vào chợ khi trước. Đến chỗ bãi biển dốc xuống, các

phiến đá nhô cao, anh sẽ phải rẽ vào sau hàng cây khuất sau chợ. Anh nép sau tấm bạt quây hàng và thấy ba người đàn ông đang đứng mua nước uống. Trông họ mệt mỏi, bụi đất quện lẫn mồ hôi dính đầy mặt. Khi anh thẳng người, gã cao nhất ngoái lại nhìn, đang đưa cốc nước lên định uống liền dừng ngay lại. Hắn nhìn thẳng mặt Ross, đôi mắt đen của hắn sáng lên vì nhận ra anh. Cả hai đều sửng sốt.

Hắn chính là Mustafa, kẻ đã canh anh suốt những tuần dài đằng đẳng ở Zanzibar. Mustafa, kẻ say sưa bên bàn đèn, mơ mộng được ôm các nàng tiên nơi thượng giới! Họ nhận ra nhau quá bất ngờ, đến nỗi cả hai đứng bất động như hai pho tượng tạc bằng đá trong vườn của quốc vương!

Chiếc ca sắt tuột khỏi tay Mustafa. Hắn nhổ nước khỏi mồm, hít một hơi căng đầy lồng ngực. Hắn mở miệng, nhưng chưa kịp kêu báo đồng bọn. Ross đã hành động trước. Anh đâm rất mạnh vào bụng, ngay phía dưới mả ác của Mustafa. Hắn hự lên một tiếng, mắt lồi ra và thổ dốc. Hai thằng cùng đi quay lại, thấy bạn hắn nhăn nhó vì đau đớn, rồi nhìn người đàn ông cao lớn, râu ria xồm xoàm đang đứng ngay bên cạnh.

Ross xô mạnh Mustafa về phía chúng với vẻ ghê tởm và bỏ đi. Anh bước rất nhanh, nhưng biết rằng Mustafa sẽ lấy lại hơi trước khi anh tới hàng cây. Nếu tới được đấy, anh sẽ có cơ trốn thoát. Anh không thể một mình địch lại được ba tên cấm vệ, cho dù chúng đang mệt và khát. Anh vừa tới được chỗ bờ cát thì đã nghe tiếng kêu lạc giọng và tiếng chân rậm rịch đuổi theo phía sau. Mustafa đang rít lên, giọng khàn khàn, tức tối. Ross co chân chạy. Bây giờ chúng đã biết anh là ai, nên không phải lúc để anh đi với vẻ hiên ngang nữa.

Anh phóng qua những tảng đá và lao nhanh vào rừng cây. Con đường chạy ngoằn ngoèo trước mặt. Theo đường đó thì thật là ngốc vì bọn chúng đang đuổi sát ngay sau. Anh phóng ào quá các bụi rậm, vấp và gạt đám dây leo chằng chịt cản đường. Vừa chạy, anh vừa suy nghĩ, cân nhắc các khả năng. Không tốt lắm, song anh không được để chúng lần theo về hang. Anh phải chạy thật nhanh trở lại phía chợ, hy vọng

chúng sẽ không theo kịp anh vì đang mệt mỏi. Từ cuối làng, anh sẽ lại chạy về hàng cây, từ đó cắt đôi trở lại con đường về hồ.

Anh cứ chạy ngoằn ngoèo qua các rặng cây và bụi rậm, nhưng vẫn luôn nghe thấy tiếng bọn chúng hò nhau đuổi theo. Chúng vừa quyết chí bắt anh bằng được để lĩnh thưởng lại vừa quá sợ lão tể tướng nên không dám bỏ cuộc, và Ross phải thú nhận anh khó mà bỏ xa chúng được. Anh chỉ dừng lại một lần để thở và lắng tai nghe. Anh nhận ra tiếng Mustafa. Anh nghe thấy tiếng trả lời của một tên khác. Còn tên nữa đâu? Lúc ở hàng nước anh thấy rõ chúng có ba tên, ăn mặc quần áo giống nhau, người đầy bụi đất. Hai tên đang chạy, một tên ngang chỗ anh đứng, tên kia ở chỗ cao hơn. Anh thấy chồm mũ của chúng thấp thoáng qua kẽ lá. Nhưng tên thứ ba đâu?

Ross nhìn quanh. Phía này không có động tĩnh gì, song việc không biết tên thứ ba đang ở chỗ nào làm anh lo lắng. Liệu chúng có tính anh sẽ chạy vòng trở lại, nên để tên kia ở đó chờ chộp anh không? Vậy thì phải chạy lên chỗ cao hơn, không quay lại chợ nữa. Anh bắt đầu lặng lẽ và thận trọng trèo lên. Chỉ cần anh lên được tới chỗ cao hơn, bọn đuổi theo sẽ chẳng còn làm gì anh được.

Anh vòng qua một bụi gai và nhìn xuống. Dưới kia là làng, và xa hơn chút nữa là biển lấp lánh. Khói bếp vẫn bốc cao, chợ vẫn tiếp tục họp. Ross lại trèo lên cao hơn. Tiếng Mustafa nghe gần sát ngay cạnh làm anh giật mình. Hắn cũng đã trèo lên, cố cắt ngang đường anh chẳng? Một tên ở phía trên, một tên ở phía sau, nhưng còn thằng thứ ba? Chúng đang dồn anh về phía Tây như dồn con cáo vào chỗ đường cùng. Nếu tên thứ ba còn ở chỗ cao hơn, anh chỉ còn cách lao về phía biển, hy vọng chạy nhanh hơn chúng. Zanzibar ở về phía Đông, và chạy càng xa càng ít có khả năng chúng có quân tăng viện.

Anh vấp mạnh vào hòn đá làm nó lăn xuống dốc. Mẹ kiếp! Anh đã ở sát gần bờ biển, tiếng đá lăn chắc chắn làm anh bị lộ. Anh cúi người sau một cây thấp, cắt một đường có thể giúp anh lọt qua khoảng cách giữa hai tên. Anh cầm đầu lao bừa qua những rặng cây thưa, không kịp nghĩ gì thêm. Một cây bỗng như mọc sừng sững trước mặt anh, vung cành to

giáng mạnh vào thái dương anh. Hai mắt anh như nổ đom đóm, anh chớp chớp và ngã sấp mặt xuống đất, gió rít bên tai. Anh lơ mơ nghe tiếng la hét, khối sáng loá mắt như đứng im, song cái cây đang tiếng lại gần hơn và rít lên. Trời đất tối sầm, anh không biết gì ngoài sự đau đớn và cảm giác người đáng chơi với, chơi với trong khoảng không vô tận.

Mười tám

Mãi sau Ross mới tỉnh. Lúc đầu anh không muốn thức, vì khi tỉnh người đau như dằm. Đầu anh nhức buốt như vừa từ cầu tàu rơi cắm đầu xuống boong. Phải thế không nhỉ? Ý nghĩ ấy chẳng làm anh lo lắng. Phàm đã là thủy thủ, thế nào chẳng có lúc trượt ngã trong cơn gió xoáy hoặc khi tàu tròng trành. Nhưng càng nghĩ đầu càng đau, nên anh nằm im, mong mình lại ngất đi lần nữa. Song anh không ngất, và các ý nghĩ lại ập tới. Xung quanh im lặng, một màu đen phủ trước mắt anh. Chắc trời đã tối. Tiếng chân lạo xạo và tiếng khạc nhổ cho biết anh không chỉ có một mình. Nơi anh nằm không thấy lắc lư. Vậy là không phải anh đang ở trên tàu. Anh nằm bất động, không thể làm khác hơn vì đầu đau như búa bổ. Trí nhớ dần dần trở lại. Một cái cây có những cành giống như chiếc gậy. Không, không phải cây mà là một người cầm gậy. Và cầm cả gươm, anh chợt nhớ lại. Nếu anh không cúi đầu thấp, bây giờ chắc chẳng còn đầu mà đau nữa, nhức buốt cũng vẫn còn hơn đầu lìa khỏi cổ. Cái tên đứng im như cây ấy, tại sao hắn không dùng gươm nhỉ? Phải rồi, hắn nghe tiếng Mustafa quát. Lão tể tướng sẽ rất không hài lòng nếu chúng mang về cho lão một xác chết. Lão muốn tự mình sắp đặt cái chết ấy, hành hạ cả ngàn lần trước khi cho chết như lão đã nói từ đầu.

Trong lúc đó, Ross nằm ngửa trên cát không cựa quậy, lúc tỉnh lúc không. Chỉ có kẻ ngốc mới vội vàng tìm đến cái chung cục đó, anh nghĩ lan man. Cứ để lão tể tướng đợi cho đến lúc anh khỏe hơn đã!

Anh tỉnh lại, nghe tiếng nói chuyện thì thầm. Mustafa đang nói, còn anh lúc này đã tỉnh táo hơn. Đầu vẫn còn đau nhưng không nhức buốt, nên anh có thể lồm bồm hiểu được chúng đang nói gì. Mustafa đang lo sợ, giọng hắn có vẻ run. Nhỡ tên ngoại đạo này chết trong lúc bị chúng bắt thì sao? Abdul là tên phang cú đó, nhưng Ngài tể tướng sẽ bắt tội cả

ba đứa. Mustafa lại không muốn bị hành trên cọc sắt nhọn, vì vậy, Abdul phải nhanh chóng về kinh đô và tuyệt đối bí mật kiếm cho được thầy thuốc. Người này phải không có dính dáng gì đến các việc trong cung. Hắn biết một người như vậy, ở ngay cạnh nhà chứa, sẵn sàng phục vụ, mà lại kín miệng. Tiếng thì thầm nhỏ dần, anh nghe tiếng chân bước lạo xạo trên nền sỏi xa dần.

Ross nằm lắng nghe. Anh vẫn nghe tiếng biển rì rào, nhưng không còn tiếng ồn ào của khu chợ. Chỉ có tiếng người rất khẽ, tiếng chó sủa và tiếng dê kêu từ xa vọng lại. Anh từ từ mở mắt, nhìn vào tấm màn đen. Hoá ra không phải trời tối như anh tưởng. Trên đầu anh là mái che dựng trên những chiếc cọc buộc bằng dây rừng. Đầu không nhúc nhích, anh liếc mắt nhìn. Quanh anh là những cọc gỗ thẳng để xít nhau và cũng buộc lại bằng các loại dây rừng. Vậy là anh đang nằm trong một cái giống như cũi. Các góc được ghim chặt vào đá bằng cọc sắt. Ở một bên cũi có chiếc cửa nhỏ buộc bằng sợi dây xích.

Anh bất tỉnh bao lâu? Mặt trời vẫn còn chiếu sáng, song bóng cây ngả dài trên cát, tựa như đã xế chiều. Chắc anh bị ngất rất lâu, nên chúng mới đủ thời gian khiêng anh tới đây và Mustafa trở nên lo lắng. Tay anh đặt trên nền cát lạnh. Anh thử cử động các ngón tay. Nhờ trời, chúng không trói anh, song anh không biết làm cách nào trốn thoát nếu không có dao. Các dây buộc trông rất chắc.

“Ngài tỉnh chưa?” anh nghe tiếng hỏi thì thầm ngay phía đầu.

Ross nằm im. Chúng định giở trò thử xem anh thực đang mê man không chăng?

Giọng nói nghe còn rất trẻ, Ross nghĩ, và cách xưng hô nghe có âm sắc là lạ. Anh quay đầu về phía có tiếng nói. Khuôn mặt đen xì của cậu bé người Phi đang nhìn anh ái ngại.

“Sức khỏe tôi đã khá hơn”, anh nói, khẽ mỉm cười.

Cậu bé gật đầu, đưa chiếc ca sắt qua khe gỗ. “Rượu trắng đấy, thưa ngài. Tôi lấy trộm của lũ lợn kia đấy”. Cậu ta hát hàm về phía bọn lính,

khuôn mặt trẻ con đầy vẻ láu lỉnh, nhưng cặp mắt tinh khôn như người lớn.

Ross nhận ca rượu với vẻ biết ơn. Chát lửa lỏng ấy làm đầu anh lại đau, nhưng người như khỏe ra. Anh lật người nằm sấp, ngược nhìn cậu bé. “Đây là cái gì?”

“Bọn ARập làm rất nhiều cũi ở trên đảo để giam người sắp bị trừng phạt. Ngài không phải người làng này. Sao bọn lính lại bắt ngài như bắt người ARập?”

“Tôi không phải người ARập. Tôi là người nước Anh.”

“À. Tức là ngài làm những việc xấu đối với người ARập. Vậy thì tốt”. Cậu nói câu đó với vẻ hả hê.

Ross mỉm cười. “Chúng làm nhiều việc xấu với tôi trước. Tàu của tôi bị đắm, tôi và cô bạn bị chúng bắt. Chúng tôi đang tìm cách trốn khỏi Zanzibar”.

Mắt cậu sáng lên. “Thế thì tôi sẽ giúp ngài”. Cậu đưa tay xuống thắt lưng, lấy ra một con dao to bản. “Tôi sẽ cắt chỗ dây buộc đã ả. Bọn lính lười không buộc lại. Tôi biết những chỗ sắp đứt”. Cậu ta bắt đầu cứa dao vào các nút buộc. Hai cánh tay gầy guộc, đôi bàn tay nổi gân đưa dao nhẹ nhàng và chính xác.

Ross nhìn vẻ mặt chăm chú dưới mái tóc bù xù của cậu. “Sao em lại giúp tôi?”

Cậu bé nhún vai, nhưng vẫn tiếp tục cắt dây. “Ngài cho tôi ăn. Bọn lính chỉ đá đít tôi chứ không có cho. Thưa ngài, tôi đâu phải là một con chó. Một ngày nào đó, tôi sẽ trở về quê cha. Mọi người nhà tôi vẫn còn ở đó. Cha tôi bảo ở biển nhiều tiền.”

Dây buộc đứt phụt, nghe như tiếng súng lục. Ross lúc này chống khuỷu tay nhòm dậy nhìn xuống bãi biển tối đen gần làng. Cậu bé thấy vậy liền nhăn răng cười. Lúc ấy trông cậu thật trẻ con.

“Chúng không nghe thấy đâu, thưa ngài. Chúng sợ ngài chết, nên một thằng uống rất nhiều rượu, còn thằng kia đang ngủ say như chết mà miệng vẫn còn cười”.

“Đó là Mustafa đang mơ ôm bầu tiên nữ trên cõi bồng lai”.

Cậu bé cắt tiếp dây buộc khác.

“Sao cha em lại bảo ở biển nhiều tiền?” Ross hỏi.

“Cha tôi nói ở đáy biển có trai ngọc, nhiều lắm. Rồi bọn ARập đến bắt cha tôi mang đi. Cha tôi phải làm việc trong đồn điền, nhưng bị chúng đánh đập rất nhiều. Bây giờ cha tôi già yếu. Một ngày nào đó, tôi sẽ trở về hòn đảo quê cha”.

Mỗi buộc thứ hai cũng bị cắt đứt. Ross loạng choạng quỵ nhóm dậy.

“Ngài có thể ra khỏi cũi được rồi. Tôi sẽ giữ đầu này.”

Ross bò lách qua khoảng trống. Ra tới ngoài anh lại gục xuống cát, thở hồng hộc. Cậu bé cẩn thận bỏ thanh cọc ra đứng nhìn Ross “Bây giờ ngài sẽ đi đâu?”

“Leo ngược đồi càng nhanh càng tốt”, Ross hỗn hển nói, đầu lại bắt đầu nhúc nhut. Anh gượng hết sức đứng dậy, người hơi lảo đảo.

Cậu bé nhìn anh ái ngại. “Ngài hãy vịn vào người tôi”, cậu bảo, nhưng thấy Ross cau mày, cậu nói thêm. “Chỉ một lát thôi”.

“Em thật tốt quá”, Ross nói, tay vịn vai cậu. “Tôi tự rửa mình sao chân lại bủn rủn thế này, nhưng tôi sẽ hết lòng cảm ơn nếu cậu dìu tôi đến chỗ rặng cây là đủ”.

Không khí trong lành và làn gió mát rượi làm đầu Ross hết hẳn đau. Tới dưới rặng cây, anh dừng lại, nhấc tay khỏi vai cậu bé. Thò tay vào túi, anh lấy ra một vốc ngọc trai. “Em vừa nói ngọc trai, bạn trẻ ạ, cha em đã bao giờ thấy những viên ngọc như thế này chưa?”

Cậu bé tròn xoe mắt nhìn những hạt ngọc trai trong tay Ross.

“Ngài muốn bán lấy tiền phải không? Tôi biết một người...”

“Thế thì tốt. Em hãy mang bán cho người đó mà lấy được nhiều tiền. Hãy mua một chiếc thuyền thật tốt, đưa cha em trở về đảo quê nhà. Cầu Chúa phù hộ cho em về được quê hương như em hằng mong ước”.

Cậu bé quỳ xuống, áp trán vào mu bàn tay của Ross. “Ngài là người vô cùng tử tế”, cậu nói giọng khàn đi, rồi đứng dậy, nhìn Ross nở nụ cười cực kỳ sung sướng, rồi biến vào chỗ tối.

Ross thở dài, nhìn ngược lên đồi, quyết định phải kịp về tới hang trước khi trời tối. Và phải về trước khi Juliet cho rằng anh đã đi quá lâu, do đó nàng cần phải đi tìm. Lúc này họ lại càng cần sớm rời hang. Mặc dù ở Zanzibar suốt một dải từ bắc tới nam là núi non trùng điệp, song việc Mustafa gặp anh ở chợ cho chúng biết rằng họ đang trốn ở một nơi gần đó. Dù là mùa mưa, cuộc gặp gỡ trên làm chúng tăng nhịp độ truy lùng, nhất là khi Mustafa và mấy tên cùng đi phát hiện họ vừa đi khỏi hang này. Ross cho rằng chúng sẽ luôn nghĩ tới việc phải nhanh chóng bắt được họ, để không ai biết chúng đã tóm được anh, rồi lại để xổng mất.

Anh tìm được lối mòn dẫn về hồ nước. Anh không biết bằng cách nào đã tìm được nó, có lẽ do bản năng, song anh sẽ lần theo lối đó trong khi chưa có ai đuổi theo. Chỉ khi Abdul trở lại lối hai tên khỏi vòng tay của nàng tiên nâu và thần lưu linh, chúng mới phát hiện là anh đã tẩu thoát.

Ross bước ào qua các vũng nước và bụi rậm. Người lão đảo, song anh chú mục vào lối mòn hẹp đang nhảy múa trước mắt. Bước chân hệt hăng trên đoạn đường lối lồi lõm làm anh chỉ muốn nhào qua bên nghỉ, song anh vẫn cố gượng bước. Juliet đang ở đó, trên ngọn đồi cạnh hồ nước. Anh không được để nàng lo lắng ra khỏi hang tìm anh. Vì vậy, anh phải về tới hang trước khi nàng kịp làm điều đó.

Người anh đắm mê hơi, đầu đau nhức làm anh mờ mắt. Cây cối như đang đứng giữa lối mòn anh đi, hay là có ba lối mòn nhỉ? Anh không thể nhớ là ba hay là mấy, nhưng rất lạ cả ba lối mòn đều chạy song song

ngược sườn đồi, vì vậy cứ theo một trong ba lối ấy là đúng hướng. Đột nhiên anh thấy đã đến được hồ nước. Anh đứng nhìn mặt nước đen ngòm phẳng lặng một lúc, người lão đảo. Một chiếc đĩa sáng màu vàng nhạt nhìn như đang trôi bồng bềnh ở ven hồ. Anh ngẫm nghĩ một lúc lâu, chiếc đĩa vàng chuyển dần thành màu sẫm hơn và anh nhận ra đó là mặt trăng soi bóng trên hồ. Anh bước thêm vài bước về phía trước.

Một bóng người đang ngồi đứng vụt dậy. Lạy Chúa, đừng để xảy ra chuyện ấy sau hàng năm anh vật lộn qua những lối mòn trên đồi. Anh không thể để chúng bắt lại lần nữa. Cơn giận dữ và tuyệt vọng trào lên. Máu trong anh sôi lên sùng sục. Kẻ thù của anh phải chết. Anh là con cháu giòng họ Jamieson vùng Arbroath! Không một ai thuộc giòng họ Jamieson lại bó tay chịu trói. Anh lao tới chỗ có bóng người, găm lên bằng tất cả các thứ tiếng mà anh biết.

Juliet sững sờ nhìn Ross đang lao đến, miệng gào thét những điều nàng nghe không hiểu. Tinh thần của giòng họ Jamieson vùng Arbroath đủ sức sống mái với quân thù nhưng sức lực của Jamieson lại không tương xứng với tinh thần quyết tử ấy. Không lời chửi rủa nào có thể bắt sức lực anh phải theo. Hai chân lẩy bẩy, đầu gối mềm nhũn, hai tay vươn ra tóm hòng kẻ thù, song Ross Jamieson đã ngã sấp xuống đám cỏ ướt ngay cạnh chân Juliet.

Nàng quỳ xuống bên anh. “Ross, anh không sao chứ? Có chuyện gì vậy?”

“Chúa phù hộ cho Đức Vua”, Ross hét lên dữ tợn, tay tóm chặt đám cỏ, cố đứng dậy. “Tên quốc vương phải xuống địa ngục”.

“Vâng, nhất định rồi”, Juliet nói.

“Ma quỷ hãy bắt chết lão tể tướng cùng những việc làm khốn kiếp của lão!”

“Vâng, đúng thế. Nhất là những việc ma quỷ của lão”.

Giọng nữ dịu dàng lọt vào đầu óc đang mê man của Ross. Anh ngóc đầu, nhìn vào khuôn mặt khuất trong bóng tối giữa một viên sáng vàng vàng. “Ai đấy?” Ánh sáng nhảy múa trên đầu, lấp lánh xoay tròn và ngày càng xoay tít.

“Em, Juliet đây, Ross ạ”.

Anh chớp mắt. “Juliet à? Sao em lại đội vương miện thế?”

Juliet lo lắng nhìn khuôn mặt đầy căng thẳng của anh. Anh có vẻ kiệt sức. Có chuyện gì vậy? Thái dương anh hình như tím bầm? Nàng dịu dàng nói:

“Em sẽ bỏ nó ra nếu anh nghĩ một người bình thường không nên dùng thứ quá sang ấy”. Nàng dịch sang bên cạnh, đoán là Ross đang nhìn mặt trắng sáng. “Lát nữa mình sẽ về hang. Em đã nấu thịt và hành sẵn rồi”.

Nghe nói đến hang, Ross tỉnh hẳn. “Ừ, cái hang. Chúng ta phải rời khỏi hang vào lúc rạng đông trước khi chúng đến.”

“Ai đến cơ, Ross?”

“Mustafa và Abdul và một tên nữa. Chúng đang ở dưới làng”.

“Chúng thấy anh à?”

Ross cố lão đảo đứng dậy, hốt hển nói: “Chúng đã tóm được anh nữa”.

Juliet ghé vai xốc nách anh. “Về hang anh hãy kể cho em nghe trong khi ăn và nằm nghỉ”.

Họ loạng choạng đi về hang, và Juliet kiên quyết không cho Ross nói đến khi anh đã ăn xong và nằm dài trên thảm. Anh đã về đây, thế là đủ. Những giờ phút chờ đợi dằng dặc, nỗi lo âu khi trời tối dần đã làm đầu óc nàng bã ra mà chỉ tới lúc anh về mới hết. Nàng quỳ xuống bên anh, nhìn mặt anh hồng hào trở lại, những nếp nhăn vì căng thẳng dần

dần. Ánh sáng từ ngọn đèn dầu leo lét soi xuống mặt anh; sức sống trở lại và mắt anh nhìn rõ hơn.

“Anh có một người bạn mà không biết”, anh giải thích. “Một cậu bé người Phi, con một nô lệ đáng thương đã trở thành vô dụng vì phải làm việc quá sức. Anh cho cậu bé ăn và để trả ơn, cậu ta đã dùng dao phá cũi cho anh thoát ra”.

Juliet mở to mắt. “Chúng giam anh vào cũi à?”

Ross gật đầu. “Theo anh bạn trẻ nói lại, đó là chuyện thường làm đối với những người phạm tội. Anh cho cậu bé số ngọc trai của em để cậu ta sắm thuyền. Cậu mơ ước đưa cha trở lại đảo quê cậu”. Anh ngáp dài, mi mắt nặng trĩu. “Cầu Chúa hãy ban cho họ ngọn gió tốt lành”. Juliet thấy anh nhắm mắt và ngủ thiếp đi.

Nàng cười, vươn người thổi tắt ngọn đèn. Bỏ áo ngoài, nàng nằm xuống cạnh anh, đầu óc thanh thản. Nàng cảm thấy người nhẹ nhõm và cũng ngủ rất say. Mưa lại bắt đầu quất mạnh trên các hàng cây, song thế giới bên ngoài trở nên xa lạ, họ ngủ say sưa không hề để ý.

*

*

*

Trên một mạn đồi cao hơn, cũng có một người khác vừa bò ra khỏi hang ngồi sưởi nắng, nhìn xuống chân đồi. Dưới đó là hồ nước đầy ắp, lấp lánh trong ánh ban mai. Anh ta theo dõi cậu bé đang lùa đàn dê, rồi quan sát kỹ khu vực xung quanh. Không có dấu hiệu nào của con người, ngoài lũ chim trời bay giữa các rặng cây. Anh ta gãi gãi cái cằm râu ria tua tủa và sửa lại chiếc khăn trên đầu cho chắc chắn. Tối qua khi tìm chỗ trú mưa, anh ta tin chắc đã nhìn thấy ánh đèn lơ mơ đâu đó ở sườn đồi thấp hơn. Nhưng khi trời sáng, anh ta không hề thấy bóng người, chỉ thấy cây cao và bụi rậm như kéo dài vô tận. Có thể một người chăn dê khác tìm chỗ tạm trú mưa chăng? Hay cuộc tìm kiếm một người đàn ông và một người đàn bà của anh ta thực sự đã đến đoạn kết thúc?

Mặt trời nhô cao, nắng gắt hơn và hơi ẩm bốc lên mang theo mùi hăng nồng của đất. Anh ta nheo mắt, đột nhiên trở nên chăm chú. Có cái gì đó đang di động giữa các lùm cây. Bóng một người nhỏ nhắn, mặc áo choàng kẻ sọc đang đi từ gốc cây này sang gốc cây khác, thỉnh thoảng lại cúi xuống như để lượm củi, song đôi khi dừng lại dáo dác nhìn quanh như sợ bị theo dõi.

Nhìn kĩ hơn, anh ta thấy mái tóc đen dài. Một người đàn bà! Một bà nông dân nhặt củi chuẩn bị cơm sớm cho gia đình chăng? Không có tiếng trẻ nhỏ, nhưng khó có khả năng bà ta đi một mình. Chắc chồng bà ta cũng cùng đi. Anh ta vừa theo dõi, vừa ngẫm nghĩ. Bà ta đi cách làng quá xa, xem ra không có vẻ gì của người phụ nữ nông dân. Liệu đó có thể là người đàn bà mà anh ta đang tìm kiếm không? Nếu đúng, người cùng đi với bà ta phải ở gần đâu đây. Anh ta đứng dậy, thận trọng men xuống đồi, chân trần bước trên nền đất ẩm không một tiếng động. Theo thói quen, anh ta giấu mình sau các thân cây và bụi rậm, rón rén bước như một con báo đang rình mồi.

Juliet leo ngược sườn đồi, rất vui vì tìm được nhiều cành khô rơi gãy. Chỉ cần nhặt thêm ít nữa, trở lại hang là nàng có thể nhóm lửa được rồi. Nàng đang đói cồn cả ruột, nên càng nấu bữa sáng được càng sớm càng tốt. Thẳng người dậy, nàng bắt đầu quay trở lại. Giờ mà được uống cà phê thì tuyệt. Nàng mỉm cười khi nghĩ tới Ross lúc này vẫn đang ngủ vùi dưới lán thăm. Anh thức giấc một lần và ôm nàng vào lòng. Nàng không biết lần vừa bị bắt có thương tổn gì đến sức khỏe của anh không.

Cái gì thế kia? Nụ cười phụt tắt, nàng nhìn chằm chằm vào chỗ rặng cây. Có cái gì đó trắng trắng phải không nhỉ? Nàng lùi lại, tìm cách nấp vào một bụi cây. Có thể là một con thú hoặc, ôi lạy Chúa, xin đừng để người của lão tể tướng phát hiện ra họ. Nàng đã bắt đầu tin rằng cuộc sống thiên đường của họ có thể kéo dài mãi mãi, nhưng thật phi lý nếu cho rằng chúng đã quên họ. Lão tể tướng không phải là người dễ dàng bỏ qua nỗi nhục vì bị lừa. Số phận của họ sẽ chẳng khác gì ngàn cân treo sợi tóc.

Nàng thấy một người đàn ông lừ lừ tiến lại phía nàng. Cặp mắt đen ướm của người đó nhìn thẳng vào mắt nàng. Bên trên chiếc cằm râu ria xồm xoàm là cái miệng cười rộng đến mang tai, răng phô trắng nhớn. Juliet co rúm người lại trước cái cười đắc thắng ấy, tay buông ôm củi, lần tìm con dao. Bàn tay sưng mồ hôi gặt phải cán làm nó rơi xuống đồng củi nằm ngổn ngang dưới đất. Nàng ngồi thụp xuống sờ soạng tìm dao, mắt vẫn không thể rời khỏi khuôn mặt cười rạng rỡ của người kia. Con dao lẫn đâu mất, ôi, lạy Chúa, nàng thầm cầu nguyện, hãy giúp con tìm lại nó!

Người đàn ông tới gần hơn, tay giang rộng trước mặt. Anh ta nói gì đó, nhưng vì quá sợ hãi, Juliet nghe không hiểu. Khi chiếc đầu đội khăn trắng bản thủ đến trước mặt nàng, nàng không còn hồn vía đâu nữa.

Nàng kêu thét lên, nghe như tiếng sinh vật bị thương sắp chết, và nàng cứ kêu mãi. Chim chóc giạt mình bay đi, núi rừng vang vọng tiếng kêu thất thanh đầy khiếp đảm.

Mười chín

Ross đang chui đầu vào áo thì nghe tiếng kêu thất thanh. Anh cảm thấy lạnh người, rồi toàn thân lại nóng ran. Vồ lấy khẩu súng, anh lao về phía có tiếng kêu xé lòng ấy. Bất chấp gai nhọn và cành sắc cửa vào bàn chân không mang giày, anh phóng qua các bụi rậm, cúi tránh các cành cây thấp, căng mắt tìm kiếm. “Juliet!”, anh gào lên trong nỗi khắc khoải vì lo lắng. “Hãy vì Chúa, nói đi, em ở đâu?”

Anh nghe tiếng rên khe khẽ, liền lao về phía đó, gạt mạnh các cành lá, nhảy vọt qua các thân cây đổ. Chạy tới rìa một khoảng trống, anh thấy nàng đang ngồi thu mình, hai tay che mặt. Anh cũng thấy một người đàn ông đang đứng nhìn nàng, vẻ bối rối hiện rõ trên nét mặt. “Lùi lại”, anh quát to, giương súng nhằm ngay ngực người ấy. Nghe tiếng lên đạn, anh ta quay đầu, giật mình lùi lại, khuôn mặt đen xạm lộ vẻ hoảng hốt. Anh ta giang tay với vẻ cầu khẩn, và Ross ngạc nhiên thấy anh ta quỳ xuống.

“Ngài thuyền trưởng, xin đừng bắn. Tôi không có ý làm hại bà đây”.

Ross nhìn đôi mắt đen đang kinh hoàng của anh ta. “Anh là ai?”

“Thưa ngài thuyền trưởng, tôi là Josephh, người hầu của ngài”.

Ross tới cạnh Juliet, một tay cầm súng, tay kia đỡ nàng dậy. Nàng ôm chặt lấy anh, người run bần bật, mặt tái xanh. “Chuyện gì vậy?”, anh hỏi.

“Em... em thấy anh ta sau hàng cây. Hình như anh ta đang theo dõi em. Em tưởng anh ta là người của lão tể tướng, sau đó em rơi dao và không tìm thấy đâu”.

“Anh ta có làm gì em không?”

“Không, không. Anh ta chỉ đi thẳng đến chỗ em, cười như đang khoái chí vớ được em một mình. Em sợ quá, hét âm lên. Anh ta là người ARập à?”

“Thưa bà, không ạ. Tôi là Joseph Garcia, người xứ Goa. Xin hãy tin tôi”.

“Anh chắc chắn là người lục địa Ấn Độ rồi. Nhưng điều anh vừa nói có thể dễ dàng nghe được từ mấy người tù còn sống sót. Trông anh không giống Joseph Garcia!”

“Đúng vậy, thưa thuyền trưởng. Trông chúng ta không còn giống như trước. Ở trên tàu ngài không để râu. Ở đây không có tiền kiếm đâu được đủ ăn. Tối đến tôi phải đi ăn trộm. Người gây đi”. Anh ta quay sang nhìn Juliet. “Thưa bà, hồi còn trên tàu, tôi nấu các món ăn ngon. Trông bà rất đẹp khi mặc chiếc áo màu xanh ngài thuyền trưởng mua ở Capetown”.

“Ồ, Ross. Em nghĩ đúng là Joseph”.

“Anh cũng thấy như vậy. Đói khát làm người ta trông khác đi nhiều, song anh vẫn không hiểu nổi tại sao anh chàng quý này lại có mặt ở Zanzibar trong khi tàu mình bị đắm mãi ngoài đảo Mafia”.

“Lát nữa Joseph sẽ cho ta biết. Chúng ta đều đang đói, vì vậy hãy ăn trước đã”.

Joseph nhìn nàng với vẻ biết ơn và được Ross gật đầu cho phép, anh ta giúp Juliet gom củi lại. Mặc dù hầu như đã tin là anh ta thành thực, tay Ross vẫn nắm chặt khẩu súng. Vẫn có khả năng đây là cái bẫy, dùng Joseph làm mồi nhử họ ra khỏi chỗ ẩn náu và rơi vào tay lão tể tướng. Trên đường về hang, Ross vẫn rất cảnh giác quan sát xung quanh, và cẩn thận theo dõi xem anh chàng người Ấn có đánh tín hiệu gì không.

Nhưng Joseph lại chỉ quá sốt sắng được làm giúp. Anh ta đảm nhận việc nhóm lửa, gạt lại tán lá giữa cửa hang và các bụi cây để khói tản rộng trông chỉ còn thấy lò mờ. Juliet chuẩn bị bữa ăn bằng chiếc nồi to, đun cà phê trong chiếc nồi bé hơn.

“Joseph này. Có phải Abu Kasim phái anh tới đây không?”. Ross làm như vô tình hỏi. “Tôi nghe nói ông ta là người hào phóng với bạn bè. Anh gặp ông ta ở đâu?”

Joseph ngơ ngác nhìn anh. “Thưa ngài thuyền trưởng, tôi không biết ông ta là ai”.

“Nhưng mọi người ở Zanzibar đều biết ông ấy. Ở trong cung, ông là người có thể lực nhất, chỉ sau có quốc vương”.

“Thưa ngài, tôi không ở kinh đô Zanzibar. Tôi ẩn náu ở vùng thôn quê. Dân ARập hỏi tôi rất nhiều câu hỏi. Có lúc tôi cùng ăn số đồ ăn ít ỏi với những người nô lệ, còn các ngư dân đối xử với tôi rất tốt”.

Juliet bối rối nhìn Ross và hỏi: “Abu Kasim là ai thế, Ross?”

“Quan tể tướng đấy em ạ. Anh tự hỏi có phải hắn đã vớ được Joseph làm cho hắn không. Nói cho cùng, anh ta là người có thể nhận ra chúng ta dễ hơn những người khác”. Cả hai quay lại nhìn Joseph.

“Tất nhiên chẳng khi nào Joseph lại vì lão tể tướng mà phản bội chúng ta”, Juliet thốt lên. “Làm thế tức là đưa chúng ta vào chỗ chết”.

“Nhưng tiền thưởng lại rất lớn. Như Pereira đấy!”

Joseph bối rối nhìn từ người này qua người kia. “Thưa ngài thuyền trưởng, tôi không hiểu ngài nói gì. Tôi chỉ nói chuyện với những người châu Phi làm cho dân ARập. Họ bảo quân lính đang tìm kiếm một người đàn ông và một bà da trắng. Tôi tự hỏi người đang chạy trốn ấy là ai. Về sau nghe nói đó là thuyền trưởng một tàu nào đó, và tôi thậm chí cầu xin Đức Mẹ đó là ngài thuyền trưởng của tôi”.

“Nhưng cái đó không nói rõ được tại sao anh lại có mặt trên đảo này”

“Vâng đúng vậy, thưa ngài. Thế thì tôi xin nói lại từ đầu. Sau khi tàu “Grace” va vào đá, có rất nhiều thuyền nhỏ bị đắm. Tôi đi kiểm dây cho mọi người leo xuống. Bà đây cũng thấy tôi xuống kho để lấy dây mà. Sau đó tôi nghe nhiều tiếng động, rồi nước tràn vào tàu. Tôi không mở được cửa, nên phải phá cửa sổ. Mọi người đang đánh nhau, nhiều người rớt xuống biển. Nhìn thấy cá mập, tôi sợ quá, vì vậy tôi trèo lên các tầng đá ở đảo. Sau đó tàu chìm, bọn cướp biển bơi thuyền đi. Tôi nghĩ có lẽ chúng bắt tất cả các ngài vì không còn thấy ai. Suốt đêm đó tôi nấu mình, lòng buồn rười rượi, sau đó cứ lang thang đi mãi. Tôi tới một làng chài. Họ cho tôi ở lại vì da tôi cũng đen giống họ, và tôi làm giúp họ các việc trên thuyền”.

Juliet múc thịt ra ba tàu lá chuối. Joseph nhận phần của mình với anh mắt biết ơn, và họ lặng lẽ ăn cho tới lúc hết sạch.

“Kể tiếp đi, Joseph”, Ross bảo, nhưng giọng đã có phần thân mật hơn.

“Tôi hỏi dân ở đó xem họ có thuyền về đất liền không, song tất cả đều không dám vì sợ bị bắt làm nô lệ. Họ chỉ đánh lưới giữa đoạn từ đảo Mafia tới phía Đông Zanzibar, Chúng tôi gặp những người đánh cá của đảo này. Họ bảo quốc vương đã về cung điện ở đây, mang theo rất nhiều nô lệ mua từ chợ Dares-Salaam. Tôi tự bảo không biết ngài thuyền trưởng và các sĩ quan khác có bị đưa tới Zanzibar không, và đề nghị các bạn chài của tôi cho thuyền vào gần để tôi bơi vào bờ. Tôi sống khá lâu gần cảng, nghe họ nói rất nhiều chuyện. Họ hào hứng kể có một người đàn ông giết chết lính gác và cướp đi một bà da trắng ở hậu cung của quốc vương. Nghe nhắc tới thuyền trưởng của con tàu nào đó, tôi nghĩ ngay đến ngài, vì từ sau vụ tàu “Grace” đắm, không có tàu nào khác bị chìm ở ngoài khơi”.

“Thế là anh đi tìm chúng tôi?”

“Vâng, thưa ngài thuyền trưởng. Tôi muốn về nhà với vợ ở Goa. Chắc vợ tôi nghĩ tôi đã chết khi nghe họ nói tàu bị đắm. Tôi không thích đảo này tí nào.”

Ross mỉm cười. “Chúng tôi cũng chẳng thích gì ở đây”. Anh liếc nhanh Juliet, cười tủm tỉm. “Ồ, kể ra cũng có những lúc thích thật, nhưng tôi không muốn ở đây cả đời khi lão tể tướng cứ rình rập suốt. Khốn nỗi là không làm sao rời khỏi hòn đảo chết tiệt này, Joseph ạ”.

“Ngài thuyền trưởng, hay ta lấy trộm thuyền?”

“Để rồi đội thuyền của bọn cướp đuổi kịp chúng ta ở giữa đường ư?”

“Ross này”, Juliet bảo. “Anh còn nhớ chiếc tàu Pháp, chiếc tàu chúng nhờ chuyển thư của em ấy không? Nếu có tàu buôn vào cảng, mình có thể dàn xếp với họ để lên tàu”.

“Anh không nghĩ việc buôn bán của họ với quốc vương ở đây sẽ tốt đẹp nếu chúng biết họ đã giúp các tội phạm đang bị truy nã trốn thoát”, Ross bảo. “Em quên là anh đã giết chết một tên lính”.

“Vậy thì chúng ta tìm cách trốn lên tàu, được không?”

“Anh nghĩ lão tể tướng hẳn đã đề phòng chuyện đó, nên tăng thêm lính quanh khu vực cảng mỗi khi có tàu cập bến. Thậm chí chúng có quyền lực soát tàu trước khi cho phép nó rời cảng. Và dù là tàu nước nào, trưởng tàu cũng không có quyền ngăn cản chúng lên bờ. Cho dù có là tàu Anh cũng vậy”.

“Thế thì suốt đời ta đành ở đây ư?” Juliet buồn rầu hỏi.

“Trừ phi chúng ta nghĩ ra được cách gì chúng không ngờ tới”. Ross nhìn anh chàng xứ Goa với vẻ dăm chiêu suy nghĩ. “Nếu có tàu Anh vào cảng, chỉ có Joseph là có thể trà trộn vào đám thủy thủ. Anh ấy có thể lên tàu mà không bị bọn gác ngăn lại, bởi vì lão tể tướng không hề biết anh ấy. Anh thấy thế nào, Joseph? Lên tàu coi như anh đã được nửa đoạn đường về với vợ anh”.

“Không, thưa ngài thuyền trưởng!” Joseph nói với giọng kiên quyết. “Tôi không bỏ ngài và bà ở đây để thoát một mình”.

“Nhưng đành phải thế, Joseph ạ. Thuyền trưởng Jamieson nói đúng đấy. Bọn chúng có truy nã anh đâu?” Juliet khuyên nhủ, song anh chàng xứ Goa lắc đầu. Nàng nhìn anh ta như cầu khẩn. “Anh có thể nói với thuyền trưởng về chuyện của chúng tôi, nếu điều đó làm anh thanh thản hơn. Nhưng đợi khi tàu ra ngoài khơi, anh đã được an toàn rồi hãy nói. Kìa, Josephh, có chuyện gì thế?” nàng ngập ngừng khi thấy anh ta khóc.

“Thưa bà, thưa ngài thuyền trưởng. Cả ngài và bà đều bảo tôi theo tàu Anh về nhà, mà không nghĩ lo cho mình! Joseph sẽ rất xấu hổ nếu để ngài và bà ở đây chịu chết. Làm thế còn mặt mũi nào nữa! Còn mặt mũi nào mà gặp các ngài ở Công ty?” Trong cơn xúc động, Joseph quên cả thứ tiếng Anh bập bẹ của mình, và Ross nhòai người vỗ vai anh ta.

“Thôi được, Josephh. Chúng tôi không bắt anh phải làm như vậy, ít nhất là lúc này thì chưa, song nếu chúng tôi bị bắt, anh không được lộ diện, và phải cố hết sức mà tẩu thoát nhé. Anh hiểu chứ?”

“Vâng, thưa ngài thuyền trưởng”. Anh ta đứng dậy chào. “Giờ tôi quay về cảng. Có thể ngày nào đó tàu Anh cập bến, ngài thuyền trưởng hãy đặt kế hoạch thật khôn ngoan. Nếu kế hoạch của ngài thành công, cả ba chúng ta đều về được nhà”. Anh ta hớn hở nhìn họ một lúc.

“Đợi đã, Josephh”, Ross bảo, rồi chui vào hang mang ra một nắm tiền vàng. “Anh cần mua đồ ăn và thuê chỗ ở. Đừng liều lĩnh, và nếu gặp chuyện rắc rối thì cứ quay lại. Ở đây có đủ chỗ cho cả ba người”.

“Cám ơn ngài, nhưng tôi cũng có chỗ trong một hang nhỏ trên đồi. Ở đó có thể thấy thác nước và nhìn được rất xa. Nếu có người tôi sẽ báo ngay cho ngài”. Anh ta lại chào, rồi đi, bước rất nhẹ.

“Em rất mừng Joseph hãy còn sống sót”, Juliet nói. “Hồi còn trên tàu, em rất mến anh ta. Em mong anh ta trở về được xứ Goa của mình”.

“Anh cũng vậy. Nhưng dù có ra lệnh cho anh ta lên tàu Anh, anh không có cách gì để biết anh ta có làm thế không. Anh ta là kẻ trung thành đến mức búống bình”.

Juliet mỉm cười. “Vậy thì ngài thuyền trưởng nên nghĩ ra một kế hoạch thật hay, nếu không Joseph sẽ rất buồn vì lòng tin vào ngài sẽ bị rạn nứt đấy”.

Ross cười không đáp, mà co chân, tỳ cằm vào hai tay khoanh trên đầu gối. “Em biết không”, anh nói nhỏ, mắt vẫn nhìn đi đâu. “Anh cứ nghĩ mãi về điều em nói với Joseph”.

“Điều gì vậy?”

“Về việc nói với thuyền trưởng về chúng mình sau khi tàu đã ra ngoài khơi”.

“Làm thế có ích gì không? Em chỉ nói vậy để anh ta dễ dàng chấp nhận hơn”.

“Ừ, anh biết. Song giả dụ Joseph có thể cầm thư cho viên thuyền trưởng. Họ đều nghe tàu “Grace” bị đắm, song nếu anh có thể viết thư và ký tên, nhà đương cộ Anh biết là vẫn còn người sống sót. Bằng con đường ngoại giao, họ sẽ gửi thư yêu cầu quốc vương khoan hồng, ít nhất là khoan hồng cho em và các tù nhân”.

Juliet nghĩ tới mấy cô bạn tù ở Bagamayo. “Em không thể nói thay cho đàn ông các anh”, nàng bảo, “nhưng em không nghĩ mấy cô gái bị bán cùng em sẽ biết ơn anh về việc đó. Họ rất hài lòng cùng đi với những người ARập đã mua họ. Và ai biết được giờ họ đang ở đâu? Cho dù chủ của họ có chịu nhả họ ra, thì điều đó cũng chỉ là thoát tay người ở đây để rơi vào tay người khác ở chốn lưu đày mà thôi”.

Đôi mắt xanh nhìn chằm chằm về phía nàng. “Đó là việc của nhà chức trách. Cái anh quan tâm là em thoát khỏi tay lão tể tướng. Khi cha em đưa lá thư ra, nhà chức trách sẽ phải thừa nhận là có em ở đây, và với tư cách là con của một nhà danh giá...”

“Em cũng còn là một tội phạm nữa”, nàng nói ngay. “Em không trông mong họ sẽ cố để cứu em”.

“Ừ nhỉ”, Ross nói, lại gục đầu trên gối. “Anh quên hẳn chuyện đó.”

“Em thà phó mặc cho may rủi ở đây còn hơn quay về Anh trong xiềng xích”, Juliet buồn rầu nói.

Ross đến ngồi cạnh nàng. Anh ôm nàng vào lòng, đầu ghé sát tóc nàng và dịu dàng nói: “Cả hai chúng ta đều phó thác cho may rủi, nhưng trước hết hãy thoát khỏi hòn đảo này đã. Rồi sau ta sẽ tính những vấn đề khác. Nào, ta dùng gì làm mực bây giờ?”

“Mực ư? Anh định viết thư thật à?”

“Chỉ còn cách đó, song em đừng lo - anh sẽ không nói rõ tên em. Anh chỉ nói chúng ta là hai người sống sót trên tàu “Grace”.

“Mình không có giấy viết, rồi lại không có cả bút nữa”.

Ross nâng cằm và hôn nàng. “Trí thông minh để đâu rồi, cô bé? Xé vải áo anh làm giấy, que nhọn làm bút và kiếm loại nước quả nào đó làm mực, nếu được màu đen càng tốt”.

“Em có thấy loại quả màu đen, nhưng không dám hái vì sợ quả độc”.

“Thế thì tốt. Anh sẽ đi hái lấy một ít. Đừng cọ sạch nồi cháo nhé. Mình cần một ít bột để làm nước quả sánh hơn”.

Juliet chưa kịp hỏi anh định viết thế nào, thì anh đã đi rồi. Không cô gái nào, trừ số nữ tù, được đưa lên tàu ở Bristol. Vậy thì làm sao anh có thể hy vọng giữ kín tung tích nàng? Nàng thật ngốc khi nghĩ rằng có thể che giấu được quá khứ, cho dù họ có thoát khỏi đảo. Song dù tương lai của nàng thế nào, cũng phải cứu Ross khỏi sự trả thù của lão tể tướng. Nếu có dịp trốn được, nàng phải buộc anh chớp ngay thời cơ. Ở đây cái chết luôn rình rập anh. Còn nàng, nếu có bị đem ra chợ nô lệ lần nữa cũng đâu có sao? Nàng đã biết Ross, thì dù có làm gì nàng đi nữa cũng không xóa được hình bóng của anh trong trái tim nàng.

Khi Ross trở lại, nàng thản nhiên chào anh, cam chịu số phận nhưng không muốn nói ra những lo lắng của nàng, sợ làm anh mất hứng. Chiều hôm ấy, trời lại bắt đầu mưa. Juliet cởi áo, chui vào trong thảm, nằm nhìn Ross ngồi viết thư dưới ngọn đèn dầu. Anh cẩn thận chờ cho khô mực, rồi liếc nhìn nàng.

“Anh đọc em nghe nhé?”

Juliet lắc đầu. “Thôi. Dù anh quyết định thế nào, em cũng sẽ làm theo anh”.

Giọng nàng run run, nàng chìa tay về phía anh, lòng đã cảm thấy nỗi đau ly biệt, muốn được anh ôm ấp khi anh còn ở bên nàng. Ross vội cởi áo chui vào thảm, ghì chặt nàng trong tay. “Đừng lo, Juliet”, anh dịu dàng bảo, hiểu lầm suy nghĩ của nàng. “Josephh sẽ chuyển thư cho thuyền trưởng, bọn anh sẽ tìm cách đưa em lên tàu không đợi quốc vương xem xét”. Anh mỉm cười nhìn nàng. “Bọn anh có thể làm da em đen nhẻm, ăn vận như một thủy thủ người Ấn! Em nhỏ người trông càng giống, và anh biết em đủ dũng cảm để làm như vậy”.

“Nhưng như thế đâu giúp gì được anh? Anh cho rằng Joseph và em sẽ đi, để anh ở lại đây một mình ư? Em cũng cứng đầu chẳng kém anh ta đâu. Không đâu, thưa ngài thuyền trưởng, hoặc là ta cùng đi, hoặc không ai đi đâu hết, như Joseph nói.”

Ross thở dài. “Trong đời đi biển, anh chưa bao giờ có đám thủy thủ bất tuân thượng cấp như bây giờ.”

Juliet vòng tay ôm cổ anh. “Có lẽ anh cũng chưa bao giờ dụ dỗ cô nào!”

Ross cười. “Em có thể tin chắc là như vậy. Tàu anh chưa bao giờ chở đàn bà con gái. Còn nói về chuyện dụ dỗ...”

Ngoài trời tối om, mưa càng nặng hạt, rơi như trút ngoài cửa hang. Sau màn mưa ấy, Ross và Juliet chỉ còn biết có nhau. Một cơn bão khác -

bảo lòng, đang gằm thét trong họ, dịu đi, rồi lại nổi lên, làm đầu óc họ ngất ngây trong tình ái, má áp môi kề...

*

* *

Họ không nhớ là ngủ lúc nào, nhưng họ tỉnh dậy lúc rạng sáng, nằm nhìn nhau mỉm cười. Ross lật sấp người, chống khuỷu tay nhìn nàng:

“Em có đói không?”

Juliet không nén được cười khúc khích. “Đói rất cả ruột! Sao thế nhỉ?”

Ross cười. “Người ta bảo sau khi ân ái, bao giờ cũng đói. Anh đói mềm cả người, nhưng sau một trận mê tới thần tử mà em dành cho anh suốt tối qua, anh chẳng muốn nói ra điều đó trước em, không em lại cho là anh chỉ nghĩ đến ăn!”

“Đồ ăn không còn nhiều lắm. Có lẽ chỉ còn bánh mì và pho mát thôi”.

“Anh tránh không xuống chợ cho tới sau khi gặp lại Josephh”.

Họ mặc áo, ăn sáng bằng bánh mì với pho mát, uống một chút rượu trong khi chờ nhóm lửa đun cà phê.

Buổi chiều, Joseph quay lại chỗ họ. Juliet mừng rỡ thấy anh ta mang theo đồ ăn. Mấy chiếc bánh bột gạo to nhân thịt gà gói trong vải mỏng, một ít cơm và một miếng bánh ngọt nhiều màu mà anh ta cúi chào và đưa cho Juliet. “Vợ tôi rất thích những món này, thưa bà. Tôi nghĩ bà cũng sẽ thích”.

“Ôi, Josephh, anh thật tốt quá. Rất cảm ơn anh”.

“Tôi dùng số tiền vàng ngài thuyền trưởng đưa”, anh ta khẽ cười nói. “Như thế là ngài thuyền trưởng mua cho bà”.

“Thôi, cứ cho là thế cũng được,” Ross bảo. “Anh nghe được gì ở cảng? Hãy cho chúng tôi biết khi ăn nhé”.

“Tôi nghĩ có tin vui đấy, ngài thuyền trưởng ạ. Họ đang đóng nhiều hòm gia vị để hai ngày nữa đưa lên tàu. Nghe nói có tàu từ Ấn Độ đến chở chúng cho quốc vương da trắng mãi bên kia biển. Ngài thấy thế nào, thuyền trưởng?”

“Josephh, tôi nghĩ có lẽ họ nói về vua William, tức là Đức Vua của chúng tôi. Nếu đúng như vậy, chắc chắn đó phải là tàu Anh, và nhất định là tàu của Công ty Đông Ấn. Tàu của Công ty mình đấy Joseph ạ. Thế thì còn gì bằng? Thuyền trưởng của tàu chắc sẽ tin điều anh kể, khi anh đưa cho ông ta lá thư tôi viết. Tôi hy vọng tin tức của các bạn anh ở cảng là đúng. Anh bảo hai ngày nữa phải không? Thêm một ngày bốc xếp, tức là ba ngày nữa tàu sẽ nhổ neo theo con nước chiều”. Anh liếc nhìn Juliet. “Anh nghĩ mình nên rời hang về gần kinh đô hơn. Sáng mai ta sẽ khởi hành. Anh sẽ tới đây đi cùng bọn tôi chứ, Josephh?”

“Vâng, thưa ngài thuyền trưởng. Tôi sẽ đưa ngài và bà đến một nơi an toàn gần cảng, sau đó sẽ quay lại báo cho ngài những điều tôi nghe được”. Anh ta đứng dậy định đi, nhưng Ross ngăn lại.

“Để tôi đưa anh thư cho thuyền trưởng. Tốt nhất là anh cầm luôn bây giờ, đề phòng ta không gặp được nhau. Nếu là tàu của Công ty, tự tay anh đưa cho thuyền trưởng nhé. Đừng để ai khác lấy mất đấy”.

“Không đâu, ngài thuyền trưởng. Nhưng tôi không ở lại trên tàu đâu đấy. Tôi sẽ quay lại với ngài và bà đây”.

“Đừng đại dốt làm như vậy. Nếu lên được tàu, anh phải ở lại đó”.

“Nhưng có thể thuyền trưởng của tàu có thư cho ngài, nên tôi sẽ quay lại để chuyển nó cho ngài”. Anh ta nhìn hai người, cười hiền hậu.

Ross thở dài, lắc đầu bảo: “Không biết có ai trốn chạy với hai kẻ nhiều sự thế này chưa? Tôi không nghĩ thuyền trưởng tàu có thư cho tôi, nhưng nếu có, anh mang về cho tôi cũng được”.

“Ngài bảo sao, ngài thuyền trưởng?”, Joseph hỏi lại với vẻ ngỡ ngác. “Tôi không hiểu”.

“À, không có gì đâu, anh bạn trẻ ạ. Thôi anh cứ làm theo cách của anh. Nay, thư đây. Tôi viết trên vải, nên anh hãy nhét vào trong khăn trùm đầu ấy”.

“Vâng, thưa thuyền trưởng. Để đây yên chí rồi. Bây giờ tôi về hang, sáng mai sẽ quay lại”.

Trời lại mưa trước khi tối. Juliet ngồi ở cửa hang, nhìn mưa giăng mù mịt. Đêm nay là đêm cuối cùng họ ở bên nhau trong vùng đồi núi này, đêm cuối cùng nàng và Ross có thể lãng quên thế giới bên ngoài và chỉ thuộc về nhau. Ngày mai họ sẽ ở đâu? Trong một túp lều nào đó ở cảng cùng với Josephh, không dám ra ngoài vì sợ bọn lính nhìn thấy?

Dấu sao cũng phải đến lúc kết thúc, nàng tự nhủ. Một người như Ross đâu chịu nổi cuộc sống suốt ngày chui lủi, dù là với một cô gái sẵn lòng chia sẻ và thoả mãn đòi hỏi của anh. Một người đàn ông thực thụ cần nhiều hơn thế. Anh ta cần có một cái đích, một cái đích cuộc đời, mà với Ross đó là trở lại chỉ huy một con tàu. Không có chỗ cho nàng trong cái tương lai ấy của anh, nàng nên chấp nhận thực tế đó càng sớm càng tốt. Một nữ phạm nhân, một nàng hầu trốn khỏi hậu cung, một cô gái không xu dính túi, con của kẻ nát rượu là cái thá gì đối với anh? Một người đẹp trai, tiền đồ tươi sáng như anh trở về hẳn sẽ được giới giàu sang quyền quý tiếp đón như người anh hùng!

“Em có biết đêm nay là đêm vui thú cuối cùng của mình không?” nàng nghe giọng dịu dàng bên tai. “Kể ra phải rời cái thiên đường nhỏ này cũng hơi tiếc, nhưng tương lai đang chờ đón chúng ta ngoài ấy. Ta phải chớp cơ hội này mới được”.

Juliet quay sang nhìn anh, mỉm cười. “Vâng, nhất định chúng mình phải đi thôi. Chẳng ai ngờ đến mức tin rằng lão tể tướng đã bỏ cuộc tìm kiếm, nhưng ít ra cho đến lúc này, mình cũng đã hai lần thoát khỏi tay lão”.

“Không có em, anh đã chết đến hai lần rồi. Suốt đời anh sẽ biết ơn em về việc ấy”.

“Đừng nói chuyện ơn huệ, Ross ạ. Em muốn được thấy anh thoát khỏi đảo. Nếu lão tể tướng tìm ra chỗ này, anh sẽ là người mất nhiều hơn em”.

“Nhất định cả hai chúng mình phải thoát khỏi đảo, dù trên tàu này hay tàu sau”.

Đêm đó Ross làm tình dịu dàng hơn, tựa như để họ sẽ còn nhớ mãi. Những cái vuốt ve của anh thật dịu dàng, đến nỗi trái tim nàng như thổn thức, song nàng cố dấu nỗi buồn và cũng dịu dàng với anh không kém. Không có tiếng cười khúc khích, không cuống cuống dữ dội như mọi lần. Phía trước họ chỉ có ngày mai, tuy chưa nhìn thấy, nhưng số phận đã giơ tay chuẩn bị ghi lại những gì đang chờ đợi họ.

*

* *

Họ tỉnh dậy trước khi trời sáng, ăn cơm nguội với chuối. Ross nhặt đôi giày, quần áo và khăn. Anh mỉm cười cúi nhìn Juliet. “Anh sẽ tắm và thay quần áo ở ngoài hồ. Nước trong bình còn đủ cho em rửa chày. Anh e rằng em phải mặc lại quần áo và áo choàng cũ. Mặc như thế đi lại an toàn hơn”. Nhặt khẩu súng, anh lưỡng lự nhìn nàng và bảo: “Hay em muốn ra hồ tắm...?”

“Không”, Juliet nói vội. “Em không nên ra đấy thì hơn”.

Juliet nhìn theo bóng cao cao của anh cúi xuống luôn qua bụi cây, rồi bắt đầu công việc chuẩn bị của nàng. Nàng không muốn nhìn mặt hồ

lạnh lẽo và vắng lặng buổi sớm mai. Nàng vẫn còn nhớ cái nơi mặt trời hôn trên làn nước lấp lánh, nơi một chàng trai và một cô gái cười đùa, ân ái với nhau mãi. Nàng cởi bỏ chiếc áo vải bông Ross mua cho nàng ở chợ, mặc quần áo và đeo những đồ trang sức mà bà Gabriella đã đưa cho nàng. Nàng đeo đôi dép nặng hơn mà anh mua, bỏ đôi dép mỏng manh cũ vào túi cùng chiếc áo kẻ sọc. Tóc nàng rối bù, nàng tắm nước và dùng tay vuốt tóc, rồi buộc lại bằng sợi dây nhiều màu. Nàng cho đèn, nôi, thìa vào túi. Nếu Ross mang tấm thảm, nàng có thể xách túi dễ dàng. Nàng nhìn quanh hang, khẽ mỉm cười. Chẳng giống khi dọn nhà chút nào, chỉ một lát đã xong.

Nàng ngồi trên một gốc cây đợi Ross. Không gian im ắng và thanh bình, song nàng đặt con dao bên cạnh, lần này nhất định sẽ không làm rơi mất như lần Joseph bất ngờ xuất hiện. Ross có vẻ đi hơi lâu. Anh gặp Joseph trên đường đi chăng? Họ có thể đang bàn về nơi ẩn náu?

Các bụi cây ngoài cửa hang bỗng xào xạc, nàng nghe tiếng giày bước trên đất. Chắc là Ross. Nhưng sao anh lại gạt cành, chứ không luôn qua để bụi cây khỏi mất dấu như mọi lần? Chắc chắn là Ross, nhưng nàng vẫn lạnh người. Joseph chăng? Không phải, Joseph sẽ không vụng về đến thế; cái buổi sáng họ bất ngờ thấy nhau, anh ta đi nhẹ nhàng thế cơ mà. Nàng với tay tới chỗ con dao. Các ngón tay nàng vơ vào đám cỏ. Con dao đã biến mất! Sao lại thế được? Nàng đã cẩn thận để nó ngay cạnh người cơ mà?

Nàng khom người đứng dậy, thót bụng vì sợ. Con dao! Nàng phải tìm con dao, vì đó không phải là Ross. Song nàng không thực hiện được việc ấy, vì ai đó đã ôm chặt ngang người, dúm nàng ngồi xuống gốc cây. Nàng đang định kêu thì một bàn tay nhờn nhờn, hơi hám đã bịt chặt miệng nàng. Nhưng phía trước vẫn có tiếng động. Như vậy chúng có hai người?

Bụi cây lay động và một gã béo lùn từ đấy bước ra. Khuôn mặt bẩn thỉu của gã nhễ nhại mồ hôi, râu ria tua tủa. Bộ quần áo kiểu châu Âu hần đang mặc bẩn hơn lần trước khi họ gặp nhau. Juliet khiếp đảm nhận ra Pereira, gã Bồ Đào Nha đón mặt. Lần cuối cùng

nàng thấy hắn trên con thuyền mà Ross đẩy ra biển, không chèo, không lái. Nàng nhớ lại những lời chửi rủa và đe dọa trả thù của hắn. Nhưng ai đang túm chặt người nàng? Chắc chắn phải là một tên cấm vệ Ả Rập. Pereira hắn đã dàn xếp với lão tể tướng bằng cách hứa sẽ tìm bắt họ bằng được.

Pereira vênh váo bước tới, nhìn nàng, đôi môi dày nở nụ cười thoả mãn. Hắn dùng chiếc mũ rộng vành bươm và bắn thủ quạt mặt cho mát.

“Quý bà người Anh, thế là ta lại gặp nhau, và tôi Angelo Pereira lần này lại nắm tay trên. Giờ bà hãy trả lời các câu hỏi của tôi cho đúng, nếu không bà sẽ gặp nhiều điều không hay”. Hắn nhìn phía sau Juliet nói mấy câu bằng tiếng Ả Rập.

Bàn tay trên miệng nàng buông ra, nàng thở mạnh và nhổ nước bọt xuống đất, sau đó ngược nhìn Pereira. Nàng muốn hét to, song điều đó có thể sẽ cho chúng biết nàng không chỉ có một mình. Chỉ cần nàng nói to cũng đủ báo hiệu cho Ross.

“Xin bà đừng kêu lên”, Pereira cảnh cáo, “nếu không Selim sẽ cắt cổ bà. Nhưng cắt nhẹ thôi, bà hiểu chứ? Tôi không muốn bà chết”.

Juliet cảm thấy lưỡi dao lạnh kề sát cổ, và nàng cố nén cho khỏi rùng mình. Làm ra vẻ không hề sợ hãi, nàng nói: “Tôi có kêu cũng chẳng ích gì. Chẳng có ai đến cứu tôi cả!”

“Tay thuyền trưởng người Anh đâu?”

Juliet nhún vai. “Đang ở nơi lần cuối cùng ta gặp nhau. Ông ta chết vì mất nhiều máu, nên tôi bỏ ông ta lại đó. Tôi không muốn bị buộc tội đã giết ông ta. Ở đời này, một cô gái phải tự lo liệu lấy mình”.

“Bà nói dối. Tôi không tin bà, dù chỉ là một lời”.

“Mà sao ông phải quan tâm? Ông cũng muốn ông ta chết cơ mà?”

“Nhưng ngài tể tướng lại muốn ông ta còn sống, và tôi đã hứa sẽ trao ông ta cho ngài”.

“Nếu không ông sẽ gặp chuyện không hay chứ gì?” Juliet nói móc và giật mình thấy Pereira tím mặt.

“Hôm ấy, khi tôi không tóm được ông ta, ngài đã đánh đòn tôi! Tôi, Angelo Pereira, một công dân Bồ Đào Nha! Sẽ có kẻ phải mang đầu ra để trả mỗi nhục đó của tôi. Tôi sẽ cảm thấy mất danh dự nếu chưa được nhìn thấy đầu gã thuyền trưởng người Anh ấy bêu trên cọc cạnh cổng thành”.

“Danh dự của ông!” Juliet thốt lên với vẻ châm chọc. “Danh dự nổi gì, khi ông nhận tiền công của cả hai bên, rồi nuốt lời, miễn là ông được lợi hơn? Ông muốn tôi tin rằng ông chỉ cần bắt một người trao cho kẻ thù của ông ta là đủ làm ông thỏa mãn ư? Xin ông thứ lỗi, nếu tôi cho điều đó thiếu sức thuyết phục”.

“Ồ, không đâu, thưa bà! Trong cung điện không có chỗ cho một con điếm, song tôi không khó tính như quốc vương. Quan tể tướng chỉ cần tay thuyền trưởng người Anh. Ngài không cần đến bà, nên đã đồng ý giao bà cho tôi khi tôi nộp ngài tên thuyền trưởng ấy”.

Hắn xoay đầu lắng nghe, và Juliet cũng nghe thấy tiếng động ấy. Nàng hít mạnh, nhưng chưa kịp kêu, thì đã bị nhét vải vào miệng và buộc ra phía sau, rồi tên ARập túm tóc mà nàng buộc bằng sợi dây da và giật đầu nàng ngửa ra. Hắn xoay con dao, và nàng cảm thấy lưỡi dao sắc kề ngay cổ họng. Đầu gối to khỏe của hắn thúc vào lưng nàng, và ở tư thế ấy, nàng chỉ ú ớ được mấy tiếng như bị bóp cổ.

Ross cúi người chui qua bụi, không hề biết đã bị phục kích. Nhìn thấy Juliet đang bị tên ARập đầu chít khăn túm chặt, anh đứng sững lại. Theo phản xạ, anh giương súng, nhưng vô ích. Anh không dám bắn vì sợ trúng cả Juliet. Tay anh ghì chặt báng súng, trong khi tên ARập cười nhả nhổ và cứa nhẹ lưỡi dao. Một dòng máu đỏ trào ra, lăn dọc theo cổ nàng đang bị giật ngửa về sau.

“Chào ông thuyền trưởng”, một giọng nói nhỏ từ bụi rậm sau lưng anh vọng ra. “Tôi thành thực khuyên ông chớ bóp cò nếu ông nhằm khẩu súng ấy vào tôi. Selim chắc sẽ làm nốt việc của hắn là cắt cổ cô gái của ông”. Pereira vẫn đứng đằng sau, Ross không nhìn thấy. “Bỏ súng xuống, thuyền trưởng. Tôi cũng có súng và đang nhắm vào lưng ông. Ông không dám bắn Selim vì sợ trúng cô gái, còn nếu tôi và ông bắn nhau chết, thì Selim sẽ tạm gác việc giết cô gái để thực hiện các việc khác đã. Chắc ông hiểu tôi muốn nói gì chứ, ông thuyền trưởng? Ngài tể tướng biết cô ta không còn là trinh nữ, nên Selim có làm gì nữa cũng đâu có sao?”

“Quý bắt anh đi, Pereira! Hãy nói tên bạn của anh bỏ con dao khốn kiếp khỏi cổ cô ấy”.

“Ông bỏ súng trước đi, ông thuyền trưởng”.

Không còn cách nào khác, Ross đành phải làm theo, miễn cưỡng buông rơi khẩu súng. Tên ARập bỏ tay túm tóc Juliet ra khi Pereira bảo, nhưng vẫn giữ nàng làm vật che cho hắn. Nàng cố nói nhưng không thành tiếng vì miệng vương miếng vải.

“Bước lên trước và ngồi xuống, ông thuyền trưởng”. Pereira bước ra khỏi bụi cây, cúi nhặt khẩu súng. “Hôm nay là ngày hạnh phúc đối với tôi. Tóm được luôn một lúc cả hai người. Ngài tể tướng hẳn sẽ rất vui lòng”.

Ross cau mày nhìn hắn. “Ngài tể tướng còn cần gì cô gái khi đã biết cô ta không thích hợp để tuyển vào cung? hãy thả cô ta ra, tôi sẵn lòng đi với anh. Anh có thể tin lời tôi hứa”.

“Lời hứa của người quân tử Ảng lê ư? Tôi không mắc lừa hai lần đâu, ông thuyền trưởng”.

“Thả cô ta ra, rồi anh có thể xích tôi lại nếu anh muốn. Làm sao tôi thoát khỏi tay của hai người bọn anh được chứ?”

“Tôi được lệnh phải bắt cả hai, thuyền trưởng ạ. Chuyện cô gái sau như thế nào là việc của ngài tể tướng. Có thể tôi sẽ nói giúp cho cô ta

một tiếng, nếu ông không gây rắc rối cho tôi trên đường về. Ngài tể tướng chắc sẽ rất vui khi tóm được ông, nên chẳng bận tâm về cô gái. Chắc chắn cô ta sẽ bị đem bán ở chợ nô lệ”. Hấn gãi cằm với vẻ suy nghĩ. “Làm phận tôi đòi nơi cung cấm chắc là sướng hơn, song cũng cần phải hối lộ nhiều”. Hấn nhìn Ross. “Ông vẫn còn số tiền vàng trước ông hứa trả tôi chứ thuyền trưởng?”

“Còn, tôi vẫn còn mang theo đây. Số tiền đó đủ đảm bảo cho cô gái một chỗ trong cung chứ?”

“Được, thuyền trưởng ạ. Với lời hứa của ông vừa rồi, cùng với số tiền vàng, tôi hứa sẽ giúp”.

“Thôi được. Tôi không còn cách nào khác, đành phải tin ông”.

Anh nhìn Juliet đang lắc đầu quây quây. Mắt nàng loé lên tia sáng giận dữ khi nhìn Pereira, mặt nàng đỏ lên vì cố tìm cách nói. Tên ARập đang từ phía sau trói tay nàng lại. Sau đó hấn đứng dậy, tới chỗ Ross. Pereira hai tay hai súng chĩa vào anh. Ross không còn cách nào hơn là bó tay chịu trói.

Anh tự hỏi không hiểu sao Juliet phản ứng quyết liệt như vậy. Không còn cách nào đảm bảo an toàn cho nàng hơn là tin Pereira, dù hấn chẳng có gì đáng để anh tin. Hấn là tay đối trá và lừa đảo, nhưng vì anh đã chịu nộp mình, dẫu sao, hấn cũng còn chút tử tế đối với người phụ nữ châu Âu chứ! Cái đó, cùng với số tiền vàng, là tất cả những gì anh có thể dựa vào lúc này. Rất may anh đã đưa thư cho Josephh. Anh chàng xứ Goa bây giờ sẽ chỉ còn cách duy nhất là tìm cách lên tàu Anh một mình.

“Sao không bỏ miếng vải khỏi mồm cô ta, Pereira?” Ross cau mày hỏi. “Xem ra không cần làm thế nữa khi anh đã trói được tôi”.

“Bỏ ra ư, thuyền trưởng? Để con điếm ấy lại chửi rửa tôi thậm tệ à? Cô ta nên câm miệng, nếu không tôi sẽ lấy làm hối hận đã quá rộng lượng khi hứa với ông. Nào, đến giờ khởi hành. Đường về cũng còn xa đấy.”

Hai mươi

“Từ đây về kinh đô bao xa, Pereira?” Ross hỏi, vẫn ngồi nguyên chỗ cũ.

Gã Bồ Đào Nha nhún vai: “Mười, có thể là mười hai dặm gì đấy.”

“Anh để ngựa dưới chân đồi à?”

Pereira cười gằn. “Ông tưởng ngài tể tướng để tôi đi ngựa à? Ông ta chỉ cho tôi mang theo một tên lính. Khi tôi phàn nàn, ông bảo kẻ phạm tội phải ăn năn trong khổ ải và nhục nhã. Vì vậy ta cuốc bộ, thuyền trưởng ạ. Tối nay phải về đến nơi”.

“Chả lẽ anh định bảo cô gái này phải đi bộ hơn mười dặm dưới trời nắng nóng như thế này sao? Không thể thế được!”

Pereira nhún vai: “Có thể ta sẽ nghỉ ở quăng nào đấy. Cái đó không quan trọng”.

“Tôi không cho là như vậy. Chúng ta cần mang theo nước uống. Tôi định lấy đầy bình”.

Gã ARập cầm chiếc bình trên gờ đá trong hang, lắc lắc trước mặt Ross và nhún vai cười. Có tiếng nước óc ách bên trong và Pereira cười với vẻ nhăn nhó.

“Ông kiểm soát trì hoãn, ông thuyền trưởng ạ! Nước trong bình còn đủ cho ông suốt cả chặng đường”.

Ross nhận ra đó là chiếc bình rượu trắng. “Chúng ta cần nước, nước uống cơ, Pereira ạ. Chiếc bình đó tôi mua ở Zanzibar tuần trước. Lúc này ta không dùng nó được đâu. Không tin anh cứ ném thử xem”.

Pereira cau mặt nói sẵn câu gì đó với gã ARập. Tên này mở nắp bình, đưa lên ngửi, rồi nhăn mũi bảo: “Nước bẩn”, nhưng Ross thấy mắt gã bỗng sáng lên khi quay nhìn Pereira.

“Ném thử xem!” Pereira quát, rồi làu bàu mấy câu bằng tiếng ARập.

Selim tu một hơi dài, rồi lấy tay lau miệng. Hắn rầu rĩ nhìn Pereira. “Nước bẩn”, hắn nhắc lại, rồi nhổ nước miếng xuống đất cách chân Pereira độ hơn gang tay.

Gã Bồ Đào Nha run lên vì tức giận, mặt đỏ tía. “Đồ chó má lão xược!” hắn gầm lên. “Quân ngu si dân dốt. Nếu nước bẩn thì hãy đi lấy nước khác. Đừng đứng đực ra đấy như thằng ngớ ngẩn ấy. Hèn gì ngài tể tướng cho mày đi với tao. Ngài biết mày chỉ là đồ vô dụng!”

“Phía kia có nước”, Ross hát hàm về phía sau, rồi bước lại gần chỗ Juliet. Anh đang nghĩ xem có thể làm tăng mối ác cảm giữa hai thằng với nhau không. Cái đó không khó, vì Selim đã có vẻ bực vì thái độ của Pereira, nhưng làm vậy có ích gì không? Cả hai đứa đều sợ lão tể tướng quyền lực vô biên. Dẫu sao cũng cứ thử xem, chỉ cần làm Pereira lúng túng là được rồi.

Anh đâm chiêu suy nghĩ nhìn gã ARập dắt con dao vào dây lưng và đi khỏi bãi trống. Nếu gã không cho Pereira biết trong bình đựng gì, rất có thể gã cũng thích rượu, và định khi khuất mắt Pereira, gã sẽ tu nốt chỗ còn lại.

Ross tựa vai vào vách đá, nhìn Pereira hai tay hai súng đang ngồi xổm trong tư thế không thoải mái. Hắn có vẻ sợ hãi, Ross nghĩ thầm. Áo của hắn ướt sũng. Liệu anh có thể làm đầu óc hắn căng thẳng thêm một chút nữa không?

“Pereira, lẽ ra anh không nên làm thế”, anh nói với vẻ băng quơ.

Hắn nhảy dựng lên. “Làm gì?”

“Bắt tên Selim tội nghiệp uống rượu. Anh thừa biết kinh Côran nghiêm cấm việc uống rượu. Anh ta có thể nghĩ rằng anh đã làm linh hồn bất tử của anh ta gặp tai họa.”

“Rượu à? Thì đã sao?” Pereira cộc cằn nói “Hắn làm gì tôi bảo hắn”.

“Vào lúc này thì đúng như vậy, nhưng nếu lệnh của anh trái với đức tin của anh ta, thì sẽ có lúc anh bỏ mạng. Mà anh gọi anh ta là đồ chó má nữa! Nếu là anh, tôi sẽ luôn canh chừng sau lưng khi có Selim ở bên cạnh, Pereira ạ. Anh ta có dao, và anh cũng biết người ARập đi nhẹ chân như thế nào. Liệu ngài tể tướng có khóc thương anh không? Tôi nghĩ là không, chỉ cần Selim trao hai chúng tôi cho ông ta là được rồi”.

“Câm họng, nếu không tôi sẽ cho ông ăn đạn”.

Ross cười. “Tôi không nghĩ thế. Ngài tể tướng lại muốn giành cho mình những thú vui riêng, trong đó không có việc bắn chúng tôi bây giờ”.

Trong khi ngồi đợi Selim trở lại, Ross cân nhắc tình thế. Giờ này lẽ ra Joseph phải đến chỗ họ, nhưng vẫn chưa thấy đến. Điều đó chỉ có thể là anh đã đến hang, mang theo những tin mới nghe được và đã biết việc xảy ra. Anh ta không thể một mình chọi lại hai tên có vũ khí, song Ross nghĩ rằng Joseph sẽ bám theo họ cho tới khi không còn hy vọng nào nữa. Chỉ đến lúc đó, anh ta mới chịu lên chiếc tàu Anh nào đấy. Vậy là ít ra Công ty, rồi sau đó là nhà chức trách sẽ biết rõ về số phận tàu “Grace” cùng đoàn thủy thủ của nó. Mất tích giữa biển khơi đâu phải là chuyện gì ghê ghớm đối với thuyền trưởng một con tàu.

Trời nắng nực hơn, Ross dựa hẳn lưng vào vách đá. Anh liếc mắt nhìn về phía Juliet. Ý nghĩa sắp mất nàng lúc này làm anh đau đớn. Chúng giết anh sớm chừng nào tốt chừng ấy. Anh không hình dung nổi sẽ sống thế nào nếu không có cô gái này, người đã giành cho anh tất cả, nhưng điều cuối cùng anh phải làm bằng được là đảm bảo nàng không bị

hại vì đã biết anh. Anh có thể tin Pereira được không? Nhưng anh đâu còn cách nào khác?

“Anh không bỏ miếng vải chết tiệt kia khỏi miệng cô ta được sao?” anh câu tiết hỏi.

“Tôi sẽ tháo khi tôi muốn”, Pereira trả lời với vẻ giấu cợt. “Tôi tưởng ông thích loại đàn bà ít mồm chứ, thuyền trưởng? Đã có lần ông bảo tôi như vậy cơ mà?”

Ross nhún vai không nói gì, nhưng khi mặt trời đã lên cao, anh bắt đầu tự hỏi tại sao không thấy Selim trở lại. Rượu trong bình còn đủ làm hấn say bí tỉ chẳng? Có thể hấn đã rúc vào một bụi nào đó, mơ đang ở cõi thiên đường? Anh làm bộ tỉnh khô khi thấy Pereira bắt đầu nhấp nhóp, mồ hôi càng vã ra nhiều hơn.

Gã Bồ Đào Nha đứng dậy, nhìn Ross bằng đôi mắt đầy ác ý. “Con lợn ấy đi quái đâu nhỉ?”

Ross nhìn trả hấn với vẻ mỉa mai, nhún vai nói. “Chắc đang lấy cho đầy bình nước. Trừ phi, tất nhiên... à mà không đâu, hấn không dám làm điều đó”. Ross cười, bỏ lửng giữa câu.

“Trừ phi cái gì?” Pereira rít lên.

“Trừ phi anh ta quyết định là phải đổ hết thứ nước trong bình... vào trong họng trước đã. Có lẽ anh ta không cưỡng lại nổi lòng thèm muốn được ăn trái cấm, mặc dù anh ta là tín đồ của Đấng tiên tri. Nhưng anh thì hiểu anh ta quá rõ, vì anh ta luôn làm theo lệnh của anh mà. Có đúng vậy không? Anh ta có dám trái lệnh anh không?”

Nét mặt Pereira chuyển từ tức giận sang nghi ngờ, rồi có vẻ lo lắng. Ross quan sát những thay đổi trên mặt hấn, cố đoán xem Pereira đang nghĩ gì. Nếu Selim say mềm, họ sẽ không thể đi ngay được - không thể được cho đến khi gã ARập tỉnh rượu. Buổi chiều thế nào cũng mưa, trời sẽ nhanh tối, họ sẽ vẫn ở trong vùng đôi khi bóng đêm trùm xuống.

Không có đồ ăn, nước uống, lại phải áp tải hai người bị bắt, Pereira cần phải có Selim giúp sức.

“Đi”, Pereira đột nhiên ra lệnh, tay vung khẩu súng. “Chúng ta ra hồ xem sao. Nếu những lời anh nói là đúng, khi gặp ngài tể tướng, tôi sẽ nói để ngài cho hấn một trận”.

Ross thở dài đứng dậy. “Ngài tể tướng có thể sẽ nghĩ anh đã để cho kẻ dưới quyền làm điều tội lỗi. Tuy nhiên tôi chắc anh không có lỗi”. Anh mỉm cười nhìn bộ mặt nhăn nhó của gã Bồ Đào Nha, nhưng hấn đã thúc mạnh mũi súng vào mạng sườn anh.

“Đi”, Pereira gầm gừ.

“Phụ nữ trước chú!” Ross nhẹ nhàng nói, dùng vai đẩy gã qua bên để Juliet đi.

Gã Bồ Đào Nha vội lùi lại, mặt đỏ bừng.

“Đừng giở trò đấy, ông thuyền trưởng, nếu không ông sẽ hối hận”.

“Pereira, anh có súng cơ mà. Tôi còn có thể làm gì được chứ?”

“Mẹ kiếp, đi!”

Juliet đi đầu, họ men theo lối mòn trên đồi, chui qua các bụi rậm một cách khó nhọc vì hai tay bị trói. Từ xa vọng lại tiếng dê kêu và tiếng hát của cậu bé chăn dê.

“Đàn dê đang tới hồ nước”, Ross khơi chuyện. “Cần lôi Selim khỏi chỗ đó kéo có người trông thấy”

Họ tới đỉnh dốc, từ đó nhìn xuống hồ. Selim đang nằm sấp, đầu ngập trong nước. Chiếc bình nổi lềnh bềnh trên mặt hồ.

“Ngủ chẳng?”, Ross hỏi; rồi khi họ tới gần hơn, anh thấy máu đọng trên tảng đá gần đầu Selim.

Pereira thở dốc lên, lao về phía trước. Đầu gã ARập chìm hẳn xuống, nước xung quanh đổ lờ lờ. Pereira lật hẳn ngửa lên và thấy thái dương hắn đầy máu.

“Hắn chết rồi!” Pereira lẩm bẩm, mặt khiếp đảm.

“Tội nghiệp anh ta”, Ross bảo. “Chắc là gã đập đầu vào đá trong lúc cố lấy nước vào bình. Trông có vẻ như bị chết đuối”.

“Chết đuối ư?” Pereira nhìn chằm chằm vào chiếc bình nổi lên bênh. “Thằng chó chết đã nốc rượu vào. Lẽ ra tôi phải biết trước điều đó. Quân ngu ngốc, vô tích sự!” Hắn đứng dậy đá mạnh cái xác. Gã ARập lăn xuống hồ, mặt úp sấp tay giang ra, nổi vọt vờ trên mặt nước.

Ross nghe Juliet rú lên tắc nghẹn trước cảnh tượng hãi hùng. Anh vội quay lại đứng chắn ngang trước mặt nàng. Nàng ngã đầu vào ngực anh. “Em đừng nhìn. Pereira phát khùng vì tức và sợ, nên hắn có thể làm những việc ghê tởm. Chẳng nên làm thế với anh chàng đáng thương kia”.

Pereira vội vã quay lại. “Đi. Ngay bây giờ. Nhanh lên”.

Ross quay đầu nhìn thấy mấy con dê xuất hiện trên gờ đá phía xa. Pereira dí súng vào lưng anh, và họ lộn trở lại hang.

“Xuống đồi”, Pereira hạ lệnh.

“Không mang theo nước ư?”

“Không còn thời gian làm việc đó. Tôi muốn ra khỏi vùng đồi này trước khi trời tối”.

Không còn cách nào khác là làm theo lệnh trước mũi súng của hắn. Pereira luôn giật mình hốt hoảng, mắt đảo dác nhìn quanh. Đối với người thành phố, rừng núi rậm rạp luôn có những nguy hiểm không nhìn thấy trước, nên Ross hiểu tại sao hắn lại lo lắng đến thế. Tuy nhiên họ không thể đi hết quãng đường mười hay mười hai dặm trước khi trời

đổ mưa. Trong vùng đồi đá vôi này có rất nhiều hang động và anh cho rằng ngay cả Pereira cũng cần chỗ trú và nghỉ ngơi.

Anh tự hỏi không biết Joseph có còn theo họ không, vì họ vật lộn qua quãng đường đầy bụi rậm cũng đã khá lâu. Đường mòn đã hẹp, tay lại bị trói, họ đi không phải dễ dàng. Ross cố tình bước chậm, để Juliet giữ nhịp đi, bất chấp những lời chửi rủa và những cú đấm đá của gã đi sau anh.

Cơn mưa như thác ập đến, bầu trời tối đen trong tiếng mưa gào. Đường ngập bùn và chẳng bao lâu họ thở hổn hển, bước bừa trên sườn đồi. Gió giật mạnh các hàng cây, Ross và Juliet đành hứng chịu những cành lá quất rất cả mặt. Mỗi khi qua được bụi cây, mặt họ lại dẫm nước mưa. Dép Juliet thụt sâu xuống bùn, và vì không có tay vịn, nàng lão đảo ngã xoài trên đường, làm Ross phải dừng bước, quay lại nhìn gã Bồ Đào Nha với vẻ tức giận.

“Hãy vì lòng kính Chúa, Pereira”, anh gào trong gió. “Tìm chỗ trú mưa. Thời tiết thế này không thể đi được”. Vừa nói, anh vừa quỳ xuống cạnh Juliet.

Trời tối quá không nhìn rõ mặt nàng, nhưng anh đoán nàng bị choáng sau cú ngã vừa rồi, vì anh thấy nàng nằm im, má ngập trong bùn thở nặng nhọc. Anh ngược nhìn Pereira, hai mắt anh như hai đốm sáng trên khuôn mặt giận dữ.

“Thật là điên rồ. Chưa đi nổi năm dặm chúng ta đã có thể ngã gãy cổ. Mưa rồi sẽ ngớt. Chúng ta phải đợi tới lúc đó”.

Pereira vùng khẩu súng. “Cứ đi tiếp. Tôi ra lệnh cho ông phải đi.”

Ross đứng dậy. “Đừng có ngốc nghếch nữa. Cô ta không nhắc nổi chân dù chỉ một bước nếu không được nghỉ. Cần phải dìu cô ta, mà tay tôi thì lại bị trói chặt”.

“Tránh ra”, Pereira ra lệnh, rồi quỳ xuống cạnh Juliet. “Đứng dậy! Tôi ra lệnh đứng dậy!”

Mi mắt Juliet động đậy và nàng từ từ mở mắt. Nàng chớp chớp mắt vì mưa, và Ross nhìn thấy vết lằn của đoạn vải buộc ngang miệng trên má nàng. Anh lại nổi cáu.

“Trong khi còn ở đó, Pereira, anh hãy tháo miếng vải khốn kiếp đó ra. Không có cái đó cô ta cũng đã khó thở lắm rồi”.

Pereira ngược nhìn Ross đứng lừng lững trước mặt hắn. Hắn chìa súng vào anh và quát:

“Lùi lại”.

“Tay tôi bị trói, nhưng chân thì không”, Ross nói với giọng đe dọa. “Nếu anh không bỏ miếng vải đó ra, tôi sẽ đá anh lộn cổ xuống đồi!”

Pereira nhìn anh một lát, rồi lôi Juliet ngồi dậy giữa hai người. Hắn lần cởi nút buộc, gỡ miếng vải ra và vất sang bên cạnh. Hắn đứng dậy, nhìn Ross.

“Đấy nhé. Tôi làm việc này vì tôi là người nhân đạo. Bây giờ chúng ta tiếp tục đi”.

“Chưa đâu. Cạnh đường có tảng đá hơi nhô ra. Nếu có chỗ trú, cô Juliet sẽ nghỉ một chút. Đỡ cô ta dậy và theo tôi”. Ross bước qua bụi cây, không đợi hắn kịp trả lời.

Miệng Pereira há ra, rồi đành ngậm lại. Hắn chỉ muốn được xả hết cả băng đạn vào cái lưng đang đi xa dần ấy, nhưng lại thôi vì sợ bị tội. Ngài tể tướng sẽ lột da hắn nếu hắn mang về cho ông ta một cái xác chết. Hắn lau bầu trong họng, lôi Juliet đứng dậy, đẩy nàng đi, cố theo kịp cái bóng cao cao trước mặt.

Khi Ross dừng lại, hai người đã ở ngay phía sau. Anh gật đầu về một chỗ phẳng dưới tảng đá. “Giúp cô gái trèo lên đó, Pereira. Chỗ đó cao, chúng ta có thể nghỉ mà không sợ bị ngộp. Một hai giờ nữa mưa sẽ ngớt”.

“Đừng ra lệnh cho tôi”, Pereira gầm gừ, giọng tức giận mà không làm gì được của kẻ yếu hơn. “Tại sao tôi phải giúp cô ta chứ?”

“Vì tôi không thể giúp được, đồ ngốc!” Ross vặc lại. “Nếu tay không bị trói, tôi sẽ không cho phép anh đến cách chỗ cô ta một dặm. Cô ta càng được nghỉ sớm chừng nào, chúng ta có thể đi tiếp sớm chừng ấy. Anh không hiểu ư?”

Thấy Pereira lưỡng lự, Juliet bảo. “Không sao đâu, em có thể tự leo được. Em không muốn hấn đụng vào người em”. Nàng cố leo lên chỗ đó, nhả mặt vì bên vai bị thương đau nhức. “Cám ơn anh, Ross ạ, vì đã giúp bỏ miếng vải bẩn ấy khỏi mồm em”. Nàng tự hỏi không biết có nên cho anh biết Pereira đã đánh lừa anh không? Nhưng nàng nghĩ tốt hơn là giữ im lặng. Ross không cần phải cay đắng biết rằng việc anh tự nộp mình không hề làm Pereira thay đổi các kế hoạch của hấn về tương lai của nàng.

Ross thấy nàng cười trong khoảng mờ mờ dưới tảng đá, anh bất giác cúi xuống hôn nhẹ nàng, cảm thấy môi nàng sưng vều.

“Tránh ra”, Pereira ra lệnh, cố lấy lại quyền lực đã mất.

“Xéo đi!” Ross nói, xoay lưng lại phía gã Bò Đào Nha.

Pereira cố nén giận im lặng trong khoảng một tiếng, đầu óc bận rộn với ý nghĩ ngài tể tướng dự định làm gì với gã người Anh xác xược này. Nhưng hấn sướng rơn khi nghĩ tới những dự định đầy lạc thú với cô gái này. Tại sao khi hấn đã bỏ miếng vải đi, cô ta không nói với gã thuyền trưởng là tương lai của cô ta không phải là ở trong cung, mà sẽ là người hầu của Pereira? Ý nghĩ ấy làm hấn bứt rứt như bị đau răng. Tại sao cô ta giữ kín việc ấy? Hấn cứ tưởng cô ta sẽ kể ngay với gã thuyền trưởng. Tại sao cô ta không nói? Câu trả lời đơn giản đến nỗi hấn suýt cười phá lên. Tất nhiên số tiền vàng của gã thuyền trưởng, chứ còn gì nữa! Gã kia cần gì đến số vàng đó ở nơi gã phải đến? Rõ ràng cô ta nghĩ mình cũng có quyền được hưởng, song không muốn làm tiêu tan hình ảnh đẹp về nhân cách của cô ta trong lòng tay thuyền trưởng. Hãy để ông ta sung sướng đón nhận số phận của mình, tin rằng đã mua chuộc được an toàn cho cô

ta, và sau đó lại là chuyện khác hẳn. Có số vàng đó trong tay, hẳn cũng sẽ có được những phẩm chất không kém gì gã người Anh. Lúc đó cô ta sẽ tự tìm đến với hẳn!

“Chúng ta đi chứ?” tiếng nói mệt mỏi sát bên tai làm hẳn nhảy dựng lên, trở về với thực tế. “Mưa đã gần tạnh, bầu trời đã quang”.

Pereira đứng đĩnh đứng lên, cố giấu miệng cười. Cái thằng ngốc bị đánh lừa đáng thương này vội vã tìm gặp số phận. Hẳn tưởng sẽ được thấy cô gái an toàn nơi cung cấm trước khi bị điệu tới ngai tể tướng chắc?

Juliet lại đi đầu, họ lần mò vất vả xuống chân đồi. Mưa đã tạnh, họ thấy rõ đường hơn, song Ross không vội rời khỏi chỗ cây anh đang trú chân, cố tình làm nhịp đi chậm lại. Nếu tới rặng đông, họ đi hết vùng đồi, anh sẽ phải kiếm có dừng lại trước khi ra bờ biển bằng phẳng là nơi họ có thể gặp các toán lính khác. Phải có cách nào đó giữ Juliet lại sau. Dù Pereira đã hứa để đổi lấy số vàng của anh, hẳn vẫn có thể tìm cách kiếm thêm bằng cách đưa nàng ra bán ở chợ nô lệ. Không hiểu sao Pereira đã bớt cái kính, không còn thúc súng vào lưng anh liên tục như trước khi họ dừng lại nghỉ. Điều gì đã làm hẳn đổi thái độ như vậy? Trông hẳn vẫn có vẻ dương dương tự đắc làm anh lo lắng.

Anh ngược nhìn trời, thấy những vì sao sớm đã xuất hiện, và nhắm tính họ đã đi được bao xa. Có lẽ cũng chưa được nhiều đường đất lắm, song anh hy vọng Joseph vẫn quanh quần đâu đây, hướng theo những bước chân nặng nề của họ. Anh có thể tin tưởng Joseph sẽ giúp Juliet cải trang như thế nào đó để lên được một chiếc tàu Anh, nếu có thể phân tán được sự chú ý của Pereira và xé lẻ họ ra. Ross nghĩ đến con dao Selim dắt ở dây lưng. Anh nhớ là đã không thấy nó trên xác Selim khi Pereira lật ngửa nó ra, và Pereira cũng không cầm. Nó đã chìm xuống hồ chăng? Hay bây giờ nó đang nằm ở tay Joseph? Và nếu Joseph đang đi theo họ...! Anh hít mạnh. Cảm thấy hy vọng hơn có phải là khôn ngoan không? Cho tới lúc này, Joseph đã đủ khôn khéo để thoát chết, nhưng anh ta là người hiền lành, và cái gốc đạo Thiên chúa không cho phép anh ta giết người, dù người đó là Pereira.

Họ nghỉ thêm một lần nữa. Và lần này chính Pereira ngồi xuống trước. Ross nhìn hấn với vẻ nhạo báng khi hấn vẩy súng ra hiệu cho phép họ ngồi. Nghe hấn thở phì phò, Ross đoán gã Bồ Đào Nha này chưa bao giờ phải vận động nhiều như bây giờ. Juliet có vẻ đã lại sức sau lần ngã, nàng mỉm cười nhìn Ross khi hai người ngồi dựa lưng vào gốc cây. Quần áo ướt sũng, mưa đã gột gån sạch các vết bùn trên mặt nàng, song nàng vẫn tái xanh, mái tóc ướt bết vào má. Ross ngạc nhiên thấy trời đã rạng sáng. Anh ngược nhìn bầu trời. Trăng đã nhạt, các vì sao đã biến mất, và anh nhận ra rằng họ đã đi suốt đêm.

Trời sáng dần khi họ đi tiếp. Hơi ẩm của mặt trời buổi sớm làm áo quần họ mau khô. Mặt đất bắt đầu bằng phẳng, bụi rậm thưa dần. Cây cao ít hơn, chân họ bước trên nền đất pha cát với những tảng đá vôi nằm rải rác đó đây. Chỉ còn vài trăm mét nữa là ra tới biển, và Ross hiểu rằng cơ may duy nhất của họ là phải dừng ở chỗ khuất trên sườn đồi.

Anh ngoảnh lại nhìn Pereira. Mặt hấn gằn như xanh lét, mồ hôi đầm đìa, chân bước loạng choạng vấp cả vào đá.

“Nên ngồi nghỉ một lát, Pereira”, Ross bảo. “Anh sắp bị nhồi máu cơ tim đến nơi rồi!”

Giọng hấn khò khè. “Cứ đi tiếp, không được dừng lại”. Hấn thúc mạnh nòng súng vào lưng Ross, mặt đầy sát khí.

Ross vội xoay người tránh, chân vấp vào một rễ cây mọc vòng lên. Anh loạng choạng, mất thăng bằng. Chân vừa mắc vào đó lại bật ra ngay, làm anh không gượng lại được. Người anh vẹo đi, lao từ chỗ cây về phía trước. Anh ngã xõng xoài trên gờ đá. Vì không thể dùng tay đỡ, trán anh đập mạnh vào tảng đá.

Juliet nghe tiếng anh rên, quay đầu lại, mặt kinh hoàng. “Ross!”, nàng hét lên, chạy tới ngồi sụp xuống cạnh anh. Nàng ngược nhìn Pereira. “Sao thế? Ông đập ngã anh ấy phải không?” Mắt nàng long sòng sọc.

“Tôi không đụng đến ông ta! Thành cha gốc ghếch ấy vấp vào rễ cây. Cả hai hãy đứng dậy. Mau lên”.

“Ông ấy không đứng dậy được vì còn đang bị ngất. Ôi, lạy Chúa. Đầu ông ấy đầy máu”.

Pereira cúi nhìn với vẻ ngỡ vực. “Hắn giở trò đấy. Dậy mau”. Hắn đá vào chân Ross, nhưng anh vẫn nằm không động dậy. Hắn tức tối đứng nhìn, nhưng đành bất lực, ngực phập phồng. Không còn nghi ngờ gì nữa, gã thuyền trưởng đúng là bất tỉnh. Đành phải chờ cho gã tỉnh lại vậy. Hắn lấy tay lau bộ mặt nhớp nháp và ra hiệu cho nàng lùi ra”. Để hắn ta nằm đó. Hãy tranh thủ vào chỗ râm kia mà nghỉ”. Hắn trở về phía mấy bụi cây. “Ngồi ở chỗ tôi có thể theo dõi được cả hai. Chúng ta đã đi cả một quãng đường dài và tôi không có ý định để xềnh mắt người nào”.

Juliet khoan khoái ngồi bệt xuống đám cỏ thưa, dựa lưng vào gốc cây trong bụi. Vì tay bị trói, nàng không thể giúp gì được cho Ross, cho dù họ có nước và vải làm băng đi nữa. Nàng nhắm mắt cho khỏi chói nắng, lắng nghe tiếng biển rì rào ngoài xa. Sau một chuyến đi dài khùng khiếp qua quãng đường đồi dốc, dưới trời mưa gió, nàng thấy thật dễ chịu được ngồi nghỉ, để mặt trời hong khô bộ quần áo hậu cung trước đây rất đẹp của nàng. Bà Gabriella hẳn sẽ giơ tay lên trời, khiếp đảm rên lên khi nhìn thấy chiếc áo đầy bùn đất và chiếc quần xa tanh nhàu nát. Nàng nghĩ lan man trong buổi sớm mai thanh bình êm ả, chỉ có tiếng sóng biển ngoài xa.

Song dù mệt mỏi, nàng vẫn còn nghe một thứ tiếng khác - tiếng chân bước rón rén, tiếng sỏi lạo xạo và tiếng thở phì phò của một người to béo. Nàng buộc phải mở mắt, chớp chớp vì chói. Pereira đang mò tới chỗ nàng. Lúc này hắn đã ở bên cạnh, cặp môi dày như đang cười. Nàng tỉnh táo hẳn, lê người ra xa bụi rậm.

“Đừng sợ, con bồ câu bé bỏng của anh”, hắn nói. “Angelo, người sẽ là ông chủ, là người tình của em đây mà. Chúng ta không thể đi tiếp cho đến khi cái thành gốc vụng về kia tỉnh lại, nhưng ta có thể dùng

quãng thời gian ấy để quen biết nhau hơn”. Hấn đưa tay sờ má nàng, nhưng nàng xoay mặt ra chỗ khác. “Ngã hơi đau một chút phải không? Khi về tới nhà, anh sẽ xoa lên người em các loại dầu thơm nhất. Hai bàn tay anh sẽ làm em mê mê và lấy làm sung sướng được là người đàn bà của Pereira”.

Juliet lùi cách xa hấn. “Đừng động tới tôi”, nàng hỏn hển nói. “Ông đã hứa với thuyền trưởng Jamieson...”

Pereira cười. “Anh còn cách nào khác để bắt hấn phải bỏ súng chứ? Nhưng em đã khôn ngoan không cho hấn biết kế hoạch của anh khi tới qua em có cơ hội để làm như vậy. Với số vàng của gã thuyền trưởng, anh cũng hấp dẫn hơn, đúng không? Anh với em cũng là loại máu bò tiết dê cả. Chúng mình rất hợp nhau. Cứ để thằng ngốc ấy sống với ảo tưởng của hấn. Em cứ vờ vĩnh biệt hấn cho thật cảm động, rồi ta sẽ lấy vàng và cười vào mũi hấn. Nhưng nói thế đủ rồi. Anh không thể chịu đứng mà nhìn phần thưởng của anh được nữa”.

Hấn đặt súng qua bên và Juliet kinh hoàng khi thấy hấn bắt đầu tụt áo của nàng. Nàng vùng vẫy, và trong lúc luống cuống không còn chỗ dựa là bụi cây, nàng ngã lăn ra cỏ. Hấn cho đó là cách nàng khích lệ hấn, liền cởi áo, nhìn nàng mỉm cười.

“Anh biết là em sẽ đồng ý ngay mà”, hấn lảm bảm, và các ngón tay hấn thọc vào sờ soạng khắp người nàng.

Nàng co gối lên, nhưng chân hấn nặng hơn. Hấn dẫn nàng xuống, người hấn đè lên người nàng. Áo nàng đứt toác ra, Pereira cúi nhìn bộ ngực trần của nàng. Hấn gục đầu vào đó và một cảm giác ghê tởm chạy khắp người nàng. Chỉ nghĩ đôi môi dày ấy trên đôi vú của mình là nàng đã hét đến lạc cả giọng. Nàng cong người, cố lặn thoát khỏi tấm thân hấn đang đè nặng trên người và đôi tay bị trói của nàng. “Không! Không! Lưng tôi... ông làm gãy lưng tôi bây giờ. Hãy vì Chúa, cắt dây trói cho tôi!”

“Để trong lúc sướng quá, em cào rách mặt anh ra ư? Ô, không đâu, cô em bé bỏng. Anh chỉ muốn có một điều là được thưởng thức tấm thân

em. Sau này tha hồ cho em giãy giũa, cào cấu, nếu đó là cách làm tình mà em thích, còn bây giờ không đủ thời gian để em cho anh biết những trò em học được ở hậu cung”. Hấn túm vai nàng, cố hôn lên môi nàng, nhưng không được vì đầu nàng cứ lắc qua lắc lại. “Này con đi, đừng vịn vẹo nữa!” hấn gầm lên tức giận.

*

* *

“Ngài thuyền trưởng, dậy mau! Vì Đức Mẹ đồng trinh và vì bà, hãy dậy mau!”

Mặc dầu đang nhẹ bỗng, Ross vẫn cảm nhận được ngay. Tai anh nghe tiếng thì thầm liên tục, và vai bị lắc liên hồi làm cái đầu chạy lên tận đầu. Anh từ từ tỉnh lại, giọng nói cuống quýt như dựng anh dậy. Các giác quan lại làm việc, nỗi kinh hoàng loé lên trong óc. Anh ngoi lên qua lớp sa mù của sự đau đớn và nỗi sợ hãi. Anh bắt đầu hiểu được những từ mà anh nghe. “Dậy mau! Dậy mau, ngài thuyền trưởng. Bà đang vật lộn. Người đàn ông kia xấu lắm. Tôi sẽ cắt dây cho ngài. Nhanh lên, vì Joseph không muốn giết người, nhưng bà là người tốt, xin Đức Mẹ tha thứ cho Joseph Garcia!”

Ross mở mắt, thấy ngay nét mặt hốt hoảng của Josephh. Đầu vẫn còn đau, nhưng đã tỉnh táo và anh cảm thấy máu lại thông chảy trong đôi tay tê dại. Với sự giúp đỡ của Josephh, anh cố đứng dậy, thở hổn hển vì mặt trời chiếu thẳng vào mặt. Mắt anh hoa lên một lát, rồi anh nhìn thấy bóng hai người vật lộn. Anh thấy tay Pereira giơ lên, và cái tát hấn giáng xuống mặt Juliet bỗng làm người anh không còn thấy yếu nữa. Anh quên hẳn đầu anh đang bị đau, gầm lên tức giận và lao qua khoảng cách trước mặt.

Pereira quay đầu nhìn, mặt méo đi. Người đàn ông bị trói, nằm bất tỉnh ấy giờ đang lao đến chỗ hấn, hai tay nắm chặt và ánh mắt trên khuôn mặt bê bết máu của anh ta làm hấn hoảng hồn. Lăn vội khỏi người Juliet, hấn hốt hoảng vô lấy khẩu súng.

Ross thấy ngón tay hắn nắm chặt báng súng, anh nhảy bổ vào đè lên người hắn, vươn tay túm cổ tay hắn. Họ ghì chặt lấy nhau, lăn lông lốc xuống sườn dốc. Pereira có lợi thế là nặng cân hơn và không bị thương, nhưng Ross ghì chặt tay cầm súng của hắn, tránh các cú đánh bằng đầu và thúc gối của Pereira. Đây là cuộc vận lộn sống còn và cả hai đều hiểu điều đó. Nỗi kinh hoàng tăng thêm sức lực cho Pereira, hắn dùng tay kia giáng mạnh vào chiếc trán bị thương của Ross. Hắn khoái trá nghe đối thủ của hắn rên lên vì đau đớn và bàn tay nắm cổ tay hắn lỏng dần. Hắn ghì mạnh xuống cho đến khi khẩu súng nằm giữa hai thân người và ngón tay hắn lần tìm cò súng. Hắn co tay đưa nòng súng lên phía trên.

Ross cảm thấy các khớp tay của hắn tỳ trên ngực anh. Anh vội nắm chặt các ngón tay của Pereira và dùng hết sức bóp thật mạnh. Song Pereira không trù trù. Hắn bóp cò trong khi Ross nín thở đẩy mạnh nòng súng trong cố gắng tuyệt vọng cuối cùng.

Một tiếng nổ vang. Chim chóc kêu vẳng lên và bay về phía biển. Mùi thuốc súng khét lẹt vương trong không khí. Pereira gục xuống và Ross, tay vẫn nắm chắc bàn tay cầm súng của hắn cũng khuỵu xuống theo. Im lặng đến rợn người, rồi Ross buông tay. Pereira ngã ngửa, máu từ ngực trào ra. Áo Ross dính đầy máu, anh đồ dẫn nhìn, tiếng nổ làm đầu óc anh trống rỗng. Anh vẫn quỳ không động đậy, trong khi vẫn nghe tiếng cánh chim đập mạnh và tiếng chân nhè nhẹ trên cát. Anh thần thò quay đầu về phía có tiếng động ấy. Juliet, áo tơi tả đang loạng choạng trên bãi biển, cặp mắt nâu càng to trên khuôn mặt tím bầm. Người đầu tiên chạy tới chỗ anh là Josephh. Anh ta ngồi xuống cạnh anh, da đen xạm mà vẫn thấy tái đi.

“Ngài thuyền trưởng bị thương à? Có rất nhiều máu”.

Ross thử cựa người. “Không, tôi không nghĩ là như vậy, Joseph ạ. Chắc là máu Pereira. Hắn chết rồi à?”

“Chết thật rồi, thưa ngài”.

“Vậy thì tốt nhất anh đừng để bà ấy tới đây”.

“Thưa ngài, bà chẳng nghe tôi đâu. Bà đến xem ngài không chết”.

Ross nhìn anh chàng người Ấn, cười mệt nhọc. “Quý bắt tôi đi, nếu tôi đã bao giờ gặp một người như bà ấy”. Anh ngược mắt lên thì thấy Juliet đang đứng chết lặng nhìn anh. “Anh không sao đâu”, anh vội bảo. “Máu Pereira chứ không phải máu anh”. Anh khó nhọc đứng dậy, quàng tay ôm nàng. “Thằng con hoang ấy có làm em bị thương không?”

Nàng lắc đầu. “Hắn không có thời gian làm điều hắn muốn. Hắn đã lừa anh về chuyện đưa em vào cung, Ross ạ. Em sẽ là phần thưởng của hắn vì đã bắt được anh. Em không thể nói cho anh biết vì mồm bị nhét giấy, và về sau có nói cũng chẳng ích gì”.

“Thằng con hoang khốn nạn! Anh hy vọng hắn sẽ thối rữa nơi địa ngục”. Anh nhìn cái xác và lòng trào lên niềm vui vì đã giết được hắn.

Pereira nằm, mắt nhắm nghiền, nụ cười đắc thắng vẫn còn đọng trên môi. Tay hắn vẫn nắm chặt khẩu súng. Không giống một cuộc tự sát, Ross nghĩ, và lão tể tướng sẽ không tin điều đó. Anh nhẹ nhàng xoay mặt Juliet đi chỗ khác, cúi xuống lấy trong túi Pereira khẩu súng mà anh đã phải nộp cho hắn. Joseph giúp anh kéo cái xác giấu vào bụi rậm.

“Thưa ngài, chúng ta phải đi khỏi chỗ này”, Joseph nói. “Phải đi nhanh mới kịp tàu”.

“Anh nói đúng, Joseph ạ. À này, làm sao anh có được con dao ấy? Tôi nghĩ nó chìm dưới hồ”.

“Vâng, tôi lấy con dao ở ngoài hồ. Tôi thấy có nhiều người đến hang và nghĩ không biết mình phải làm gì. Tôi thấy gã ARập đi về phía hồ, cầm bình nước uống mãi, rồi xuống lấy nước vào bình. Hắn có vẻ loạng choạng, và ngã đập đầu vào đá. Sau đó hắn nằm, đầu sưng to. Hắn cúi xuống uống nước và tôi liền xuống dìu đầu hắn xuống nước. Hắn không thích lắm, nhưng một lúc sau chẳng thấy cựa quậy gì nữa. Tôi nghe có tiếng người tới, thế là tôi phải chui vào chỗ nấp. Tôi thấy ngài, bà và cái thằng xấu này cầm súng, nên tôi đi theo”.

“Nhờ trời anh đã làm việc đó, anh Joseph ạ. Anh đã cứu sống chúng tôi”.

“Cám ơn anh, Josephh. Không có anh, chúng tôi chắc đã không còn tới bây giờ”, nàng nói, mỉm cười thân mật với Josephh.

“Nhưng còn phải đi xa mới tới tàu, thưa ông bà”.

“Đúng vậy, anh bạn ạ. Chúng ta nên đi ngay”.

Họ từ từ men theo các sườn đồi, cố đi khuất sau những bụi cây rậm rạp. Joseph đi trước, dẫn họ theo lối mòn mà anh ta đã đi từ hang đến cảng. Trên đường đi, anh ta kiếm được ít cam và chuối, những thứ này giúp họ đỡ được cơn đói khát. Mãi đến xế chiều, họ mới nhìn thấy Zanzibar ở phía xa.

Josephh ngoảnh lại nói: “Thưa ngài, tôi nghĩ ở cảng cũng không an toàn, vì thế chúng ta sẽ tới một làng chài cách đó một quãng. Có một người đánh cá Ấn Độ sống ở gần đó, anh ta sẽ gác cho ngài nếu ngài cho anh ta một đồng tiền vàng. Anh ấy không ưa người ARập lắm, vì vậy ngài có thể an toàn đợi, trong khi tôi đi xem hôm qua có tàu vào cảng không”.

Mặt trời đã lặn. Josephh, lúc này trông anh ta giống như những người đang đi lại trong làng, để họ đứng đó và mấy phút sau quay lại cùng với anh bạn người Ấn Độ.

“Trong lúc ngài và bà đợi, Gupta sẽ cho ông bà ăn món cari cá rất ngon. Anh ấy bảo tàu đậu trong cảng là tàu nước Anh, nên tôi sẽ đi ngay gặp thuyền trưởng và kể cho ông ấy về những chuyện xấu này. Thưa ngài tôi vẫn giữ trên khăn đội đầu đây, và tôi sẽ trở lại ngay tìm ngài”.

Gupta đưa họ về lều và dọn cho họ ăn. Anh ta không nói được tiếng Anh, nhưng nét mặt rạng rỡ khi thấy họ ăn món cari anh ta nấu và nhận từ tay anh ta hai ca to cà phê ngọt và đặc sánh. Anh ta sung sướng nhận lời cảm ơn cùng đồng tiền vàng Ross đưa, rồi lấy tay chỉ vào chiếc chiếu ở góc lều. Song Ross bồn chồn không ngủ nổi, mặc dù xương cốt rã

rời và vết thương trên trán nhức nhối. Anh cố thuyết phục Juliet đi nghỉ, nhưng nàng không chịu.

“Bây giờ nhắm mắt là em ngủ luôn cả tuần”, nàng nói. “Có lẽ em nên ra ngoài biển nhìn đèn trong cảng. Ta ra ngoài đi, Ross. Nếu có người đến em không muốn bị bắt ở đây.

Vì lều của Gupta cách làng khá xa, nên họ có thể đi trên bãi biển, mắt luôn hướng về phía cảng mà không sợ bị ai theo dõi. Anh nhận thấy nước triều đang rút theo hướng nam và nghĩ chắc viên thuyền trưởng cũng phải biết điều đó, trừ phi ông ta ở thêm lại cảng. Liệu Joseph có lên được tàu hay bị ngăn lại? Dù thế nào lát nữa anh ta cũng trở lại. Để anh ta đi một mình như vậy có phải là khôn ngoan không? Nhưng một anh chàng người Anh cao hai mét, áo quần đầy vết máu hẳn là sẽ làm cho mọi người để ý, nhất là nếu lão tể tướng vẫn cắt lính canh các tàu nước ngoài trong cảng.

Trăng đã mọc mà Joseph vẫn chưa thấy về. Thời gian vừa rồi đủ để anh ta tới đó và trở lại. Lão tể tướng đã bắt anh ta, hay một sĩ quan trên tàu từ chối không cho anh ta gặp thuyền trưởng? Anh bước đi, cau mày suy nghĩ.

Juliet bỗng hoảng hốt gọi “Ross, nhìn kia!”

Anh quay lại, nhìn theo nàng về phía cảng. Đèn thấp sáng trên cột buồm chính và dưới ánh đèn, anh thấy gió thổi căng cánh buồm ở phía cuối tàu. Tàu đã sẵn sàng, chuẩn bị rời cảng. Neo tàu chắc đã được kéo lên. Tàu sắp ra khơi! Ở Zanzibar chỉ có một cảng đón tàu buôn, không còn cảng nào khác trên đảo này. Lạy Chúa, không biết có chuyện gì xảy ra?

Anh không tin vào mắt mình khi thấy tàu căng thêm nhiều buồm, rồi nước triều xuống, tàu từ từ chạy ra phía cửa biển. Cờ hiệu tàu bay phấp phật trong gió, ánh trăng soi rõ đó là tàu của Công ty Đông Ấn. Đèn phía đuôi tàu sáng lên, rồi lại mờ đi như bị rèm che phủ. Rồi con tàu khuất dần, và biến mất trong màn đêm đen kịt.

Hai một

Juliet luồn tay nàng trong tay của Ross, ngả đầu tựa vào vai anh.

“Anh không ngờ tới điều này, phải không Ross? Trong thư anh viết thế nào?”

Ross thần thờ nhìn nàng. “Anh không hiểu chuyện quái gì xảy ra nữa. Anh nói rõ có ba người sống sót từ tàu “Grace” - thuyền trưởng cùng vợ và người thứ ba chính là người cầm thư. Anh đề nghị ông ta cứu giúp chúng ta. Phần còn lại, anh để ông ta tự định liệu. Anh chỉ có thể nghĩ hoặc thư không đến được tay ông ta, hoặc Joseph không đủ sức làm ông ta tin”.

“Không hiểu giờ này Joseph ở đâu? Cảng có vẻ yên tĩnh. Anh ta có lẽ đã ở trên tàu”.

“Mà cũng có thể họ trao anh ta lại cho tụi lính vì nghĩ anh ta là nô lệ bỏ trốn”, Ross cay đắng nói. “Không biết Gupta có thể cho anh mượn được bộ quần áo nào không? Em có thể an toàn ở chỗ bạn của Joseph cho tới khi...”

“Ross Jamieson!” Juliet cắt ngang. “Nếu ông nghĩ tôi chịu ở lại chỗ Gupta trong khi ông mò vào cảng, thì tôi phải nói rằng tôi không bao giờ chấp nhận điều đó. Ông đi đâu, tôi đi đấy. Tôi không chịu ở lại đây một mình, lo lắng không biết chuyện gì đang xảy ra!”

Nàng xoay người, bắt đầu đi về cuối bãi. Ross chạy theo, túm tay nàng, dắt về phía lều tranh của Gupta.

“Hãy biết điều một chút, Juliet!”

“Tôi biết chứ. Ông không bắt tôi ở lại đây được. Tôi không phải vợ ông, để ông muốn bảo gì cũng phải theo, cho dù trong thư ông viết như vậy. Nếu ông bị bắt, tôi sẽ tự nộp mình cho lão tể tướng, nhưng tôi cần phải biết chuyện gì đang diễn ra. Ông không hiểu sao?”

Ross xoay mặt nàng lại, và ôm nàng vào lòng. Anh mỉm cười nói với nàng: “Anh hiểu em là một cô gái bướng bỉnh, và dù là vợ hay không, em sẽ không bao giờ làm theo mệnh lệnh của bất kỳ ai nếu em không thích”. Đột nhiên anh ngẩng đầu lên. “Cái quái gì thế nhỉ?”

“Gì thế Ross?”

“Anh nhìn thấy ánh đèn ngoài khơi. Giờ thì tắt rồi, nhưng tốt nhất mình nên tìm nơi nấp”. Anh nhìn quanh. “Mình hãy nấp sau mấy đụn cát kia. Có thể là thuyền của bọn cướp biển đang về Zanzibar.”

Họ chạy vội trên cát, nằm xuống vạt cỏ dài sau đụn cát. Ross nghe tiếng mái chèo nhẹ nhàng trên mặt nước yên tĩnh. Nằm dán xuống cát, anh có thể thấy rõ đường tiếp giáp giữa biển và trời. Có một cái gì đó, nhỏ và thấp đang lướt trên mặt nước. Anh không thấy cột buồm, nhưng dấu là cái gì đi nữa, nó không bật đèn và di chuyển một cách thận trọng. Anh vụt nghĩ có thể lão tể tướng, sau khi tra khảo đã man Josephh, đã biết được chỗ của họ, giờ cho người tới bắt thành lính bắt họ.

Lúc này anh nhận ra bốn người đang gò lưng bên mái chèo trên chiếc thuyền nhỏ. Người thứ năm, da đen thui, đầu chít khăn, đang đứng ở mũi thuyền quan sát. Thuyền đang bơi dần về phía bãi cát. Phía sau họ chỉ có túp lều của Gupta là còn le lói ánh đèn. Người đội khăn chỉ tay về phía đó, con thuyền lại xoay mũi chạy thẳng vào bờ. Đáy thuyền xiết mạnh trên cát, người đàn ông đứng ở mũi thuyền trèo xuống cùng một người nữa tay nắm chắc dây buộc thuyền.

Ross lấy trong áo ra khẩu súng. Người đội khăn đảo mắt nhìn quanh, lặng lẽ tiến về phía túp lều của Gupta. Anh ta biến vào trong nhà. Mấy phút sau anh ta quay ra, nhìn ngược nhìn xuôi ngoài bãi biển. Bốn người kia im lặng chờ đợi, trong khi người nọ dò dẫm chân không trên cát, vừa đi vừa gọi nhỏ.

“Ngài thuyền trưởng. Xin ngài đến chỗ Joseph ngay. Ngài đừng trốn kỹ quá, tàu không chờ được lâu. Nước triều xuống mạnh không neo tàu được.”

Juliet cố nín thở, mặt trắng bệch quay lại nhìn Ross. Nàng thấy hàm răng trắng sau nụ cười, rồi anh đứng lên, kéo nàng dậy.

“Josephh! Không có tên ARập nào trên hòn đảo quái quỷ này lại có thể nói với giọng thiên thần làm mê say lòng người như thế được. Vì Josephh, chúng tôi sẽ vô cùng sung sướng ra ngay”.

Họ chạy qua bãi cát và người thủy thủ đang giữ dây buộc thuyền đứng nghiêm nói: “Thưa ngài thuyền trưởng và bà Jamieson. Thuyền trưởng Daly của tàu “Alice” gửi lời chào và xin mời ông bà lên tàu”.

“Rất sung sướng nhận lời, anh bạn trẻ. Nào ta đi!”

Người thủy thủ cười, tò mò nhìn người đàn bà nhỏ nhắn trong chiếc quần nhàu nát và chiếc áo bê bối bùn đất. Juliet mỉm cười với anh ta khi anh ta giúp nàng lên thuyền. “Cám ơn anh. Trông tôi giống người vừa trốn khỏi hậu cung, nhưng tôi bảo đảm tôi cũng là dân Anh như anh. Nghe giọng anh như người vùng Devon, còn tôi là người Somerset”.

“Đúng vậy, thưa bà. Tôi là người vùng Devon và rất tự hào về điều đó, nhưng Somerset cũng là nơi đẹp”, anh ta sốt sắng nói, rồi hết sức nhẹ nhàng dìu nàng ngồi xuống mạn thuyền.

Quần áo nàng tả tơi. Ross thích thú nghĩ, nhưng cả bốn thủy thủ đều chào nàng với vẻ cung kính như với một bậc công nương, và cái đó không phải vì họ nghĩ nàng là vợ của một ông thuyền trưởng.

Đường về tàu dễ dàng hơn vì thuyền bơi theo đà triều xuống. Juliet chăm chú nhìn trên biển mong thấy tàu “Alice”. Con thuyền nhỏ dập dềnh theo sóng làm nàng cảm thấy bụng nôn nao và chóng mặt, nhưng nàng quyết không chịu cho họ biết là nàng say sóng.

Đột nhiên con tàu sừng sững hiện lên trước mặt họ. Juliet ngược mắt, thấy chiếc thang dây treo lủng lẳng ở sườn tàu. Nàng quay nhìn Ross và anh thoáng thấy vẻ khiếp sợ trong ánh mắt nàng.

“Các anh đỡ bà ấy nhé”, anh vội nói. “Nhà tôi chưa bao giờ phải lên tàu theo kiểu này. Tôi sẽ leo phía dưới để phòng nhà tôi trượt tay”.

“Thưa ngài, vâng ạ”. Người thủy thủ nắm thang dây, giữ thật chắc, trong khi Juliet nén sợ nắm chặt dây thang.

Ross trèo sau nàng một bậc, nhưng tay anh nắm chắc sợi dây hai bên ngay dưới tay nàng. Người anh trùm kín người nàng, họ từ từ leo lên. Đối với Juliet, đó là chuyến đi tưởng như vô tận, người nàng đau nhức vì căng thẳng, nhưng ý nghĩ có Ross đỡ nàng khỏi ngã đã cho nàng thêm sức mạnh leo hết đoạn thang và bám tay vào được lan can tàu. Nàng thấy những bàn tay rắn chắc giờ ra đỡ nàng, trong khi gối nàng bắt đầu run.

Ross bước lên boong, nàng thấy anh thở hắt hắt khi nàng ngã đầu tựa vào ngực anh.

“Lạy Chúa, Jamieson. Nếu không được báo trước là anh sắp đến, có lẽ tôi đã nghĩ anh là một thằng cướp biển vì râu ria, đầu tóc anh trông khiếp quá. Trông vợ anh cũng chẳng kém”.

“Daly, chúng tôi đã phải qua bao sóng gió, nhưng nhờ trời, bây giờ đã tai qua nạn khỏi. Tôi sẽ đưa nhà tôi về phòng”.

“Chúng tôi đã bố trí. Anh theo tôi”.

“Em không sao mà”, Juliet nói giọng yếu ớt. “Chỉ hơi say sóng vì ngồi thuyền chút thôi”.

“Dẫu sao anh cũng bế em về phòng”, Ross bảo và bế bổng nàng lên. “Em cứ ngủ một đêm, mai sẽ khỏe ngay”.

“Anh nói hết như bác sỹ Fernley. Em rất mừng ông ấy lên bờ ở Mozambique. Nếu không, chắc chúng đã giết chết ông ấy”.

“Anh nghĩ ông bác sỹ tốt bụng lúc này đã ở Capetown. Anh rất sung sướng mà nói rằng ít ra một nửa số thủy thủ đã thoát khỏi tay lũ cướp biển tàn ác”.

Thuyền trưởng Daly mở cửa phòng. “Chỉ có phòng đơn thôi, Ross ạ. Chúng tôi không tính đến việc phải chờ các cặp vợ chồng. Sao tôi chưa bao giờ nghe nói anh đã lấy vợ, nhưng thôi, anh có thể kể cho tôi nghe các cuộc phiêu lưu của anh lúc ta ăn tối nhé”.

Ross đặt Juliet xuống giường. “Bọn tôi lấy nhau ở Capetown, Tom ạ. Tôi dự định đưa Juliet qua chơi Mozambique rồi về, nhưng tàu bị bão dạt qua phía Bắc và vấp phải đá ngầm ngoài đảo”. Anh mỉm cười, thẳng người dậy. “Tôi hy vọng anh có thể cho tôi mượn bộ đồng phục. Sau đó tôi sẽ quẳng cái thứ tôi đang mặc này cho hà bá”.

Thuyền trưởng Daly cười. “Tôi có thể kiếm quần áo cho anh, nhưng cho chị nhà thì chịu. Phòng anh ở ngay cạnh. Tôi sẽ cho người mang quần áo đến. Tôi với anh cùng khổ người như nhau”.

“Cám ơn anh, Tôm. Tôi sẽ gặp anh sau”.

“Trong phòng có nước nóng, và nếu chị không phản đối, tôi sẽ đưa Ross mang cho chị dùng tạm chiếc áo ngủ của tôi”.

“Cám ơn anh, thuyền trưởng Daly. Tôi sẽ rất lấy làm biết ơn”.

Thuyền trưởng cúi chào, tạm biệt họ. Juliet mỉm cười nhìn Ross.

“Thế là an toàn về lại Capetown. Mình sẽ phải bịa ra chuyện gì đó để giải thích sự có mặt của em ở đây. Thế nào Tom Daly cũng sẽ hỏi chúng mình làm sao quen biết nhau. Tàu “Alice” rời Bristol đi Trung Quốc ngay trước khi tàu “Grace” nhổ neo, và anh ta biết là lúc ấy anh còn chưa có vợ”.

“Em nghĩ mình nói là em đang ở với bạn em ở Capetown khi tàu anh vào cảng”.

“À, có bà Martell, vợ goá của một thuyền trưởng mà anh quen, hiện ở cảng Capetown. Anh thường ghé thăm bà ấy mỗi lần tàu đậu ở cảng. Bà ấy chính là người em đang ở thăm. Cháu gái bà, cô Juliet Martell, một thiếu nữ Anh đã làm xiêu lòng và chịu lấy anh trong vòng có vài ngày”. Anh cười nhìn nàng. “Em nghe được chứ?”

Juliet cười. “Thế cũng được, để thoả mãn trí tò mò của thuyền trưởng Daly. Nhưng nếu em là cô Juliet Martell thật, chắc chắn em làm đơn đòi ly dị sau một chuyến đi hưởng tuần trăng mật tệ hại như vậy! Anh biết chắc thuyền trưởng Daly không biết bà Martell ấy chứ?”

“Chắc. Thuyền trưởng Martell mất lúc anh khoảng mười tám tuổi. Tức là cách đây bảy năm và anh biết Daly chưa bao giờ đi với ông ấy. À, em bao nhiêu tuổi ấy nhỉ? Chưa bao giờ anh nghĩ đến chuyện hỏi tuổi em”.

Juliet ngẫm nghĩ. “Nếu bây giờ là tháng tư, thì có lẽ em mười bảy.”

“Mười bảy? Quá trẻ. Anh có thể hình dung Tom Daly tròn xoe mắt vì ngạc nhiên trước việc anh làm xiêu lòng một cô gái mới mười bảy tuổi chỉ sau một lần quen biết ngắn ngủi”.

“Em cam đoan là anh có thể chịu đựng được những lời chọc ghẹo của anh ấy cho tới khi mình tới được Capetown. Sau đó thì không cần phải lo nữa. Bây giờ em nghĩ cần phải tắm để gột rửa sạch Zanzibar khỏi người”.

Ross gật đầu. “Anh cũng vậy. Anh sẽ mang áo và bữa tối đến cho em”.

Trong lúc vò đầu bằng xà phòng, Juliet nhớ lại lần nàng tắm trên tàu “Grace”. Cách đây đã lâu rồi, thế mà bây giờ nàng lại gặp tình thế khó xử về chuyện quần áo hết như lần ấy. Nàng không thể mặc lại ba thứ áo quần nàng mặc từ ngày còn ở hậu cung nếu chưa giặt sạch nó.

Nàng đang lom khom giữ quần áo, người quần khăn tắm ngang ngực thì nghe tiếng gõ cửa.

“Juliet! Anh, Ross đây”. Và anh bước vào, thấy nàng đứng như lần trước anh đã thấy. Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều nhớ lại lần đầu gặp ấy, chỉ khác nét mặt anh không tức giận và nàng tỏ ra không hoảng hốt.

“Thưa bà, tôi là người đầy tớ của bà”, Ross cười nói. “Lẽ ra tôi phải khoác lên người bà những quần áo bằng vàng và lông chim, song tôi lại chỉ có trong tay chiếc áo xoàng xĩnh của Daly. Rất tiếc ông ta không có lệnh ghé qua Mozambique, nên bà phải đợi đến Capetown mới mua sắm được.”

Juliet đứng dậy mỉm cười chỉ chiếc vòng cổ và xuyên vàng đeo tay của bà Gabriella. “Em nghĩ mấy thứ này cũng đủ đối với cô Juliet Martell nghèo túng.”

Ross đặt chiếc khay xuống, và ném chiếc áo lên giường. “Em vẫn còn muốn giữ những thứ ấy ư? Anh sẽ mua tặng em bất cứ thứ gì em muốn. Anh còn nợ em một món rất lớn, và anh muốn bằng mọi cách bắt đầu trả món nợ ấy”.

“Em rất biết ơn về sự quan tâm của anh đối với em, nhưng anh không cần nghĩ anh nợ nần gì em cả. Vì người ta nghĩ em đã chết, nên em có thể trở lại nước Anh và bắt đầu một cuộc đời mới. Em sẽ đóng đúng vai vở diễn này cho tới khi tàu đến Capetown, rồi chúng ta sẽ chia tay nhau như hai người bạn. Như anh đã nói, tương lai tươi sáng đang chờ đợi em, và với số nữ trang và ngọc trai tháo từ áo ra, em có thể sống yên ổn khi về tới nước Anh”. Nàng vẫn mỉm cười khi thấy nét mặt anh thay đổi. “Em xin được nói lúc này trông anh càng có dáng thuyền trưởng hơn cả khi bọn em lên tàu của anh ngày trước”.

Nàng ngấm khuôn mặt nhẵn nhụi, mái tóc chải mượt với vẻ điềm tĩnh trái ngược với lòng nàng. Bộ quần áo thuyền trưởng làm anh trông khác hẳn Ross mà nàng đã biết và nặng lòng yêu thương, song nàng cần phải bắt đầu quên quãng đời đó đi, dù nàng có khổ tâm thế nào đi nữa. Anh không có trách nhiệm gì về những chuyện đã đến với nàng. Nàng

cần nói rõ ràng không mong đợi gì khác một khi họ tới Capetown. Nàng có thể giấu được quá khứ của nàng với người lạ, nhưng làm sao giấu được chính người đã nhận chổ đám tù lưu đày biệt xứ? Cả anh và nàng luôn luôn biết sự thật đó.

Đôi mắt xanh nhìn nàng sầm tối. “Khoảng một tuần nữa chúng ta sẽ tới Capetown. Còn bây giờ em hãy ăn và nghỉ đi đã. Đưa anh chổ quần áo ướt ấy. Anh sẽ bảo người giúp việc thuyền trưởng phơi khô và là để sáng mai em mặc. Chúc bà Jamieson ngủ ngon”. Anh khẽ mỉm cười và rời khỏi phòng.

*

*

*

Juliet làm đúng như anh bảo và nàng ngủ mãi tới gần trưa hôm sau mới dậy. Tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ báo hiệu Joseph đã đến, tay bưng khay đựng đồ ăn sáng cùng bộ quần áo của nàng vừa là phẳng phiu.

“Xin chào bà. Ngày hôm nay thật đẹp, phải không bà?” Anh ta cười, mặt rạng rỡ.

“Đẹp tuyệt, Joseph ạ, một ngày mà tôi đã nghĩ sẽ không bao giờ được thấy”. Juliet hất mái tóc về phía sau, ngồi dậy nhìn anh ta, mỉm cười. Anh ta mặc bộ đồ mới và cũng đã cạo râu. “Tối qua tôi chưa kịp cảm ơn anh, nhưng tôi vô cùng sung sướng khi thấy anh xuất hiện trên bãi biển. Anh tìm cách lên tàu có khó lắm không?”

“Không, thưa bà. Tôi gặp mấy thủy thủ người xứ Goa và họ đưa tôi lên tàu. Ngài thuyền trưởng Daly biết ngài thuyền trưởng của tôi, nhưng ông ấy bảo để ông bà lên tàu ở cảng rất nguy hiểm. Vì vậy ông ấy giả vờ nhỏ neo, rồi tắt đèn và thả thuyền con xuống. Tôi hy vọng ông bà vẫn ở chỗ Gupta, nếu không chẳng biết làm thế nào. Nhưng bà ở ngay gần đó nên mọi chuyện ổn cả. Tôi được phép phục vụ bà cho đến khi tàu vào Capetown. Ngài thuyền trưởng nói sau đó cho tôi theo

tàu của Công ty về Goa. Tôi nghĩ sẽ ở nhà khá lâu. Ngài thuyền trưởng cho tôi nhiều tiền vàng lắm”.

Juliet cười. “Vậy là anh có thể mua cho vợ cả quây bánh ngọt để bù lại những ngày xa cách, Joseph ạ.”

Anh ta hơi cúi đầu, cười và rút trong túi ra chiếc lược bằng xương. “Ngài thuyền trưởng Daly bảo đem cho bà cái này, và cả cái này nữa”. Anh ta tìm trong túi, lấy ra chiếc bàn chải và hộp thuốc đánh răng. Anh ta để các thứ lên bàn, cúi chào và đi ra.

Juliet đưa chân xuống sàn và đứng dậy. Bụng nàng đau quặn, đau choáng váng và nàng nắm chặt thành giường. Nàng cảm thấy buồn nôn, mặt nóng bừng, nên vội vã đi vào phòng tắm, tay vịn mép bồn cho đến khi cảm giác đó qua đi. Không lẽ nàng vẫn còn bị say sóng? Chắc chắn là không. Nàng tự bảo sao mình dốt thế, không tính đến hậu quả sau những đêm ái ân cùng Ross. Một cô gái sẵn sàng chiều lòng người đàn ông cần phải tự trách mình nếu cô ta có mang. Mà không còn nghi ngờ gì nữa, nàng đã mang thai. Nàng gối đầu lên tay, suy nghĩ về tình thế khó xử của mình. Không được để Ross biết, đó là điều chắc chắn. Nàng cũng không thể thay họ đổi tên thành cô Martell trên đường về Anh. Không có chồng cùng đi, nàng sẽ đóng vai goá phụ trở về quê sinh con sau khi chồng chết giữa lúc đầu xanh tuổi trẻ vì tai nạn hoặc một căn bệnh nhiệt đới nào đó. Nàng ngẩng cao đầu. Tàu “Alice” đang trên đường về Anh. Nàng có thể ở luôn trên tàu về nước. Nhưng ở đây, nàng là bà Jamieson. Mọi người sẽ thấy kỳ khi đôi vợ chồng trẻ mới cưới đã chia tay nhau sau tuần trăng mật ở Capetown. Tốt nhất là xuống tàu, rồi lên một tàu khác, ở đó không ai biết nàng là bà Jamieson. Nhưng nếu phải chờ tàu lâu, bụng nàng sẽ to hơn và họ sẽ không nhận nàng lên tàu. Nàng lắc đầu thở dài, từ từ đứng dậy rửa ráy và mặc quần áo. Một tuần nữa mới tới Capetown. Đủ thời gian cho nàng trù liệu một kế hoạch nào đó.

Nàng đang chải đầu thì Ross gõ cửa. “Em có muốn đi dạo trên boong không?” anh hỏi. “Vào giờ này trời vẫn chưa nóng lắm.”

“Em ăn mặc thế này các sỹ quan có cho là kỳ quặc không?”

“Họ đều biết em bị mất hết áo quần khi tàu “Grace” bị đắm, nên sẵn sàng thấy một bà Jamieson ăn mặc lạ kiêu trong vòng tay anh”. Thấy Juliet lưỡng lự, anh nói tiếp. “Nếu cô vợ của anh từ chối đi dạo cùng anh trên boong, họ lại còn thấy kỳ quặc hơn. Thôi nào, ta hãy diễn nốt vở này cho tới khi tàu đến Capetown. Anh chỉ yêu cầu em giữ vẻ mặt hạnh phúc của cặp vợ chồng mới cưới, vì lợi ích của cả hai chúng ta. Anh sẽ không thọc vào đời tư của em. Em có thể tin lời anh hứa”.

Juliet cúi xuống nhặt sợi dây da buộc tóc để dấu nổi xốt xa trong lòng khi nghe những lời anh nói. Anh đã chấp nhận đề nghị tối qua của nàng, nhưng vẫn sẵn sàng đóng vai chồng hồ cho tới khi không cần phải làm vậy nữa. Nàng buộc tóc ra sau gáy, quay lại nhìn anh, nụ cười tươi rói nở trên môi.

“Sau những ngày dài ở hậu cung, em cảm thấy nên đeo mạng khi có mặt đàn ông”.

Ross mỉm cười. “Em làm họ cụt hứng. Họ mong được gặp em và bộ quần áo em mặc trông rất quyến rũ. Họ sẽ thấy em thật hấp dẫn.”

Cả anh cũng thế, anh nghĩ thầm, và vội nghiêng rằng lại để khỏi bật thành lời. Hấp dẫn, đáng yêu và đáng khao khát, nhưng cũng quyết chí già từ quá khứ. Tương lai tương sáng, nàng nói, dùng đúng những lời của anh. Tương lai đó là gì? Là một người chồng béo tốt khả kính mà với ông ta, quá khứ của Juliet là một cuốn sách gấp kín chẳng? Đó có phải là điều nàng muốn không? Cất bỏ những gì liên quan đến tàu Grace và anh ư? Để làm lại cuộc đời?

*

* *

Trong mấy ngày tiếp theo, Ross thấy khó kìm nổi nỗi bức tức khi các sỹ quan của tàu “Alice” ngưỡng mộ Juliet ra mặt. Chỉ vì kính trọng địa vị của nàng nên họ không dám sàm sỡ. Tựa lưng vào lan can. Ross không thể nào chịu nổi những tiếng cười đùa, mà đứng nhìn với vẻ cau có vì Juliet làm họ chết mê chết mệt. Mẹ kiếp, anh bỗng lo lắng nghĩ, nhờ nàng thích một anh chàng nào đó trong bọn họ thì sao? Anh quay ngoắt đi, mắt nhìn ra biển. Một kẻ nào khác ghì chặt tấm thân mịn màng ấy trong tay anh ta ư? Một người nào khác chia sẻ niềm vui và những chuyện hài hước cùng với Juliet ư? Một người nào khác ôm ấp tấm thân nàng như anh đã từng làm dưới làn thảm đắp, hoặc quấn quýt lấy nhau trên mặt hồ lấp lánh ở vùng đồi Zanzibar ư?

“Đừng quắc mắt lên thế, Ross” anh nghe giọng vui vẻ của thuyền trưởng Daly. “Cũng phải để các sỹ quan của tôi vui mừng được gặp vợ anh một chút khi họ gặp dịp này chứ. Không tay nào dám đi quá trớn đâu, anh có thể yên trí về chuyện đó. Hãy xuống phòng tôi, ta uống với nhau chút gì cho vui. Hơn nữa, tôi muốn anh đọc tin báo tử của anh!”

“Tin gì của tôi?” Ross trợn tròn mắt hỏi lại.

Thuyền trưởng Daly cười. “Tôi biết thế nào anh cũng nhảy dựng lên mà. Tôi cũng vừa mới đọc tin đó”. Trên đường về phòng, ông nói tiếp: “Tôi kiếm được tờ báo từ một thuyền trưởng tàu của Công ty. Tôi vừa từ Trung Quốc về đây, đúng lúc tàu anh ta vào cảng. Số báo ra cách đây mấy tháng, nhưng đó đưa tin về vụ tàu “Grace” bị đắm ở eo Mozambique”. Ông chỉ tờ báo khi họ bước vào phòng. “Không phải ai cũng sống mà đọc cáo phó của mình đâu”. Ông cười sằng sặc và rót rượu rum ra cốc.

Anh nhận cốc rượu, và đọc tin đưa về cái chết của anh. Anh ngược nhìn thuyền trưởng Daly. “Tôi mất một số thủy thủ giỏi, Tom ạ, chưa kể một toán tù mà họ ra lệnh cho tôi phải chở”.

“Tôi hiểu nỗi đau lòng của anh, Ross ạ, nhưng đó chỉ là một trong những may rủi khi chúng ta ôm lấy cái nghiệp này”. Ông uống cạn cốc rượu. “Tôi phải lên đài chỉ huy. Anh không cần phải đi. Cứ ngồi nghỉ và

đọc báo để biết những gì đang diễn ra trên đời”. Ông cười nhìn Ross. “Đừng lo. Tôi để ý canh chừng cho cô vợ đầy quyền rũ ấy của anh”.

Ross ngả người trên chiếc ghế da, chân bắt chéo, quyết không nghĩ gì tới Juliet mà tập trung đọc tờ báo. Anh đọc cặn kẽ từng chữ trong tờ báo, cho tới khi đến trang có cáo phó của anh, nhưng chẳng hiểu gì cả vì cứ như nói được viết bằng tiếng Trung Quốc vậy. Anh đang định để nó qua bên thì chợt thấy một cái tên quen quen ở cuối trang báo. Westover!

Anh đọc kỹ đoạn tin ngắn ấy. “Ngài George Westover, tòng nam tước, thẩm phán trị an đã chết trong vụ cháy thiêu rụi ngôi nhà của gia đình Westover ở khu Somerset và đã được chôn cất hôm nay.”

Ross bàng hoàng, thẳng người dậy. Lạy Chúa! Juliet hẳn sẽ rất đau lòng. Bây giờ, khi đã được tự do trở về với người cha, thì ông đã không còn nữa và nhà cửa bị cháy sạch! Cần báo cho nàng biết và không ai khác ngoài anh phải làm việc đó. Anh kẹp tờ báo vào nách, ra khỏi phòng của thuyền trưởng Daly, với quyết định sẽ báo tin đó thật nhẹ nhàng. Nắng đã dịu bớt, những chiếc bóng vươn dài trên boong trước khi anh gõ cửa phòng Juliet.

Từ lúc trở lại phòng, Juliet vẫn ngồi tư lự bên cửa sổ tàu. Nàng đã thấy thuyền trưởng Daly rủ Ross đi, và anh không hề ngoái đầu nhìn lại. Mặc dù mặt trời vẫn đang chiếu sáng, các sỹ quan của tàu “Alice” vẫn tiếp tục cười đùa vui vẻ, nhưng với nàng, ngày đã trở nên đen tối và hiu quạnh. Ross có vẻ bằng lòng lui về phía sau, để thản nhiên nhìn nàng với vẻ mặt làm nàng nhớ lại những tháng đầu tiên trên tàu “Grace” khi anh nhìn nàng với ánh mắt lạnh lùng và xa cách. Suốt mấy ngày qua, họ không còn sánh vai cười đùa như những ngày còn ở trên đảo. Chuyện ắt phải thế thôi, nàng tự nhủ. Họ đã trở về đời thực và Ross phải nghĩ đến sự nghiệp của anh.

Vẫn ngồi im bên cửa sổ, nàng bảo anh vào, ngoái lại nhìn anh khép cửa lại. Anh đứng tựa lưng vào cửa không nói gì, cặp mắt xanh trông có vẻ nghiêm trang. Nàng nhìn tờ báo anh cầm trên tay, cố nín nụ cười.

“Anh đến báo tin nước Anh đang có chiến tranh và em không thể về nhà được à?”

Anh lắc đầu, không cười đáp lại. “Không, không có chiến tranh, nhưng anh cũng có tin chẳng lành để báo với em... một tin thực ra là rất xấu đối với em”.

Ngón tay nàng bấu chặt mép cửa sổ để mở “Đối với em ư?” nàng hỏi lại với giọng yếu ớt. “Ồ trong báo?”

“Anh lấy làm tiếc, Juliet ạ. Anh không biết nói với em thế nào cho phải. Tin này liên quan đến cha em. Anh e rằng cha em đã chết trong một vụ hoả hoạn tại nhà, và ngôi nhà đã bị cháy trụi.”

Đôi mắt nâu thảng thốt nhìn anh. “Cha em chết rồi ư?” Nàng quay mặt đi, thẫn thờ nhìn ra biển. Ross bước lên một bước. Anh muốn được ôm lấy nàng, an ủi nàng trong lúc đau thương, nhưng thấy nàng ngây người, anh kìm lại được. “Anh xin lỗi, Juliet ạ. Anh cần phải cho em biết. Anh không thể để em đáp tàu về Anh mà không biết mình vừa mất đi người cha thương yêu...”

Nàng quay ngoắt lại, và anh bất ngờ trước phản ứng của nàng. Mặt nàng đầy vẻ giận dữ, hai mắt ánh lên vẻ ghê tởm.

“Người cha thương yêu!” Giọng nàng khô khốc. “Em căm thù ông ta! Ngay lúc em ra đời, ông ta đã khinh ghét em vì em là con gái. Ông ta đối xử tàn bạo với mẹ em đến nỗi suốt đời bà sống trong sợ hãi. Ông ta rượu chè, nường hết tiền vào cờ bạc, cho đến khi mẹ con em sống cơ cực hơn cả người tá điền nghèo khổ nhất. Em không bao giờ có thể tha thứ cho ông ta vì những gì ông ta đã gây ra cho mẹ em và em. Em vui mừng vì ông ta đã chết. Anh hiểu không?” Nàng lão đảo về giường nằm, nước mắt chảy dài trên mắt. Nàng chỉ ngẩng nhìn Ross một lần. “Thuyền trưởng Jamieson! Ông đã hoàn thành trách nhiệm của ông. Bây giờ ông có thể đi và vui mừng vì không bị trói buộc vào với một kẻ bất hiếu như vậy.”

Ross không đi, mà lại quỳ xuống cạnh giường và cầm tay Juliet. “Em, cô gái dịu hiền của anh. Anh bây giờ còn bị trói chặt vào em hơn cả sau khi làm lễ cưới tại nhà thờ”. Đôi mắt xanh biếc nhìn nàng chăm chú. “Em có muốn mình hợp thức hoá không?”

Juliet nhìn anh với vẻ nghi ngờ. “Anh không cần phải làm điều cao thượng và biến em thành người lương thiện. Tình hình đã thay đổi. Em vẫn có thể trở về nước Anh”.

“Anh biết chứ, song anh muốn mình làm lễ cưới ở Capetown.”

“Anh không cần phải thương hại em...”, Juliet trầm giọng bảo.

“Không phải thế. Anh yêu em khủng khiếp, ngay từ khi còn ở trên đảo. Anh sẽ không thấy đời hạnh phúc nếu thiếu em. Em có bằng lòng lấy anh... dù chỉ để vứt bỏ cái họ của người mà em căm ghét không?”

“Nhưng anh không thể... anh không được phép... Em vẫn còn là kẻ có án tù...”, nàng lặng đi, cố nén những tình cảm yêu thương như ngọn sóng triều đang dâng trong lòng.

“Có Chúa chứng giám”, Ross giận dữ nói. “Anh chẳng cần biết lai lịch của em, song anh biết là không phải em giết mẹ, cho dù toà xử thế nào đi nữa!”

“Anh nói anh không đọc hồ sơ cơ mà”, nàng nói nhỏ.

“Anh không đọc, nhưng anh không phải thằng ngốc, cô bé ạ. Người lính giải em lên tàu có nói tới một cô gái còn rất trẻ bị kết tội giết mẹ. Em vừa tròn mười bảy như em nói lúc mình đã ở trên tàu “Alice”. Từ những điều em nói về cha em, anh hình dung được chính ông ta phải chịu trách nhiệm về cái chết của mẹ em, nhưng ông ta đã nói dối trước toà vì ghét em và vì để cứu mạng mình. Không đúng vậy sao?”

“Rất đúng, nhưng...”

“Chẳng lẽ em có thể quên đi những ngày mình sống trên đảo được ư? Bây giờ chỉ cần em bảo em không hề yêu anh, anh sẽ để cho em yên ổn tạo dựng tương lai của mình”.

“Không bao giờ em có thể quên được những ngày ấy”, nàng dịu dàng nói, rút tay ra khỏi tay anh và nhẹ nhàng vuốt má anh. “Không bao giờ! Nhưng em không thể để anh phải hy sinh...”

Ross giữ tay nàng lại. “Bà Jamieson”, anh nói với giọng điềm tĩnh đáng sợ. “Nếu trong vòng ba mươi giây nữa, bà không nói là sẽ lấy tôi thì tôi buộc lòng phải giải quyết vấn đề đó theo cách của tôi. Anh yêu em đến điên rồ lên mất, và nếu em không muốn anh điên dại hoàn toàn, xin em hãy cho anh biết em định thế nào.”

Juliet nhìn sâu vào đôi mắt xanh biếc và cặp mắt nâu như mắt bồ câu của nàng ánh lên nét cười rạng rỡ. Nàng đứng dậy, quàng tay ôm cổ anh, hơi thở nóng ấm của nàng mơn man trên má anh, trong khi người nàng nép sát người anh.

“Anh đã có lần nói về chuyện xây dựng một triều đại”, nàng thủ thỉ.

Anh ôm ngang lưng nàng. “Không gì có thể làm ông nội anh sung sướng hơn. Ông là chủ một trang trại rất đẹp ở Arbroath, và sự rạn nứt giữa anh và ông đã được hàn gắn từ lâu. Chúng ta sẽ sinh một cậu bé mang họ nhà Jamieson nối dõi tông đường chứ, em yêu?” Giọng anh dịu dàng thích thú.

“Chúng ta đã bắt đầu có theo hướng đó rồi”, Juliet thở thê.

Đôi mắt xanh biếc đắm đuối nhìn nàng. “Vậy mà em định bước ra khỏi đời anh mà không cho anh biết ư?”

“Nếu anh không muốn lấy em, thì em sẽ làm thế thật.”

Ross ghì chặt nàng vào lòng. “Vậy hãy vì triều đại mới ấy của chúng ta, anh càng sớm trói chân buộc tay thiên thần bướng bỉnh của anh chừng nào, anh càng sung sướng hơn chừng ấy”. Và môi anh ép sát môi nàng.

Tiếng buồn reo trong gió vọng đến chỗ họ. Ross ngừng đầu, nhìn qua cửa sổ để mở.

“Chẳng bao lâu nữa tàu sẽ đến Capetown. Gió đã thay đổi.”

“Đúng vậy”, Juliet thâm thì, đưa tay vuốt nhẹ bên má cháy nắng của anh. “Ngọn gió tốt lành đưa mình vào tương lai”.